

Συνέντευξη

Κ. Θεοχαροπούλου

Η νέα γενιά της κρίσης
με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

> σελ. 11

Έγκλημα στην
Πύλο: Οι ένοχοι
κατασκευάζουν
ενόχους

> σελ. 15

Στο Θέατρο Βράχων
το φεστιβάλ
Αναιρέσεις
από 31/5-2/6

> σελ. 17

► Εφημερίδα της αντικαπιταλιστικής κομμουνιστικής Αριστεράς

► www.prin.gr

€ 2

PRIN

► ΣΑΒΒΑΤΟ 18 - ΚΥΡΙΑΚΗ 19 ΜΑΪΟΥ 2024

ΕΤΟΣ 34° ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 1.668

ΑΝΤΑΡΣΥΑ στην ΕΕ φτώχειας και πολέμου

Με χρεοκοπία απειλεί ο Κ. Μητσοτάκης εάν μειωθεί η φορολογία, σείοντας το Σύμφωνο Σταθερότητας. Θα στείλει... επιστολή στην φον Ντερ Λάιεν για την ακρίβεια, αλλά η ΕΕ έχει λεφτά μόνο για όπλα. Πάλι για ισχυρή αντικαπιταλιστική Αριστερά για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση από την ΕΕ. >>> σελ. 5, 8-9

Ράντζα και φρεγάτες

Οργή προκαλούν οι εικόνες από τις εφημερίδες στο νοσοκομείο Γεννηματάς με δεκάδες ασθενείς να στριμώχνονται ο ένας δίπλα στον άλλον σε ράντζα. Η τριτοκοσμική αυτή κατάσταση προκαλεί θυμό αλλά όχι σοκ, καθώς όσοι γνωρίζουν τις ελλείψεις σε υποδομές και ιατρικό προσωπικό ξέρουν ότι αυτή είναι η θλιβερή κανονικότητα της υποστελέχωσης του ΕΣΥ. Η κυβέρνηση αντί για προσλήψεις, νέες νοσοκομειακές πτέρυγες, πρωτοβάθμια περίθαλψη και άμεσα μέτρα στην Υγεία ξοδεύει 500.000 ευρώ την ημέρα για την πολεμική αποστολή στην Ερυθρά Θάλασσα και υπόσχεται επενδύσεις σε... υποδομές τεχνητής νοημοσύνης! Όσο για τα κέρδη, αυγαταίνουν...

Φοιτητικές εκλογές

Κίνημα

Καμπή η νεανική Ιντιφάντα

Πολιτικές ανακατατάξεις και νέα συνείδηση με αντικαπιταλιστικό στίγμα δημιουργεί το κίνημα αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη. Τρομερή καταστολή διεθνώς, με τον Κ. Μητσοτάκη να πρωτοστατεί. Ανάγκη πολιτικών στόχων για να σπάσει ο άξονας Ελλάδας, Ισραήλ, ΗΠΑ και ΕΕ. >>> σελ.3, 19, 23

Απώλεια

Έφυγε πρόωρα ένας σπάνιος σύντροφος

Σε ηλικία 37 χρονών έφυγε από τη ζωή ο Σπύρος Χαϊκάλης. Πρωτοπόρος αγωνιστής, ανήσυχος κι ευαίσθητο πνεύμα, με ταξική συγκρότηση, συνέβαλε ουσιαστικά στη νΚΑ και στο ΝΑΡ. Η απώλειά του είναι οδυνηρή... Το Σάββατο 18/5, 12.30 μ.μ. η πολιτική κηδεία στο Α' Νεκροταφείο. >>> σελ. 16

Attack στα ΑΕΙ, δύναμη ανατροπής

Με ώθηση από τον πρωτοπόρο ρόλο που παίζουν στο κίνημα τα σχήματα της Attack στα ΑΕΙ παρεμβαίνουν σε δεκάδες συλλόγους σε όλη την Ελλάδα, ενάντια στην υποταγή, τη διαμαρτυρία και τον εκφυλισμό. >>> σελ. 18, 19

editorial

ΕΕ «πιο σκληρά»
με το κεφάλαιο,
ζητά ο ΣΕΒ

Με ένα «μανιφέστο» που επιδιώκει να βαθύνει την πρόσδεση του ευρωπαϊκού οικοδομήματος στο άρμα της καπιταλιστικής κερδοφορίας και της επιχειρηματικότητας ο ΣΕΒ επιχειρεί να φέρει σε πρώτο πλάνο τα συμφέροντα του κεφαλαίου σε μια απροκάλυπτη παρέμβασή του ενόψει των ευρωεκλογών.

Μιλά για «ανάγκη αλλαγής πλεύσης» της ΕΕ με ορίζοντα το 2030, ώστε να αντιμετωπιστεί το «αυξανόμενο έλλειμμα ανταγωνιστικότητας» του ευρωπαϊκού καπιταλισμού.

Πρόβλημα για τον ΣΕΒ δεν είναι βέβαια ότι το 22% του πληθυσμού της ΕΕ διέτρεχε κίνδυνο φτώχειας ή κοινωνικού αποκλεισμού, το 2022. Η ότι η πραγματική αξία των μισθών μειώθηκε 0,22% το 2023, ενώ είχε προηγηθεί μείωση 4% το 2022, ενώ, τα πραγματικά εταιρικά κέρδη αυξήθηκαν κατά 1,5% το 2023 και 0,5% το 2022. Ούτε ότι 1 στους 7 νέους είναι άνεργος. Ακόμα και ο πόλεμος στην Ουκρανία, με χιλιάδες νεκρούς, υπονοείται ως πρόβλημα... ασφάλειας!

Για τον ΣΕΒ το πρόβλημα είναι η «γραφειοκρατία» και η «υπερ-ρύθμιση», δηλαδή, η άρση και των τελευταίων εμποδίων για την πλήρη ασυδοσία στις μπίζνες του. Πίσω από κούφια λόγια περί «ευημερίας», «συνοχής» και «ποιότητας ζωής», κυριαρχεί το μότο «οι επιχειρήσεις να πρωταγωνιστούν». Πώς; Με «ευελξία στο εργασιακό περιβάλλον», εργαζόμενους με «δεξιότητες» και «επανακαταρτίσεις», «περισσότερους πόρους», νέα «ΕΣΠΑ», «ταμείο επενδύσεων» για την πράσινη μετάβαση, χρηματοδότηση ανά επιχείρηση στις 900.000 ευρώ, διπλασιασμός επιδοτήσεων για έρευνα κ.α.

Όλα για το κεφάλαιο, ζητά πρακτικά ο ΣΕΒ. Αυτό υπογραμμίζει την ανάγκη ρήξης και αντικαπιταλιστικής αποδέσμευσης από την ΕΕ που οραματίζεται ο ΣΕΒ, εάν οι λαοί θέλουν να ζήσουν ελεύθερα και να πάρουν τον κλεμμένο από το κεφάλαιο πλούτο που παράγουν!

Αιμιλία Καραλή

Πράξεις αντίστασης ανθίζουν σαν «τριαντάφυλλα μέσα από το τσιμέντο». Όπως με το κύμα συμπαράστασης στους δοκιμαζόμενους Παλαιστίνιους: από τα πανεπιστήμια της αμερικάνικης ελίτ και όλου του κόσμου· από τα γήπεδα και τα λιμάνια· από τα σχολεία, τις γειτονιές και τους δρόμους.

Θα ξαναγυρίσω και
θα είμαι εκατομμύρια...

Στις 18 Μαΐου του 1781 -243 χρόνια πριν- ο Τούπακ Αμάρου ο δεύτερος εκτελέστηκε αφού βασανίστηκε φριχτά από τους ισπανούς αποικιοκράτες. Γεννήθηκε με το όνομα Χοσέ Γκαμπριέλ Κοντορκάνκι Νογκέρα το 1742 στο Κούσκο του Περού. Απαρνήθηκε τα προνόμια που είχαν δοθεί στην οικογένειά του και στον ίδιο από τους κυρίαρχους Ισπανούς. Πήρε το όνομα του μακρινού του προγόνου, του τελευταίου βασιλιά των Ίνκα, και έγινε ο ηγέτης της μεγαλύτερης εξέγερσης των ιθαγενών της πατρίδας του εναντίον των καταπιεστών τους. Προδομένος από συμπολεμιστές του αναγκάστηκε να παρακολουθήσει τη δημόσια εκτέλεση των γιών και της γυναίκας -και συμπολεμιστριάς- του. Μετά τον υπέβαλαν στο μαρτύριο του τετραχισμού. Του έδεσαν κάθε χέρι και πόδι σε τέσσερα άλογα που έτρεχαν σε διαφορετική κατεύθυνση. Μα φάνηκε πιο δυνατός από τα άλογα· αρνιόταν να πεθάνει. Στο τέλος τον αποκεφάλισαν. Σκόρπισαν τα μέλη του σε διάφορες περιοχές εξεγερμένων σαν προειδοποιητική απειλή σε όποιον τολμούσε να ακολουθήσει το παράδειγμά του.

Ο μύθος λέει πως προτού αποκεφαλιστεί το «Αστραφερό φίδι» -αυτό σημαίνει στη γλώσσα Κέτσουα το όνομα Τούπακ Αμάρου- δήλωσε στους δημίους του: «Θα ξαναγυρίσω και θα είμαι εκατομμύρια» («Volveré y seré millones!»). «Νικημένο ήλιο» τον αποκαλεί ο Πάμπλο Νερούδα στο *Γενικό Άσμα* και βάζει τους «αργιλόχρωμους πληθυσμούς» των Άνδεων να «λένε σιωπηλά» πως ο Τούπακ «είναι ένας σπόρος.../φυλαγμένος στο σκαμμένο αυλάκι.../ και βλασταίνει απ' τη γη» (μετ. Δ. Στρατηγοπούλου).

Οι βλαστοί του θέρισαν. Έγιναν λουλούδια, έγιναν θάμνοι και δέντρα. Και οι δικοί τους σπόροι ταξιδεύουν με τον αέρα

Ξανάρχεται με
νέες μορφές,
με νέους τρόπους,
με νέα πρόσωπα.
Ξαναγεννιέται
στο βλέμμα, στον
νου και στην καρδιά
των ανθρώπων που
αρνούνται
να υποταχτούν

στον χρόνο και σε όλη την γη. Αυτή είναι η σπορά όλων των ελευθερωτών. Κι αν ακόμα δεν έφτασαν στον τελικό τους στόχο, κι αν οι προσδοκίες τους δεν εκπληρώθηκαν, έγιναν παράδειγμα, σημείο έμπνευσης και αναφοράς για εκατομμύρια ανθρώπους σε όλο τον κόσμο. Ο Τούπακ Αμάρου ήταν κληρονόμος μιας ιστορικής κατάστασης και κληροδότης της ταυτόχρονα.

Ξανάρχεται με νέες μορφές, με νέους τρόπους, με νέα πρόσωπα. Ξαναγεννιέται στο βλέμμα, στον νου και στην καρδιά των ανθρώπων που αρνούνται να υποταχτούν. Βλασταίνει μέσα σε έναν πολιτισμό του πόνου που συνθλίβει την χαρά. Κι εξακολουθεί να αγωνίζεται για την χαρά. Κι εμφανίζεται ξαφνικά εκεί που δεν το περιμένεις, με τρόπους που δεν έχεις ξαναδεί.

Σαν εκείνο το «τριαντάφυλλο που φύτρωνε μέσα από μια ρωγμή στο τσιμέντο/ διαψεύδοντας τους νόμους της φύσης», όπως έγραφε χρόνια μετά ο συνονόματός του μουσικός Τούπακ Σακούρ. Σκόπιμα τον ονόμασε έτσι η μητέρα του και μέλος των Μαύρων Πανθήρων Αφένι Σακούρ:

«Ήθελα να γνωρίζω ότι ήταν κομμάτι μιας παγκόσμιας κουλτούρας και όχι μόνο ένα παιδί από μια γειτονιά», είχε δηλώσει.

Κι αυτό το διάστημα βλέπουμε πολλά «κομμάτια» αυτής της κουλτούρας να ανθίζουν σαν «τριαντάφυλλα μέσα από το τσιμέντο». Το κύμα συμπαράστασης στους δοκιμαζόμενους Παλαιστίνιους είναι ένα από αυτά: από τα πανεπιστήμια της αμερικάνικης ελίτ αλλά και όλου του κόσμου· από τα γήπεδα και τα λιμάνια· από τα σχολεία και τα εργοστάσια· από τις γειτονιές, τις πλατείες, τους δρόμους. Εκατομμύρια άνθρωποι απ' όλα τα μέρη της γης βγαίνουν στους δρόμους διεκδικώντας την «Λευτεριά στην Παλαιστίνη», απελευθερώνοντας τον εαυτό τους από τον φόβο για όποιες κυρώσεις και όποια κατασταλτική και ψυχολογική βία υποστούν. Σαν το τριαντάφυλλο του τραγουδιού του Τούπακ Σακούρ «κρατώντας τα όνειρά» τους έμαθαν να αναπνέουν «καθαρό αέρα».

Έναν αέρα απαλλαγμένο από το μίσος, την ευκολία, το βόλεμα, τον κυνισμό, τη διθηνιά, τη ματαιοδοξία, την παραίτηση από ό,τι φτιάχνει κάθε τσιμεντένιο τείχος. Σαν εκείνο της Γάζας, του Έβρου, του Μεξικού, του όποιου συνοριακού τείχους. Αλλά και σαν εκείνα που υψώνονται στην καθημερινότητά μας, που μπορεί να είναι και πιο συμπαγή, πιο ψηλά. Αυτά που στενεύουν τους ορίζοντες, μικραίνουν τις ψυχές, μειώνουν τις ελπίδες.

Τα «τριαντάφυλλα» που αφηφούν τους νόμους της φύσης για να αναπνεύσουν τον αέρα της ελευθερίας ανθίζουν αλλά και μαραίνονται· πάντως αντέχουν και επιμένουν. Θέλει χρόνο και υπομονή για να πολλαπλασιαστούν και να σπάσουν το τσιμέντο. Θέλει όμως φροντίδα και έγνοια. Έτσι θα ξαναγυρίσει ο «Τούπακ», «εκατομμύριος», μυριαριθμητός.

Οι επίμονες μαχητικές κινητοποιήσεις αλληλεγγύης στον αγωνιζόμενο παλαιστινιακό λαό, που συγκλονίζουν τις ΗΠΑ και πολλές χώρες της Ευρώπης έχουν πάρει πλέον χαρακτηριστικά σημείου καμπής. Είναι από εκείνα τα γεγονότα, που με την ένταση και το βαρύ ιδεολογικό και αξιακό φορτίο, αλλάζουν τους πολιτικούς συσχετισμούς και διαμορφώνουν νέα συνείδηση, ειδικά στη νεολαία. Δεν είναι τυχαίο πως σε πολλά διεθνή μέσα ενημέρωσης γίνονται παραλληλισμοί με το αντιπολεμικό κίνημα για το Βιετνάμ, ενώ παρόμοια διεθνής κινητοποίηση έχει να αναπτυχθεί από το 2003 όταν ξεσηκώθηκε ο κόσμος ενάντια στην επίθεση των ΗΠΑ και των συμμάχων τους στο Ιράκ.

Ιδιαίτερη ώθηση σε αυτήν τη νεανική «Ιντιφάντα» δίνει η οργή από την απροκάλυπτη σφαγή δεκάδων χιλιάδων Παλαιστίνιων (στην πλειονότητά τους γυναικών και παιδιών) από το σιωνιστικό κράτος του Ισραήλ, αλλά και η αντοχή, η μαχητικότητα και η αντίσταση του παλαιστινιακού λαού απέναντι σε μια τερατώδη πολεμική μηχανή, που έχει την υποστήριξη των ΗΠΑ και της ΕΕ. Την τραγική αυτή περίοδο των μεγάλων θυσιών ο παλαιστινιακός λαός δεν είναι μόνο ή κυρίως τα «θύματα», που χρειάζονται τη συμπάθειά μας, αλλά αναδεικνύεται ως ενεργό πολιτικό υποκείμενο. Η ένοπλη παλαιστινιακή αντίσταση, στην οποία συμμετέχουν με όλες τις δυνάμεις τους οι αριστερές οργανώσεις (την Κυριακή σκοτώθηκαν από ισραηλινή επιδρομή στην πόλη της Γάζας όπου μάχονταν ο Ταλάλ Αμπού Ζαρίφα, μέλος του ΠΓ του Δημοκρατικού Μετώπου για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και μαχητές του DFLP), δίνει ένα παράδειγμα ανυπακοής απέναντι στην καπιταλιστική και ιμπεριαλιστική βαρβαρότητα όπου γης. Γι' αυτό και η παλαιστινιακή σημαία και η καφίγια γίνονται διεθνές σύμβολο πάλης για την ελευθερία.

Το κίνημα για την Παλαιστίνη έχει προσλάβει κι ένα βαθύ αντισυστημικό, αντιπολεμικό και αντικαπιταλιστικό περιεχόμενο. Οι φοιτητές στις ΗΠΑ που ζητούν να πάψουν οι επενδύσεις των πανεπιστημίων τους σε ισραηλινά συμφέροντα, οι πρωτοβουλίες που ζητούν μπόϊκοτάζ πολυεθνικών που συνεργάζονται με τους σιωνιστές, αναδεικνύουν ένα κρίσιμο θέμα: Είναι η επιδίωξη για κέρδη, είναι ο στόχος της κυριαρχίας του ευρω-ατλαντικού καπιταλιστικού μπλοκ στη Μέση Ανατολή, με πυλώνα το κράτος-χωροφύλακα του Ισραήλ, που βάζει τα χέρια των κυβερνήσεων και των πολυεθνικών με το αίμα των Παλαιστίνιων. Στο έδαφος αυτό διαμορφώνεται μια νέα αντικαπιταλιστική συνείδηση: Με τα κέρδη που οδηγούν σε σφαγές ή με τη ζωή και την ελευθερία; Κι απέναντί της έχει και τις δύο πτέρυγες της αστικής πολιτικής: Και τον Μπάιντεν και τον Τραμπ και τον Σολτς και τον Μητσοτάκη.

Την εποχή της «ισχυρής Ελλάδας» (2000-2005) αστικές δυνάμεις ονειρεύονταν ένα «Ισραήλ των Βαλκανίων». Όταν το σοκ της κρίσης και των μνημονιακών περικοπών ψαλίδισε τις υπερφίαλες φιλοδοξίες, η επιθετικότητα του κεφαλαίου τόσο στο

Πολιτικό κίνημα για να σπάσει ο άξονας με Ισραήλ, ΝΑΤΟ και ΕΕ

Σημείο καμπής

Γιάννης Ελαφρός

► Το διεθνές κίνημα για την Παλαιστίνη γίνεται παράγοντας αλλαγής συνείδησης και πολιτικών συσχετισμών

εσωτερικό (απέναντι στην εργατική τάξη) όσο και σε γεωπολιτικό επίπεδο ενισχύθηκε, ως μέσο για να υπερβεί την κρίση του. Προσδέθηκε σφικτά στα επιθετικά σχέδια ΗΠΑ και ΝΑΤΟ, δένοντας τη ζώνη ασφαλείας του με την ΕΕ, κι έστησε τον Άξονα με το Ισραήλ (και τη χούντα της Αιγύπτου) με δέλεαρ την απόσπαση μεγαλύτερου κομματιού από την πίτα της ανατολικής Μεσογείου από τον ανταγωνιστή του, το τουρκικό κεφάλαιο. Για να αυξήσει τα κέρδη της η ελληνική ολιγαρχία εμφανίστηκε έτοιμη για τις μεγαλύτερες ατιμίες και γι' αυτό δεν διστάζει να κλείσει τα μάτια στο έγκλημα στη Γάζα. Ο κυνισμός είναι έκδηλος: Αφού η Τουρκία είναι με την Παλαιστίνη, εμείς θα είμαστε με το Ισραήλ και τη «Δύση».

Σε αυτή την πολιτική συναντώνται όλοι: Ο Κ. Μητσοτάκης που στηρίζει εμφατικά το δικαίωμα «αυτοάμυνας» του Ισραήλ, στέλνει φρεγάτα σε πολύ επικίνδυνη πολεμική αποστολή στην Ερυθρά

Θάλασσα, δίνει βάσεις στις ΗΠΑ για να περνούν πολεμοφόδια στους φονιάδες του Ισραήλ, συλλαμβάνει διαδηλωτές υπέρ της Παλαιστίνης και φαντασιώνεται πως μπορεί να κρατήσει την ελληνική νεολαία έξω από το κίνημα που συνεισφέρει τα μεγαλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, κάνοντας επίδειξη νόμου και τάξης ακόμα και στις... ΗΠΑ. Ο ΣΥΡΙΖΑ, που έδωσε τεράστια ώθηση με την κυβέρνηση Τσίπρα (με κορυφαίους υπουργούς τώρα στη Νέα Αριστερά) στη στενή συνεργασία με το Ισραήλ και που τώρα απέχει από όλες τις σχετικές κινητοποιήσεις, με τον Σ. Κασσελάκη να ακολουθεί την αμερικανική ατζέντα και σε αυτό το θέμα. Στο ίδιο μήκος κύματος και το ΠΑΣΟΚ, αλλά και η ακροδεξιά και οι εθνικιστές.

Οι κινητοποιήσεις στην Ελλάδα δεν έχουν πάρει την έκταση που έχουν σε άλλες χώρες. Η ολονυχτία στα Προπύλαια, οι παρεμβάσεις σε σχολές, οι συγκεντρώσεις του Σαββάτου, οι διαδηλώσεις την Τετάρτη για τη Νάκμπα (όπου πάνω από 3.000 άτομα πορεύτηκαν προς την αμερικανική και ισραηλινή πρεσβεία μετά από κάλεσμα πρωτοβουλιών αλληλεγγύης και οργανώσεων της μαχόμενης Αριστεράς και του αντιεξουσιαστικού χώρου) είναι σημαντικές,

αλλά όχι στο επίπεδο που απαιτείται. Το κυριότερο: Ακόμα δεν έχουν τεθεί αιχμηρά τα πολιτικά αιτήματα. Η έκφραση αλληλεγγύης στην Παλαιστίνη πρέπει να ανέβει σε ένα κίνημα που θα απαιτεί να ηττηθεί στην Ελλάδα η πολιτική της στήριξης στο Ισραήλ, να σπάσει ο άξονας με το σιωνιστικό κράτος, να σταματήσει κάθε πέρασμα όπλων (πολεμοφόδια αξίας 1,260 δισ. δολαρίων δίνουν άμεσα οι ΗΠΑ στο Ισραήλ) και να κλείσουν οι βάσεις, να σταματήσει κάθε συνεργασία πανεπιστημίων, ερευνητικών κέντρων και εταιρειών με ισραηλινές αντίστοιχες, να διακοπουν οι διπλωματικές σχέσεις με το Ισραήλ και να αναγνωριστεί

το κράτος της Παλαιστίνης, να επιστρέψουν άμεσα οι φρεγάτες από την Ερυθρά και τον Λίβανο, να φύγει η Ελλάδα από το ΝΑΤΟ και την ΕΕ.

Η πάλη αυτή δεν μπορεί να εξαντληθεί σε συμβολικές ενέργειες, αλλά συγκρότηση ισχυρού αντιπολεμικού κινήματος, χωρίς ιδιοκτησιακή λογική (ιδιαίτερα προβληματική η άρνηση του ΚΚΕ να συμμετέχει στις κινητοποιήσεις για τη Νάκμπα στις 15/5). Χρειάζεται μια ισχυρή αντικαπιταλιστική Αριστερά και ΑΝΤΑΡΣΥΑ, που θα βάζει γραμμή ανατροπής κι όχι αυταπάτες για φιλειρηνικό ρόλο της ΕΕ, όπως αναπαράγουν η Νέα Αριστερά και το ΜέΡΑ25.

Μαζί με την αλληλεγγύη πρέπει να απαιτηθεί η διακοπή κάθε συνεργασίας με τους φονιάδες

Από σπόντα

*** Εφιάλτης τους έχει γίνει η λέξη «Παλαιστίνη» * Και τους έτυχε και σε προεκλογική περίοδο * Απρόβλεπτος παράγοντας * Πορείες από εδώ, διαμαρτυρίες από εκεί, καταλήψεις, φοιτητές * Χαλάει πλήρως η «σούπα» των ευρωεκλογών και των επικοινωνιακών πλάνων.

*** Για τον Μητσοτάκη και το Μαξίμου μιλάμε αρχικά * Έχουν δώσει εντολή ότι κινείται να καταστέλλεται άμεσα * Να βλέπει και το ΝΑΤΟ και η ΕΕ και οι δύο ενδιαφερόμενες πρεσβείες * Να ξέρουν με ποιον έχουν να κάνουν * Οπότε τα ΜΑΤ θαράνε κόσμο και κάνουν υπερωρίες.

*** Κι από Κασσελάκη μεριά τα ίδια * Δεν είναι θέματα αυτά να χαλάνε το αφήγημα της «αδιαμεσολάβητης» σχέσης με τους πολίτες * Άσε που κι ο πρώτος σύμβουλος του (ο ναύαρχος Αποστολάκης) είναι πιο Νατοϊκός κι από το ΝΑΤΟ * Και ένθερμο μέλος της Ελληνο-Ισραηλινής Επιτροπής Φιλίας.

*** Γενικώς η εξωτερική πολιτική δεν της πάει της κυβέρνησης * Τώρα πρέπει να το παίξει (ξανά) πολέμιος της Συμφωνίας των Πρεσβών * Αυτής που έχει δεσμευθεί ότι θα εφαρμόσει μέχρι κεραίας * Οπότε θρήκε νέο αφήγημα: θα εφαρμόζουμε τη συμφωνία αλλά δεν θα κυρώνουμε τα μνημόνια της εφαρμογής της * Δηλαδή και υπέρ και κατά.

*** Μόνο που το ΝΑΤΟ έστειλε ξεκάθαρο μήνυμα * Σε διαρροή του ανέφερε επακριβώς για ποιες στρατιωτικές επιχειρήσεις χρειάζεται τη Β.Μακεδονία * Κι άντε τώρα να θρύνει ισορροπίες στη ΝΔ * Από τη μια οι «Σύμμαχοι» κι από την άλλη ο Σαμαράς και ο Βελόπουλος * Καλά ξεμπερδέματα.

*** Βρέθηκε και νέος τρόπος μέτρησης της κοινής γνώμης στα γκάλοπ * Ποιοι είναι με τη «σταθερότητα» και ποιοι είναι με τη «δυσανεμία» ρωτάνε οι δημοσκοπικοί * Οπότε αυτά τα δύο μπαίνουν αντιπαραθετικά * «Αν σε δυσαρεστεί η κυβερνητική πολιτική φέρνεις αστάθεια στη χώρα», το μήνυμα * Δεν το συζητάμε «αν σε δυσαρεστεί η ΕΕ», εκεί πλέον φέρνεις την καταστροφή! * Αυτά σε έναν κόσμο που έχει «φάει» 10 χρόνια μνημόνια * Και στη συνέχεια ένωσε «πουλημένους» από διάφορους που δήλωναν «αντιμνημονιακοί».

Κεντροαριστερά

Γεράσιμος Λιβιτσάνος

Αντίπαλοι την άνοιξη, συνομιλητές το καλοκαίρι σε λογική διαχείρισης

► Έτοιμοι να εμπλακούν σε θερινές, μετεκλογικές, ζυμώσεις

ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΟΚ και Νέα Αριστερά θα κινηθούν ως «αντίπαλοι χώροι» μέχρι τις ευρωεκλογές, όμως τα δεδομένα αλλάζουν ριζικά στις 10 Ιουνίου όταν θα έχουν κλείσει οι κάλπες. Αφού το επερχόμενο καλοκαίρι θα είναι «αφιερωμένο» στην υπόθεση που λέγεται «κεντροαριστερά». Στο όνομα της οποίας θα ιχνηλατηθεί το -υπαρκτό- έδαφος συγκλίσεων.

Αυτή η προοπτική υπάρχει στο «πίσω μέρος του μυαλού» είτε στις ηγεσίες, είτε σε συγκεκριμένους πόλους στο εσωτερικό και των τριών κομμάτων. Ιδίως από τη στιγμή που δύσκολα κάποιο από τα δύο μεγαλύτερα κόμματα θα αποκτήσει ισχυρό εκλογικό προβάδισμα.

Από την άλλη βέβαια, το αποτέλεσμα των ευρωεκλογών πιθανότατα θα καθορίσει τους όρους με τους οποίους θα ξεκινήσουν οι «ζυμώσεις» για τη σταδιακή διαμόρφωση ενός πόλου κυβερνητικής διαχείρισης, αντίπαλο δέος της κυβέρνησης Μητσοτάκη.

Το πρώτο δείγμα, θυμίζουμε, δόθηκε με σαφήνεια στις 13 Φεβρουαρίου στην περίφημη εκδήλωση στο Θέατρο Άλφα με τίτλο: «Απέναντι στον Μητσοτάκη ποιος; Μια πειστική απάντηση των προοδευτικών δυνάμεων». Εκεί όπου μετείχαν

οι Διονύσης Τεμπονέρας, Μανώλης Χριστοδουλάκης και Έφη Αχτσιόγλου. Η Κουμουνδούρου και η Χαριλάου Τρικούπη είχαν δείξει μια δυσθυμία για την εκδήλωση εστιάζοντας όμως κυρίως στον -προεκλογικό- χρόνο που αυτή έγινε και όχι στα ζητούμενά της.

Η βάση πάνω στην οποία είναι δυνατή μια διαδικασία πολιτικών συγκλίσεων δεν είναι άλλη από τον «ευρωπαϊκό προσανατολισμό της χώρας». Με ό,τι αυτό συνεπάγεται ως προς την οριοθέτηση του αποτελέσματος. Το στοιχείο αυτό θα καθορίσει, αντικειμενικά, και τις όποιες, λιγότερο ιδεολογικές και περισσότερο προγραμματικές, αναζητήσεις για τη διαμόρφωση μιας κοινής πλατφόρμας.

Από εκεί και πέρα κομβικό

ρόλο θα παίξουν οι εσωτερικές εξελίξεις, κυρίως σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ. Ο χώρος της αξιωματικής αντιπολίτευσης είναι ο πλέον απρόβλεπτος όσον αφορά τις μετεκλογικές εξελίξεις, αφού στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ οι διενέξεις συγκρατούνται απλά από το μορατόριουμ που επιτεύχθηκε μετά το συνέδριό του, ανάμεσα στις «τάσεις».

Όσον αφορά το ΠΑΣΟΚ, και εκεί υπάρχουν ανοιχτά ζητήματα ιδίως με τη λεγόμενη «δεξιά» του πτέρυγα. Δύσκολα όμως θα διαμορφωθούν οι συνθήκες ώστε να αμφισβητηθεί η ηγεσία του Νίκου Ανδρουλάκη εφόσον βέβαια το ποσοστό στις εκλογές είναι εντός... «λογικών ορίων», κάτι που ήδη διαφαίνεται.

Σε κάθε περίπτωση δεν είναι

δεδομένο πως ο «κεντροαριστερός πόλος» θα διαμορφωθεί από το σύνολο των τριών κομμάτων. Άλλωστε τέτοιες διαδικασίες δύσκολα εξελίσσονται χωρίς διαγκωνισμούς και αντιπαράθεσεις. Ιδίως αν λάβει κανείς υπόψη και τον παράγοντα των προσωπικών φιλοδοξιών που είναι υπαρκτός σε όλο το φάσμα των προαναφερόμενων κομμάτων. Σε αυτήν τη λογική δεν θα ήταν απίθανο να εμπλακεί -για παράδειγμα- μόνον ένα τμήμα του ΣΥΡΙΖΑ εφόσον οι καταστάσεις στην Κουμουνδούρου αποδειχθούν άκρως διχαστικές.

Αυτό το τελευταίο, προφανώς θα εξαρτηθεί από τον βαθμό της βούλησης του Σ. Κασσελάκη να διαμορφώσει μετεκλογικά μια νέα ηγετική ομάδα υπό τον πλήρη έλεγχό του. Προοπτική στην οποία παραπέμπουν τόσο οι κατά καιρούς δηλώσεις του όσο και η έλευση ολοένα και περισσότερων στελεχών από τον χώρο της ΝΔ.

Επίσης, όσοι γνωρίζουν τον χώρο, παρατηρούν με ενδιαφέρον τις κινήσεις του Αλέξη Τσίπρα. Ο πρώην πρωθυπουργός πέρα από το εμφανές «rebranding» της πολιτικής του παρουσίας, είναι εξαιρετικά πιθανό να επιφυλάσσει για τον εαυτό του έναν ρόλο στις «κεντροαριστερές» εξελίξεις του επερχόμενου θέρους.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΑΣ

«Διακυβέρνηση» αντί για αποδέσμευση από την ΕΕ!

Στον τηλεοπτικό σταθμό One και στον Τάκη Χατζή έδωσε συνέντευξη την Δευτέρα ο Δ. Κουτσούμπας. «Θα θέλατε να φύγουμε από την Ευρώπη; Η πολιτική σας γραμμή, με βάση την ιδεολογική σας ταυτότητα και αυτά που ξέρω ότι είναι το Κομμουνιστικό Κόμμα, προφανώς θέλετε να φύγουμε. Πώς θα επιβιώσει η χώρα εκτός ευρωπαϊκού;», ρωτά ο δημοσιογράφος. Ο γ.γ. του ΚΚΕ δεν επιβεβαιώνει, απλά αναφέρει πως φάνηκε πως η «ΕΕ δεν είναι μία ένωση ισότιμων κρατών, δεν είναι μία ένωση των εργαζομένων,

των λαών, αλλά μία ένωση που τους ενδιαφέρει το μεγάλο κεφάλαιο» κ.λπ. «Ναι, αλλά για σκεφτείτε να είμαστε εκτός, πώς θα επιβιώναμε;», επιμένει ο δημοσιογράφος; «Εμείς αυτό που θέλουμε δεν είναι αυτή η ΕΕ, εμείς θέλουμε την Ευρώπη των λαών, την Ευρώπη των εργαζομένων, την Ευρώπη των εργατών», απαντά ο Δ. Κουτσούμπας και συμπληρώνει: «Αυτό πώς θα γίνει; Με το να αλλάξει ο συσχετισμός, για παράδειγμα στην Ελλάδα και να βγει πολύ ψηλά το ΚΚΕ, να υπάρχει μία διακυβέρνηση με βάση το σχέδιο και το

Πρόγραμμα του ΚΚΕ, για το πώς πρέπει να γίνονται οι ισότιμες εμπορικές, πολιτικές, οικονομικές, άλλες σχέσεις με τα σημερινά κράτη-μέλη της ΕΕ και με όλο τον κόσμο!»

Ούτε ρήξη κι αποδέσμευση από την ΕΕ, ούτε επανάσταση και εργατική εξουσία, απλά μια «διακυβέρνηση», κι αυτή με το «να βγει πολύ ψηλά το ΚΚΕ» (στις εκλογές)! Την Τετάρτη ο Δ. Κουτσούμπας μιλώντας σε φοιτητές/τριες δεν ανέφερε ούτε μία φορά τη λέξη έξοδος, αποδέσμευση ή οτιδήποτε σχετικό, αλλά έμεινε στην «καταδίκη» της ΕΕ.

Χαμηλώνει εν μέρει τον πήχη των προσδοκιών για τις ευρωεκλογές ο Κυριάκος Μητσοτάκης, για τις οποίες είχε αρχικά δηλώσει πως έχουν χαρακτηριστικά «εθνικών εκλογών». Μπροστά στις νέες μετρήσεις που εμφανίζουν τους πολίτες αποφασισμένους να στείλουν μήνυμα δυσαρέσκειας ο πρωθυπουργός κατεβάσει τους τόνους και σημειώνει πως στη μάχη αυτή... «προτάσει πρώτα και πάνω απ' όλα την ευρωπαϊκή τους διάσταση» γιατί απλά... «είναι ευρωεκλογές». Σε αυτό το πλαίσιο σε τηλεοπτική συνέντευξη που παραχώρησε στον Σκάι, ξεκαθάρισε πως όλες οι προτάσεις του ξεκινούν από την ευρωπαϊκή τους διάσταση. Στην πράξη ο Κ. Μητσοτάκης κάνει σαφές σε όλους τους τόνους ότι η ΝΔ είναι ο κύριος εκφραστής των πολιτικών και των κεντρικών κατευθύνσεων της Κομισιόν στην Ελλάδα και η πολιτική της πορεία ταυτίζεται σε μεγάλο βαθμό από την αποδοχή και την εμβάθυνση της ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης σε όλα τα επίπεδα.

Η πρώτη πρόταση που προτάσει ο Μητσοτάκης είναι για τη δημιουργία ενός «ευρωμολόγου» για τη χρηματοδότηση νέων δράσεων ευρωπαϊκής «άμυνας». Συγκεκριμένα αναφέρθηκε στο υπερφιλόδοξο -και πανάκριβο- πρόγραμμα ενός «πολέμου των άστρων» της ΕΕ, ενός σιδερένιου θόλου αντιπυραυλικής άμυνας στο πρότυπο του Ισραήλ. Στο ζήτημα της αντιμετώπισης ωστόσο των επιτακτικών κοινωνικών προβλημάτων που καίνε τους πολίτες, όπως της ακρίβειας, ο Κ. Μητσοτάκης περιορίστηκε να πει ότι... θα αναζητήσει ευρωπαϊκή παρέμβαση για ζητήματα που αφορούν τις πρακτικές αισχροκέρδειας των πολυεθνικών.

Μητσοτάκης

Δημήτρης Τζιαντζής

«Ευγοραρα» των πολιτικών λιτότητας και πειθάρχησης

► Ζητάει από την... Φον Ντερ Λάιεν να αντιμετωπίσει την ακρίβεια!

Στην πράξη αρνήθηκε για άλλη μια φορά να πάρει ουσιαστικά μέτρα και ισχυρίστηκε ότι οι πολίτες θα δουν τη διαφορά όταν «οι τιμές θα αρχίσουν να υποχωρούν», λογικά κάποια στιγμή από μόνες τους! Άλλα λόγια να αγαπιόμαστε ήταν η απάντηση του πρωθυπουργού όσον αφορά τους εξαιρετικά χαμηλούς μισθούς και την πρόσφατη έκθεση της Τράπεζας της Ελλάδας ότι θα χρειαστούν τουλάχιστον 20 χρόνια για να συγκλίνουμε με τον μέσο μισθό της Ευρώπης. Ο Κ. Μητσοτάκης σκιαγράφησε ένα νέο αυστηρό δημοσιονομικό πλαίσιο, στο πλαίσιο του συμφώνου σταθερότητας τονίζοντας ότι «οι εποχές των μεγάλων παροχών έχουν παρέλθει», «δεν υπάρχουν μεγάλα περιθώρια» και πως «λεφτόδεντρα δεν υπάρχουν». Μην αφήνοντας αμφιβολίες για τις προτεραιότητες και τον ταξικό προσανατολισμό της κυβέρνησής του έκανε σαφές ότι αν και εφόσον βρεθεί δημοσιονομικός χώρος πρώτη παρέμβαση θα είναι η μείωση των εργοδοτικών εισφορών!

Όσον αφορά τις υψηλές τιμές στο ρεύμα ο Μητσοτάκης αρνήθηκε καν ότι υπάρχει τέτοιο θέμα, παρά το γεγονός ότι εκατοντάδες χιλιάδες νοικοκυριά αδυνατούν να πληρώσουν τους φουσκωμένους λογαριασμούς: «Μα ποιο ρεύμα;» ση-

Μόνη παρέμβαση -εφόσον βρεθούν χρήματα- η μείωση των εργοδοτικών εισφορών!

μείωσε κυνικά σαν σύγχρονη Μαρία Αντουανέτα!

Παρά τη μερική υποχώρηση για το διακύβευμα των εκλογών ο αρχηγός της ΝΔ επανέλαβε ότι το βασικό ζήτημα σήμερα είναι η «πολιτική σταθερότητα» εν μέσω μιας «εξαιρετικά σύνθετης γεωπολιτικής κατάστασης». Γι'αυτό το λόγο είπε ξανά ότι δεν θέλει να «τεθεί εν αμφιβόλω» η πολιτική νομιμοποίηση της κυβέρνησης να συνεχίσει να υλοποιεί σαρωτικές μεταρρυθμίσεις. Αυτό που γίνεται σαφές είναι ότι το προεκλο-

γικό αφήγημα της δεξιάς κυβέρνησης είναι σχεδόν απόλυτα συνυφασμένο με τις κυρίαρχες επιλογές του ελληνικού και ευρωπαϊκού κεφαλαίου και είναι σαφές ότι δεν μπορεί να αντιμετωπιστεί παρά μόνο με συνολικό τρόπο. Εδώ βρίσκεται και η στρατηγική αδυναμία της χλωμής κεντροαριστερής αντιπολίτευσης που απέναντι στη βεντάλια της δημοσιονομικής ευρω-πειθάρχησης περιορίζεται σε λογικές τύπου «υπάρχει καλύτερο συμφωνο σταθερότητας και το θέλουμε»!

ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ

Εκδηλώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ – Ανατρεπτική Συνεργασία

Ανεβάζουν στροφές οι Τοπικές Επιτροπές της ΑΝΤΑΡΣΥΑ μπροστά στις ευρωεκλογές της 9^{ης} Ιούνη. Έχουν ξεκινήσει οι εξορμήσεις, στήνονται τα προεκλογικά περίπτερα, προχωρούν οι περιοδείες σε εργασιακούς χώρους. Το κεντρικό περίπτερο της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία θα βρίσκεται μπροστά στα Προπύλαια. Ιδιαίτερο βάρος δίνεται στις προσωπικές συζητήσεις με αγωνιστές/στρίες του κινήματος.

Επίσης, ξεκινούν οι εκδηλώσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία στις γειτονιές. Σήμερα Σάββατο 18/5 στις

7 μ.μ. πραγματοποιείται προεκλογική εκδήλωση στον Χολαργό (πλατεία Δημοκρατίας) με ομιλητές τους Τάσο Αναστασιάδη (Συντονισμός Εργατικής Αντίστασης), Σύλβια Κοιλιάκου (μέλος της ΠΕ του ΝΑΡ) και Σάλμα Σάουα (Παλαιστινιακή Παροικία Ελλάδας), ενώ θα συντονίσει ο Γιάννης Σιμόπουλος (φοιτητής Φυσικού και μέλος της Attack AEI).

Την Πέμπτη 23/5 θα πραγματοποιηθούν οι εξής εκδηλώσεις: Σε Αμπελόκηπους-Γκύζη, στην πλατεία Πανόρμου, στις 7 μ.μ., με ομιλητές τους Κώστα Τριχιά (μέλος Σωματίου Μισθωτών Τεχνι-

κών και της γραμματείας της Πρωτοβουλίας για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα), Δημήτρη Ζώτο (δικηγόρος πολιτικής αγωγής στη δίκη της ΧΑ), Νικόλα Σκούφογλου (γιατρός). Στη Νέα Σμύρνη, στην κεντρική πλατεία στις 7.30 μ.μ., στον Πειραιά στην πλατεία Κοραή στις 7 μ.μ., με ομιλητές τους Θανάση Διαβολάκη (πρώην δημοτικός σύμβουλος Πειραιά) και Σταύρο Μανίκα (συνδικαλιστής ΕΘΕΛ), στο Περιστέρι στην πλατεία στις 7 μ.μ. και στην Αγία Παρασκευή στην κεντρική πλατεία στις 7 μ.μ.

Αναλυτικά, το πρόγραμμα των εκδηλώσεων των επόμενων ημερών στο prin.gr.

Όποιος πλήρωσε, χειρουργείο είδε

Πληθαίνουν οι καταγγελίες για επείγοντα και ογκολογικά περιστατικά που, αντί να χειρουργούνται στο πρωινό ωράριο δωρεάν, μπαίνουν ως απογευματινά επί πληρωμή. Σύμφωνα με ανακοίνωση των γιατρών του «Σωτηρία», πραγματοποιήθηκε και δεύτερο τέτοιο χειρουργείο στο νοσοκομείο τους. Στην ερώτηση μέλους του Συλλόγου Εργαζομένων του Νοσοκομείου για το αν τηρήθηκαν οι προβλεπόμενες διαδικασίες ώστε να αποσυμφορηθεί η λίστα αναμονής του χειρουργείου, η απάντηση του προϊσταμένου ήταν «να ξεχάσετε εδώ τα συνδικαλιστικά», με ευθεία απειλή για μετακίνησή του σε άλλο τμήμα. Το δίλημμα που τίθεται εκβιαστικά στους ασθενείς είναι είτε θα χειρουργηθείτε σε δύο χρόνια δωρεάν είτε με 2.000 ευρώ άμεσα. Με άλλα λόγια, «όποιος πλήρωσε χειρουργείο είδε».

Σχόλια στο ημίφως

► Αποστολές-εξπρές όπλων στην Ουκρανία

Εσπευσμένα η Ελληνική κυβέρνηση φορτώνει «στα μουλωχτά» τόνους από όπλα και πυρομαχικά σε εκατοντάδες κοντέινερ στη Θεσσαλονίκη με πρώτη στάση τη Ρουμανία και τελικό προορισμό την Ουκρανία. Τα φορτία του θανάτου που η κυβέρνηση Μητσοτάκη προσπάθησε να κρατήσει «κάτω από τα ραντάρ» αποκαλύφθηκαν από εργαζόμενους στο λιμένα Θεσσαλονίκης και την Hellenic Train που αρνήθηκαν να συμβάλλουν στην κλιμάκωση και επέκταση του πολέμου. Οι επικίνδυνες αυτές «εν κρυπτώ» αποστολές εντάσσονται στον αμερικανικό σχεδιασμό να ανακοπεί πάση θυσία η προέλαση της Ρωσίας. Απαντώντας για το δημοσίευμα της Εφημερίδας των Συντακτών για 250 κοντέινερ η ελληνική κυβέρνηση επιβεβαίωσε τις αποστολές, ισχυριζόμενη απλά ότι...πρόκειται για 65 κοντέινερ.

► Ταμείο Ανάκαμψης για λίγους και εκλεκτούς

Σκανδαλώδες είναι το καθεστώς των χρηματοδοτήσεων του Ταμείου Ανάκαμψης της ΕΕ σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του υπουργείου Οικονομικών. Οι χρηματοδοτήσεις αυτές (4,9 δισ. ευρώ έχουν ήδη συμβασιοποιηθεί από τα προβλεπόμενα 17,7 δισ. ευρώ) κατευθύνονται προνομιακά σε λίγες μεγάλες επιχειρήσεις που αντιπροσωπεύουν μόλις το 0,01% του συνόλου και ενισχύονται με το εξωφρενικό ποσοστό του 84% των χρηματοδοτήσεων. Ταυτόχρονα,

η χαρακτηριζόμενη ως «πολύ μικρή, μικρή και μεσαία επιχειρηματικότητα» παραμένει στην πλειονότητά της αποκλεισμένη από τις επιδοτήσεις και τα φτηνά δάνεια, παρόλο που αντιπροσωπεύει το 99,9% του συνόλου. Με άλλα λόγια, αφήστε τους μικρούς και τους μεσαίους να βουλιάζουν και ενισχύστε τους μεγαλοκαρχαρίες.

► Ξενοφοβικό παραλήρημα Π. Παππά

Συνεχίζουν να «βγάζουν μάτι» οι δηλώσεις που κάνει ο απίθανος βουλευτής του ΣΥΡΙΖΑ Πέτρος Παππάς, φανατικός υποστηρικτής της νέας ηγεσίας, χωρίς καμία αντίδραση από τον Κασσελάκη. Σε νέες του τηλεοπτικές δηλώσεις υποστήριξε ότι «η

ΜΕΤΑΦΟΡΑ ΕΘΝΙΚΙΣΤΙΚΟΣΚΟΝΗΣ ΚΑΙ ΥΨΗΛΕΣ ΚΟΡΩΝΕΣ ΠΑΤΡΙΔΟΚΑΠΗΛΙΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ, ΕΙΝΑΙ Η ΠΡΟΒΛΕΨΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΠΡΟΣ ΣΤΙΣ ΕΥΡΩΕΚΛΟΓΕΣ...

Ελλάδα ανήκει μόνο στους Έλληνες» απαντώντας σε ερώτηση σχετικά με τις -αυτονόητες για κάθε προοδευτικό άνθρωπο- δηλώσεις Ράμα ότι οι Αλβανοί που μένουν στην Ελλάδα δεν είναι υπηρέτες αλλά ισότιμοι συνυπεύθυνοι αυτού του τόπου. Οι επικίνδυνες αυτές εθνικιστικές δηλώσεις ενθαρρύνονται από τον ιδεολογικό αχαρμά της Κουμουνδούρου που με το σύνθημα για «Σύγχρονη Πατριωτική Αριστερά» ψαρεύει στα θολά νερά της πατριδοκαπηλείας.

► Από τον Κασιδιάρη στον Βελόπουλο...

Δεν υπάρχουν στεγανά στο δύσομο υπόγειο της δεξιάς πολυκατοικίας με τα «ορφανά» του Ηλία Κασιδιάρη και

της Χ.Α να διαχέονται και σε άλλους «ορόφους». Κάλεσμα ενίσχυσης της Ελληνικής Λύσης στις ευρωεκλογές απηύθυνε απευθυνόμενος στον εθνικιστικό-νεοφασιστικό χώρο το μέχρι πρότινος πρωτοπαλίκαρο του καταδικασμένου ναζί Ηλία Κασιδιάρη στη Βόρεια Ελλάδα. Ο Δήμος Κυριλίδης πρώην εκπρόσωπος τύπου των «Σπαρτιατών» στην περιοχή, είπε πως διαφωνεί με τη γραμμή στήριξης του κόμματος «Πατριώτες» και ζήτησε από τους ομοϊδεάτες του «να δυναμώσουν αυτόν που ήδη είναι δυνατός». Όλες αυτές οι διεργασίες και οι ζυμώσεις δεν στερούνται παρασκήνιο και αποτελούν συνειδητή προσπάθεια των ακροδεξιών κομμάτων να ενσωματώσουν ιδεολογικά και οργανωτικά τους υποστηρικτές του Κασιδιάρη και της Χρυσής Αυγής.

Διονυσία Σταμούλη*

Ομηρία νέων γιατρών για έναρξη ειδικότητας

Με αιφνιδιαστικό τρόπο το υπουργείο Υγείας εξέδωσε μια προκλητική εγκύκλιο με την οποία καταργείται η σειρά αναμονής για έναρξη ειδικότητας των νέων γιατρών, όπως ίσχυε ανέκαθεν. Αντί αυτού, μεθοδεύεται η δημιουργία μιας «επιτροπής», αποτελούμενης από πανεπιστημιακούς μεγαλοκαθηγητές ιατρικών σχολών, που θα διενεργεί «διαγωνισμό» (!) με σκοπό το ξεδίπλωμα των νέων ειδικευόμενων. Δηλαδή το ποιοι πτυχιούχοι ιατρικής «κατά προτεραιότητα» θα ξεκινούν ειδικότητα και ποιοι ειδικευόμενοι γιατροί «κατά προτεραιότητα» θα ξεκινούν εξειδίκευση σε όλα τα τμήματα του ΕΣΥ και τις πανεπιστημιακές κλινικές.

Δεν είναι βέβαια η πρώτη φορά τις

Ζητώ τον λόγο

τελευταίες δεκαετίες που επιχειρούνται παρόμοιες πρακτικές καθιέρωσης φραγμών και ρουσφετολογικών «επιλογών» ενάντια στους νέους γιατρούς. Τα ίδια έγιναν και επί κυβέρνησης Κωνσταντίνου Μητσοτάκη. Η επιχείρηση καταβάρθρωσης των δικαιωμάτων των νέων γιατρών ηγείται πάντα χέρι-χέρι με την επιχείρηση πλήρους ιδιωτικοποίησης των πάντων και καταβάρθρωσης του δικαιώματος στη δωρεάν

δημόσια περίθαλψη, όπως επιτάσσουν κεφάλαιο και ΕΕ. Προφανώς υπάρχει άμεση σχέση με τη δηλωμένη πρόθεση ίδρυσης της πρώτης ιδιωτικής ιατρικής σχολής, σε συνέχεια του πρόσφατου νόμου Πιερρακάκη, από τον όμιλο CVC ο οποίος έχει υπό τον έλεγχό του έξι μεγάλα ιδιωτικά νοσοκομεία.

Το μέτρο αυτό από την κυβέρνηση της δήθεν αριστείας αποδεικνύει πώς αντιμετωπίζει τους αυριανούς εργαζόμενους. Με διαρκείς κόφτες, με εξετάσεις διαλογής και ρουσφετιού, με συνεχή υποβάθμιση των πτυχίων. Αποκρύπτουν όμως τι θα γίνει με όσους «κοπούν» στις εξετάσεις. Δε λένε κουβέντα για την αδιοριστία, για το ότι δεν υπάρχουν γιατροί για να λειτουργήσουν ΜΕΘ και νοσοκομειακές κλινικές, για το ότι οι λίστες ειδικότητας παίρνουν ελάχιστους και σε ορισμένα εκπαιδευτικά κέντρα της Αττικής η αναμονή φτάνει έως και επτά χρόνια!

Αυτά τα κουτοπόνηρα σχέδια θα πεταχτούν στον σκουπιδοτενεκέ με τον αγωνιστικό ξεσηκωμό των φοιτη(ρι)ών και των νοσοκομειακών γιατρών. Βγαίνουμε ξανά μπροστά μαζικά και μαχητικά και μέσα από τις γενικές μας συνελεύσεις, κινητοποιήσεις, και με από κοινού συντονισμούς με εργαζόμενους, θα ακυρώσουμε την αχρήστευση των πτυχίων.

*Αριστερή Επέμβαση Ιατρικής Πάτρας, Attack στα ΑΕΙ

Εξωτερική πολιτική

Γιώργος Παυλόπουλος

Σκυλοκαβγάς για τα «εθνικά», πλήρης συμφωνία στα ταξικά

► ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ επιδιώκουν να μεταφέρουν εκεί την αντιπαράθεση, υιοθετώντας εθνικιστική-ακροδεξιά ατζέντα

Εικόνες από την προεκλογική περίοδο του 2019 φέρνει στη μνήμη το σκηνικό που τείνει να κυριαρχήσει στην τελική ευθεία προς τις ευρωεκλογές του Ιουνίου. Από την περίοδο, δηλαδή, που η Νέα Δημοκρατία του Μητσοτάκη είχε κάνει σημαία της τα αποκαλούμενα «εθνικά θέματα» και κυρίως την (αντι-δραστική, εκβιαστική και εχθρική για τα συμφέροντα των εργατών στην Ελλάδα και τη γειτονική χώρα, όπως σημειώνει η ANΤΑΡΣΥΑ) Συμφωνία των Πρεσπών. Με στόχο, όπως είναι γνωστό, να κατηγορήσει τον ΣΥΡΙΖΑ του Τσίπρα για προδοσία και να βάλει το τελευταίο καρφί στο πολιτικό φέρετρο της «πρώτη φορά Αριστεράς», η οποία είχε ήδη εκτεθεί ανεπανόρθωτα με τις πολιτικές των μνημονίων, τις κωλοτούμπες και τις τραγωδίες στο Μάτι και τη Μάνδρα.

Αυτή τη φορά, βεβαίως, ούτε η επόμενη κυβέρνηση κρίνεται ούτε ο πλήρως μεταλλαγμένος ΣΥΡΙΖΑ του Κασσελάκη έχει ελπίδα να αναδειχθεί πρώτο κόμμα. Παρ' όλα αυτά, είναι γεγονός ότι τα ελληνοτουρκικά στο φόντο της νέας συνάντησης Μητσοτάκη-Ερντογάν στην Άγκυρα, οι εξελίξεις στη Βόρεια Μακεδονία μετά τις πρόσφατες εκλογές και τη σαρωτική επικράτηση του VMRO, καθώς και η όξυνση της κόντρας με την Αλβανία ειδικά μετά την ομιλία Ράμα στην Αθήνα –και τα τρία, δηλαδή, μείζονα «εθνικά μέτωπα»– δείχνουν να παίρνουν το πάνω χέρι στην πολιτική και προεκλογική αντιπαράθεση.

Πρόκειται για κάτι που δεν είναι τυχαίο, καθώς αποκαλύπτει ότι τα τρία βασικά κόμματα του αστικού μπλοκ επιδιώκουν να μεταφέρουν εκεί τον «καυγά» τους, μιας και στα ζητήματα της οικονομίας, των δημοκρατικών δικαιωμάτων, του πολέμου (στην Ουκρανία και την Παλαιστίνη) και, βεβαίως, της ΕΕ είναι φανερό σε όλους ότι ουσιαστικά ταυτίζονται. Στην πράξη, βεβαίως, αυτό συμβαίνει και στα «εθνικά», μόνο που εκεί έχουν περισσότερες δυνατότητες να κοροϊδέψουν τον λαό ότι δήθεν διαφωνούν ριζικά. Όσο για τα κόμματα που ανήκουν ή δηλώνουν ότι ανήκουν στην Αριστερά, με τη στάση τους αποκαλύπτουν τη βαθύτερη υποταγή τους στο κυρίαρχο αστικό αφήγημα – και μαζί, την αδυναμία τους να συγκροτήσουν και να υπερασπίσουν μια ολοκληρωμένη και ταξικά διεθνιστική πρόταση.

Η πρακτική της ΝΔ είναι λίγο ως πολύ αναμενόμενη. Έχοντας προ πολλού διαπιστώσει σημαντικές διαρροές προς τα πάσης φύσης ακροδεξιά κόμματα, με πρώτη και καλύτερη την Ελληνική Δύση του Βελόπουλου, επιδιώκει να κλείσει τις ρωγμές. Έτσι, έχει ενδυθεί εκ νέου τη στολή του «μακεδονομάχου», τρίζοντας τα δόντια προς τη Βόρειο Μακεδονία και απειλώντας ότι θα μπλοκάρει εκ νέου την πορεία της προς την ΕΕ ή ακόμη και τα κονδύλια που έχει λαμβάνειν από εκεί, εάν δεν τηρηθούν κατά

γράμμα όσα υπογράφηκαν στις όχθες των Πρεσπών – αφήνοντας παράλληλα αιχμές για τις υποχωρήσεις που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ με αποτέλεσμα, εκτός από μια «κακή» συμφωνία, να έχουν δώσει το δικαίωμα στη γείτονα να υπαναχωρεί. Ταυτόχρονα, η κυβέρνηση φροντίζει να υπενθυμίσει ότι είναι ο προστάτης της μειονότητας στην Αλβανία (στη Βόρειο Ήπειρο, σύμφωνα με την ορολογία της), πετώντας το γάντι στα Τίρανα με τη συμμετοχή του Μπελέρη στο ευρωπαϊκό φορέλτιό της.

Η αλήθεια, βεβαίως, είναι ότι στα ελληνοτουρκικά είναι αναγκασμένη να κινείται πολύ πιο μετρημένα και προσεκτικά, για δύο λόγους. Αφενός, επειδή αυτό πιέζουν να γίνει οι ΗΠΑ και η ΕΕ, μην θέλοντας να είναι ανοιχτό ένα ακόμη επικίνδυνο μέτωπο σε μια περιοχή που κυριολεκτικά φλέγεται, ούτε να διακυβευθούν οι συμφωνίες με τις οποίες έχουν μετατρέψει την Ελλάδα σε απέρα-

ντη βάση και σε ένα «χρήσιμο ηλίθιο». Και αφετέρου, διότι η ελληνική αστική τάξη και η κυβέρνησή της γνωρίζουν καλά ότι η Τουρκία έχει αλλάξει «πίστα» και είναι εξαιρετικά ισχυρή –και πάντως πολύ περισσότερο από τη Β. Μακεδονία και την Αλβανία– για να την προκαλέσουν ευθέως και χωρίς ξένες πλάτες.

Το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης, σε αυτό το φόντο, δεν διστάζει να πλειοδοτεί (μάλλον εκ του ασφαλούς) σε εθνικιστικές κορώνες – όπως είχε κάνει και επί Τσίπρα, όταν είχε προσπαθήσει να αντιγράψει το γνωστό παπανδρεϊκό σύνθημα «Βυθίσατε το Χόρα». Έτσι, πέρα από την επιλογή του νυν προέδρου του να κάνει περιοδεία στις μειονοτικές περιοχές της Αλβανίας λίγο πριν την επίμαχη ομιλία Ράμα, επιρρίπτει στην κυβέρνηση την ευθύνη για ενδεχόμενο ναυάγιο της Συμφωνίας των Πρεσπών και σπεύδει να φέρει στη Βουλή τα μνημόνια που είχε δεσμευτεί να εγκρίνει η ελληνική πλευρά (και δεν το έχει κάνει). Στα ελληνοτουρκικά δεν διστάζει να την κατηγορήσει για «συστηματική υποχωρητικότητα» και «υποβάθμιση της τουρκικής προκλητικότητας», καλώντας την πρακτικά να κάνει... τσαμπουκά. Στην ίδια περίπου γραμμή κινείται και το ΠΑΣΟΚ του Ανδρουλάκη, φροντίζοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα να υπενθυμίζει ότι είναι «το μοναδικό πραγματικά πατριωτικό κόμμα».

Η Νέα Αριστερά, από την πλευρά της, υπεραμύνεται των επιτευγμάτων του «παλιού, καλού» ΣΥΡΙΖΑ, αφήνοντας αιχμές για τις σχέσεις του με τον Νετανιάχου –έστω και αν τα στελέχη της ήταν τότε μέλη της κυβέρνησης που τις οικοδομούσε– ενώ το ΜέΡΑ25 διαμαρτύρεται για το γεγονός ότι οδηγείται σε «αχρηστία» η Συμφωνία των Πρεσπών που, όπως σημειώνουν οι συντονιστές του, «υπό όρους θα μπορούσε να συμβάλει στη συνεργασία των δύο χωρών».

Όσον αφορά στο ΚΚΕ, τέλος, ο επικίνδυνος κατήφορός του στα «εθνικά θέματα» δεν έχει τελειωμό. Για του λόγου το αληθές, η ανακοίνωση την οποία εξέδωσε με αφορμή τη συνάντηση Μητσοτάκη-Ερντογάν αφήνει σαφώς να εννοηθεί ότι η Ελλάδα είναι μια χώρα... υπό πολιορκία, καθώς απειλούνται τα κυριαρχικά της δικαιώματα. Τονίζει, μάλιστα, ότι «στις προκλήσεις της Τουρκίας ήρθαν να προστεθούν τις τελευταίες μέρες κι άλλες (...) από την Αλβανία και τη Βόρεια Μακεδονία», ενώ καλεί τον λαό «να επαγρυπνεί» ώστε να μην υπάρξει «καμία υποχώρηση από την κυριαρχία και τα κυριαρχικά δικαιώματα της χώρας».

Έτσι, βεβαίως, το κάλεσμα που απευθύνει πάλι για «κοινή πάλη του ελληνικού και του τουρκικού λαού, των λαών της περιοχής» είναι τουλάχιστον αντιφατικό. Διότι αν πιστέψουμε όλα τα παραπάνω, τότε αυτή η κοινή πάλη θα βασίζεται στην παραδοχή ότι οι Έλληνες έχουν σε όλα δίκιο και οι άλλοι άδικο και τους απειλούν...

Εξαιρετικά προβληματική η στάση του ΚΚΕ, όπως και του ΜέΡΑ25 και της Νέας Αριστεράς

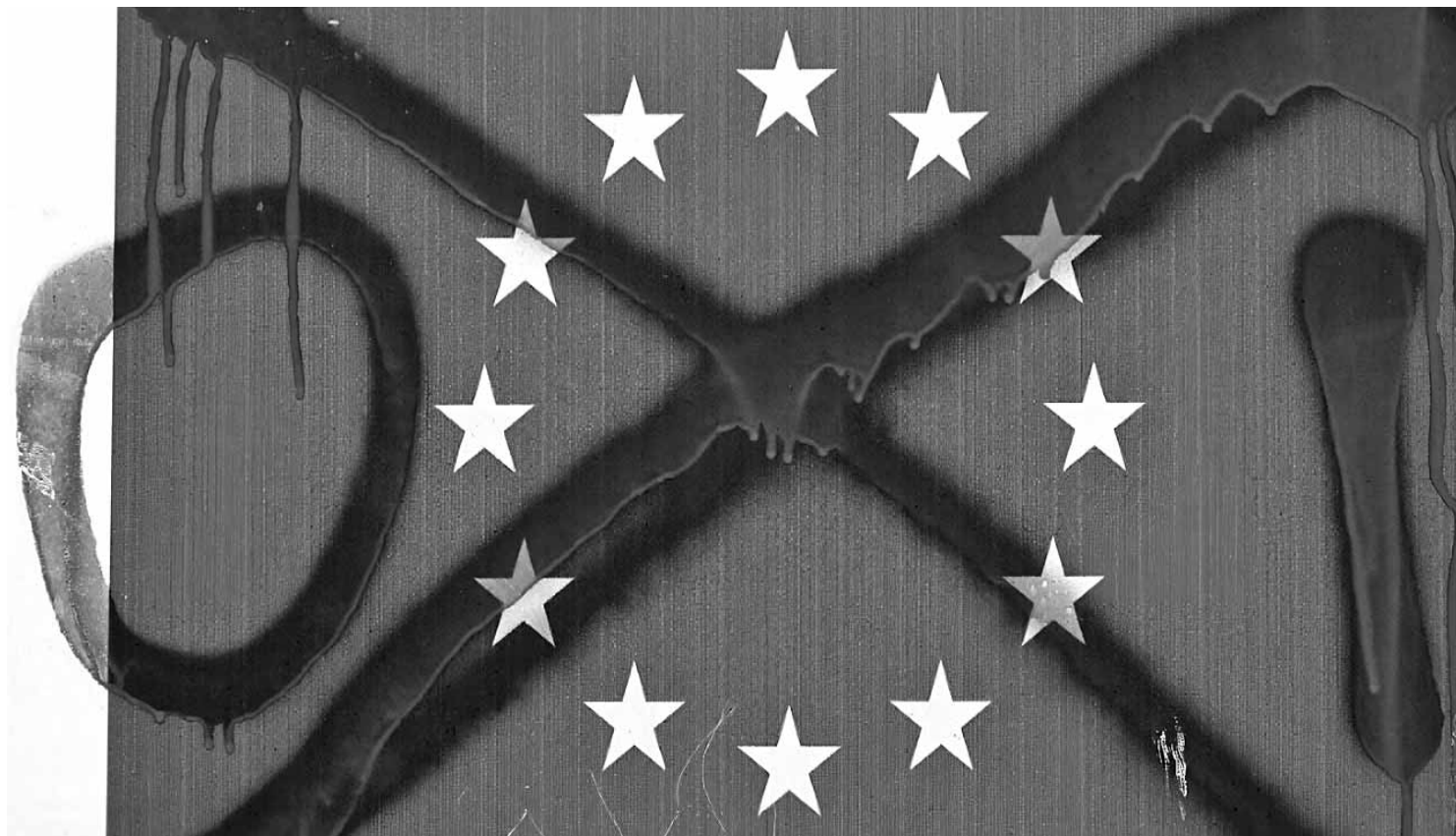
Ενσωμάτωση της διαφωνίας εντός των ορίων της ΕΕ

Ο κόσμος της αριστεράς, αλλά και πολύ μεγάλο τμήμα των εργαζόμενων, είναι κατά της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Άλλωστε η πρόσφατη ιστορική εμπειρία των μνημονίων και του αγώνα εναντίον τους συντάραξε την ελληνική κοινωνία απ' τα θεμέλιά της. Όμως, παρόλο που οι περισσότερες δυνάμεις συμφωνούν στη διαπίστωση του αντιλαϊκού της χαρακτήρα, δεν υπάρχει συμφωνία στην απάντηση.

Άλλες υποστηρίζουν ότι η ΕΕ είναι μεν αντιλαϊκή αλλά μπορεί να αλλάξει, να μετασχηματισθεί σε μια «πράσινη Ευρώπη», σε μια «κοινωνική Ευρώπη» (περίπτωση ΜΕΡΑ25). Δεν μιλάμε φυσικά για μια σοσιαλιστική Ευρώπη, αλλά για ένα σοσιαλδημοκρατικό κοινωνικό συμβόλαιο, κάποιων απομεινारीών του «κράτους πρόνοιας».

Άλλοι είναι «κατά της ΕΕ», με μια λογική «ρήξης» ακόμα και με την αποδέσμευση από αυτή, αλλά θεωρούν ότι «δεν είναι της ώρας» να προβληθεί αυτός ο στόχος. Η ζωή και ο συσχετισμός τον έχουν «αποσύρει» από την ημερήσια διάταξη. Κατά τη γνώμη τους αυτό που προέχει τώρα είναι η πάλη για τα «άμεσα ζητήματα» του οικονομικού αγώνα και κάποια στιγμή, όταν θα οξυνθεί η κατάσταση... «βλέπουμε».

Τέλος, το ΚΚΕ είναι κατά της ΕΕ, αλλά παραπέμπει την έξοδο στην περίοδο μετά την λαϊκή εξουσία. Με αυτή τη λογική αρνήθηκε να κλιμακώσει πολιτικά την πάλη κατά της συμμετοχής στην ευρωζώνη και την ΕΕ το 2015 βάζοντας αντικειμενικά από αριστερά πλάτη στη σταθεροποίηση του συστήματος.

Η γραμμή της απειθαρχίας – ρήξης – αποδέσμευσης αντιμετωπίζεται από ορισμένους ως ονειροφαντασία και ιδεοληψία. Στην πράξη όμως φάνηκε πως ιδεοληψία είναι η προσδοκία αλλαγής της ΕΕ. Η πάλη αποκλειστικά κατά των συνεπειών δεν οδηγεί σε νικηφόρους αγώνες, καθώς η πρόκληση της απειθαρχίας και της ανατροπής των ντιρεκτίβων της ΕΕ ορθώνεται γρήγορα μπροστά στο κίνημα.

Σύνδεση τακτικής – στρατηγικής

Αποδέσμευση από την ΕΕ και τη γραμμή υποταγής

Ανάλυση

Αντώνης Δραγανίγος

Το ερώτημα που τίθεται στην αριστερά δεν αφορά το ποιος είναι «υπέρ της εξόδου» από την ΕΕ εδώ και τώρα, και ποιος είναι «λίγο αργότερα». Το δίλημμα δεν είναι ανάμεσα σε ένα μεγαλόστομο βερμπαλισμό που μιλάει συνεχώς για «έξοδο», περισσότερο για να προβάλλει μια ιδεοληπτική «αντικαπιταλιστική ταυτότητα» και να «χωρίσει» την αριστερά και σε κάποιους που είναι με την ρήξη και την αποδέσμευση, αλλά με έναν πιο ρεαλιστικό τρόπο στο σήμερα.

Το ερώτημα είναι αν το εργατικό λαϊκό κίνημα και η αριστερά έχουν γραμμή πάλης ενάντια στην ΕΕ, ρήξης με την ΕΕ,

δηλαδή λογική πολιτικού αγώνα για ρήγματα σήμερα και συνολική ρήξη και αποδέσμευση αύριο ή αν έχουν λογική αποδοχής ή και συμβιβασμού με την ΕΕ, έναν αυτοπεριορισμό στην πάλη «ενάντια στις συνέπειες».

Τα δύο αυτά πράγματα είναι τελείως διαφορετικά. Είτε πολιτικός αγώνας του εργατικού λαϊκού κινήματος για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση, για ρήγματα και ανατροπή στους πυλώνες της κυρίαρχης πολιτικής σήμερα είτε αμυντική πάλη «κατά των συνεπειών» με ουσιαστική αποδοχή αυτών των πυλώνων και αυτοπεριορισμό των στόχων του κινήματος στα όριά τους.

Η ανάγκη απειθαρχίας στις εντολές και τις ντιρεκτίβες της ΕΕ προκύπτει από το πολύ πραγματικό γεγονός ότι κάθε αντιλαϊκή πολιτική, κάθε νόμος είναι πρακτικά εφαρμογή μιας ευρωπαϊκής οδηγίας. Ότι η αστική πολιτική οργανώνεται και προωθείται μέσα από την ενωμένη δύναμη εθνικού και υπερεθνικού κράτους.

Στο πρόσφατο μεγαλειώδες φοιτητι-

κό κίνημα ενάντια στα ιδιωτικά πανεπιστήμια το κύριο επιχείρημα της άρχουσας τάξης ήταν ότι η απελευθέρωση της κίνησης των κεφαλαίων αποτελεί μια από τις τέσσερις θεμελιώδεις επιταγές της ΕΕ και άρα το «ευρωπαϊκό σύνταγμα» επιβάλλει την αποδοχή των ιδιωτικών ΑΕΙ, η οποία είναι υποχρεωτική εφόσον συμμετέχουμε στην ΕΕ.

Το φοιτητικό κίνημα και η αριστερά είχαν να διαλέξουν. Μία επιλογή ήταν η αποδοχή του «δόγματος» και άρα της υποταγής. Μία άλλη, αυτή ενός αμυντικού αγώνα που αποφεύγει να αντιμετωπίσει τον αντίπαλο και οχυρώνεται αποκλειστικά πίσω από το «ελληνικό σύνταγμα». Ο δρόμος του οικονομισμού. Η τρίτη επιλογή ήταν ο δρόμος του ανοιχτού αγώνα για ρήγμα στην αντιδραστική πολιτική της ΕΕ, του συνδυασμού της πάλης κατά των ιδιωτικών ΑΕΙ με τον ανοιχτό πολιτικό αγώνα για να μην ισχύσει η θεμελιακή αυτή «ελευθερία» της ΕΕ, να ανατραπεί η πολιτική της, στον δρόμο για την ευρύτερη ρήξη και την αποδέσμευση από τον μηχανισμό αυτό. Αν

και το παραπάνω δεν έγινε συνολικά κτήμα του κινήματος, το γεγονός ότι ένα σημαντικό κομμάτι του όξυνε την πολιτική αντιπαράθεση, δήλωνε ανοιχτά ότι δεν θεωρεί όριο των διεκδικήσεών του τα όρια της ΕΕ, ότι αντίθετα έχει διακηρυγμένο στόχο την ανατροπή τους, έδωσε επιθετικότητα, δύναμη και αντοχή στο κίνημα αυτό.

Το ίδιο μπορεί κανείς να πει για κίνημα ενάντια στο έγκλημα των Τεμπών και το θέμα της πάλης για εθνικοποίηση της Hellenic Train, σε ρήξη και απειθαρχία με την καταιγίδα των ευρωπαϊκών οδηγιών απελευθέρωσης των σιδηροδρόμων που προωθούνται από το 2000 και μετά. Αν το κίνημα περιοριστεί στο να ζητάει «μέτρα ασφάλειας», αν δεν διεκδικήσει άμεσα και συγκεκριμένα την εθνικοποίηση του σιδηρόδρομου, χωρίς αποζημίωση με εργατικό και λαϊκό έλεγχο, αν δεν ενσωματώσει τον πολιτικό αυτό στόχο στις διεκδικήσεις και τους αγώνες του, τότε το πάνδημο αίτημα για δικαιοσύνη θα μείνει τελικά μετέωρο, χωρίς να έρχεται σε αντίθεση με τον πυρήνα της πολιτικής της ΕΕ, θα μείνει στα πλαίσιά της.

Η πάλη κατά της ενεργειακής φτώχειας είναι άρρηκτα δεμένη με την πάλη κατά της «απελευθέρωσης» των αγορών ενέργειας από την ΕΕ. Μόνο που αυτή η πάλη υλοποιείται μόνο με τον πολιτικό στόχο της ενιαίας δημόσιας ΔΕΗ από την παραγωγή μέχρι την κατανομή, με εθνικοποίηση του τομέα ενέργειας, κατάργηση των χρηματιστηρίων ενέργειας και απειθαρχία - μη εφαρμογή των οδηγιών της ΕΕ.

Η λογική αυτή αμέσως-αμέσως εγείρει την αντίρρηση ότι οδηγεί σε ρήξη με την ΕΕ, σε νέους εκβιασμούς, σε άρνηση των ευρωπαϊκών κονδυλίων κ.λπ. Ο ιμπεριαλιστικός αυτός μηχανισμός αυτό που βασικά ξέρει να κάνει είναι να εκβιάζει και να απειλεί, όπως είδαμε και στην περίοδο του δημοψηφίσματος.

Η αντιΕΕ πλευρά της πάλης δεν στέκεται μόνη της, στον «αέρα». Αποτελεί αντίθετα ουσιώδη και αναπόσπαστη πλευρά του συνολικού αντικαπιταλιστικού προγράμματος πάλης, του αγώνα για την ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων, της πάλης για δημοκρατικά δικαιώματα

και ελευθερίες, της υπεράσπισης της ειρήνης σε αντιπαράθεση με το ΝΑΤΟ και τους αστικούς ανταγωνισμούς.

Η απειθαρχία στην πολιτική της ΕΕ στο σήμερα οδηγεί αναπόφευκτα στη συνολική ρήξη και στη δυναμική της αποδέσμευσης. Ανοίγει μια περίοδο συγκρούσεων και ανακατατάξεων στο εθνικό και στο διεθνικό επίπεδο, όξυνσης της τα-

Στο πρόσφατο μεγαλειώδες φοιτητικό κίνημα τέθηκε η ανάγκη απειθαρχίας στις «ελευθερίες της ΕΕ», που φέρνουν ιδιωτικά ΑΕΙ, η ανάγκη για ρήξη και ανατροπή των δεσμεύσεών της

Γιατί με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Η εκλογική ενίσχυση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία δυναμώνει τη μάχη για κατακτήσεις εδώ και τώρα, για ρήγματα στο σιδερένιο τείχος της εκμετάλλευσης και του ολοκληρωτισμού της ΕΕ, των νέων και παλιών «προγραμμάτων σταθερότητας», του πολέμου, του ρατσισμού και της οικολογικής καταστροφής, για ρήξη-αποδέσμευση από αυτόν τον μηχανισμό, στον δρόμο για την Ευρώπη της κοινωνικής χειραφέτησης, του σοσιαλισμού και του κομμουνισμού.

Είναι ενίσχυση:

- 1) Της πιο ανεξάρτητης αποφασιστικής, χωρίς δεσμεύσεις και συμβιβασμούς πτέρυγας των αγώνων. Η δύναμη που από την πανδημία μέχρι τα Τέμπη και το φοιτητικό κίνημα, μπήκε μπροστά για να πάνε οι αγώνες όσο πιο μακριά μπορούν.
- 2) Της δύναμης που παλεύει ενάντια στην κυβέρνηση, το πολιτικό σύστημα, για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση από την ΕΕ.
- 3) Της δύναμης που στέκεται απέναντι στην αστική πολιτική σε όλη την γραμμή του μετώπου. Όπως στο θέμα του πολέμου ενάντια στις ΗΠΑ-ΕΕ-ΝΑΤΟ και τους ανταγωνισμούς του κεφαλαίου στον πόλεμο χωρίς να αναζητά φιλειρηνικό ρόλο για την ΕΕ ή αποκλειστική ευθύνη στους «άλλους». Που στο περιβάλλον αντιπαλεύει τη λογική του κέρδους χωρίς να γίνεται χειροκροτητής της πράσινης καπιταλιστικής ανάπτυξης ή αρνητής της κλιματικής αλλαγής. Της μόνης δύναμης με πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής ανατροπής.

ξικής πάλης, όπου το ζήτημα της ριζικής αλλαγής του συσχετισμού δυνάμεων, ακόμα και το ζήτημα της εξουσίας μπορεί να μπει στην ημερήσια διάταξη. Είναι βέβαιο ότι η άρχουσα τάξη θα υπερασπίσει με νύχια και με δόντια τις διεθνείς της συμμαχίες, με τις οποίες συνδέεται με δεσμούς αίματος, χρήματος και εξουσίας. Η πάλη για απειθαρχία-ρήξη-αποδέσμευση είναι δρόμος προσέγγισης της επαναστατικής αλλαγής, συγκέντρωσης δυνάμεων στην πάλη για την πολιτική εξουσία της εργατικής τάξης και των συμμάχων της. Αποτελεί έκφραση της συγκεκριμένης σύνδεσης τακτικής-στρατηγικής στο περιεχόμενο και τα μέσα της πάλης. Η παραπομπή της στο μακρινό μέλλον της λαϊκής εξουσίας και η προβολή του δρόμου της κοινοβουλευτικής ενίσχυσης με στόχο την «διακυβέρνηση» δεν «ωριμάζει τις συνθήκες» για ευρύτερες αλλαγές ενάντια στην αστική πολιτική.

Οι πολιτικοί αυτοί στόχοι δεν είναι προφανώς για να ανασύρονται στα συνέδρια. Είναι αντίθετα αναγκαίο να γίνονται υπόθεση της πάλης του λαού, του πολιτικού αγώνα του εργατικού και λαϊκού κινήματος στο σήμερα, να ενώνουν κοινωνικές δυνάμεις, να κερδίζεται κόσμος με την αναγκαία αντιΕΕ, αντικαπιταλιστική λογική, να αλλάζει τον συσχετισμό στην κοινωνία, να συγκροτείται μαχόμενο αντικαπιταλιστικό επαναστατικό ρεύμα.

Στην πραγματικότητα δεν είναι ότι η ιδεοληψία του ΝΑΡ και της ΑΝΤΑΡΣΥΑ «τραβάει ετσιθελικά» και «υπερβολικά» την πολιτική κατεύθυνση του κινήματος προς τον «στρατηγικό στόχο» της αποδέσμευσης. Αντίθετα, είναι η ιδεοληψία της ρεφορμιστικής αριστεράς ότι ο «λαός φοβάται την ρήξη» που τραβάει πίσω το κίνημα, στον συμβιβασμό με την ΕΕ και την πολιτική του κεφαλαίου, στην άρνηση της απειθαρχίας και της ρήξης στο σήμερα, στην αποδοχή των ορίων της.

Η άρνηση της «στρατηγικής» της ρήξης και της αποδέσμευσης από την ΕΕ στον δρόμο για μια άλλη Ευρώπη της εργατικής εξουσίας, της ειρήνης και της αλληλεγγύης οδηγεί πάντα και στην «τακτική» υποταγή στις κρίσιμες αποφάσεις του αντιπάλου στο σήμερα. Αυτό αποδείχθηκε ξεκάθαρα το 2015, αλλά αρκετοί σφυρίζουν ακόμα αδιάφορα.

Ο Λένιν, οι Ενωμένες Πολιτείες και οι Φιλιππησίνες

Ο Λένιν στο γνωστό του κείμενο «Για το Σύνθημα των Ενωμένων Πολιτειών της Ευρώπης» τον Αύγουστο του 1915 διατύπωνε τη θέση ότι «οι Ενωμένες Πολιτείες της Ευρώπης, κάτω από τον καπιταλισμό, είναι είτε αδύνατες είτε αντιδραστικές.»

Τεκμηριώνει αυτή την ιστορική εκτίμηση για τις καπιταλιστικές ολοκληρώσεις έτσι: «Κάτω από τον καπιταλισμό [...] καμία άλλη βάση και καμία άλλη αρχή της μοιρασιάς δεν είναι πιθανή εκτός από την δύναμη [...] Η υπεράσπιση μιας «δίκαιας» μοιρασιάς (σημ. ανάμεσα στους καπιταλιστές) του εισοδήματος σε μια τέτοια βάση είναι καθαρός Προυτονισμός, ηλίθιος φιλιππησίνισμός [...] Δεν υπάρχει και δεν μπορεί να υπάρξει κανένας άλλος τρόπος για να δεις την πραγματική δύναμη ενός καπιταλιστικού κράτους εκτός του πόλεμο».

Και συμπέρανε: «Η άνιση οικονομική και πολιτική ανάπτυξη είναι ένας απόλυτος νόμος του καπιταλισμού. Ως εκ τούτου, η νίκη του σοσιαλισμού είναι πιθανή πρώτα στις διάφορες ή ακόμα και σε μια καπιταλιστική χώρα μόνο. Αφού έχει απαλλοτριώσει τους καπιταλιστές και έχει οργανώσει τη δική του σοσιαλιστική παραγωγή, το νικηφόρο προλεταριάτο θα εγερθεί ενάντια στον υπόλοιπο καπιταλιστικό κόσμο - ελκύνοντας στον αγώνα του τις καταπιεσμένες τάξεις άλλων χωρών, προκαλώντας εξεγέρσεις ενάντια στους καπιταλιστές, και σε περίπτωση ανάγκης, χρησιμοποιώντας ακόμα και ένοπλη δύναμη ενάντια στις εκμεταλλεύτριες τάξεις και τα κράτη τους».

Πρόκειται για μια θεμελιώδη περιγραφή συγκρούσεων. Καμία σχέση με «ρεαλιστικές ανυπακοές» και «κοινοβουλευτική ενίσχυση για την διακυβέρνηση».

Κινητοποιήσεις την Τετάρτη 22/5 ενάντια στις εξετάσεις «Pisa»

ΣΤΑΣΗ ΕΡΓΑΣΙΑΣ και συγκεντρώσεις διαμαρτυρίας σε σχολεία που θα μετατραπούν σε εξεταστικά κέντρα, έχουν αποφασίσει αρκετά πρωτοβάθμια εκπαιδευτικά σωματεία, η ΔΟΕ και η ΟΛΜΕ για την Τετάρτη 22 Μαΐου. Τη συγκεκριμένη μέρα, το υπουργείο Παιδείας θέλει να στήσει άλλη μια φιέστα με τη διεξαγωγή των «εθνικών εξετάσεων διαγνωστικού χαρακτήρα», δηλαδή των ελληνικών εξετάσεων τύπου «Pisa». Σε κινητοποιήσεις καλεί και το Δίκτυο Ανυπότακτων Γονιών. «Να μην επιτρέψουμε να “νεκρώσει” η γνώση και η κριτική σκέψη, κάθε ζωντανή λειτουργία του δημόσιου σχολείου, και να μετατραπεί σε τυποποιημένη μετρήσιμη δεξιότητα, όπως απαιτεί η αγορά. Να μην επιτρέψουμε να γίνουν οι μαθητ(ρι)ες μας πειραματόζωα ενός ολέθριου πειράματος ανταγωνισμού, κατηγοριοποίησης και ιδιωτικοποίησης του δημόσιου σχολείου. Ο διαγωνισμός “Pisa” δεν πρέπει να γίνει», σημειώνουν οι Παρεμβάσεις ΠΕ/ΔΕ.

ΑΣΕΠ: Άμεσο διορισμό απαιτούν οι επιτυχόντες του Διαγωνισμού 2Γ/2022

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ στο 3^ο Διεπιστημονικό Συνέδριο του ΑΣΕΠ στο Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο Θεσσαλονίκης προχώρησαν την Τετάρτη 15/5 οι επιτυχόντες του Πρώτου Πανελληνίου Γραπτού Διαγωνισμού 2Γ/2022. Όπως κατήγγειλαν, «ένα χρόνο μετά τη διεξαγωγή του διαγωνισμού και ενώ μέχρι σήμερα έχουν δρομολογηθεί οι προσλήψεις για μόλις 51 επιτυχόντες σε σύνολο 14.837, η κυβέρνηση σχεδιάζει εντατικά τον Δεύτερο Γραπτό Διαγωνισμό που καταργεί τους πίνακές μας!». «Απαιτούμε να ανταμειφθούν όσοι με δίκαιο, αμερόληπτο και αξιοκρατικό τρόπο προσπάθησαν και πέτυχαν στον Πρώτο Πανελλήνιο Γραπτό Διαγωνισμό! Οι αδιόριστοι επιτυχόντες και οι επιτυχούσες, όμηροι της κυβέρνησης, δεν είμαστε αόρατοι! Θα δίνουμε πάντα και παντού παρών», προσθέτουν.

Ιδρύθηκε η Μετάβαση - Οργάνωση για την κομμουνιστική προοπτική

ΣΤΗΝ ΙΔΡΥΣΗ της Μετάβασης - Οργάνωση για την κομμουνιστική προοπτική κατέληξε η ιδρυτική συνδιάσκεψη για μία νέα μεταβατική κομμουνιστική οργάνωση, η οποία πραγματοποιήθηκε στις 11-12/5. Σε αυτήν συμμετέχουν οι οργανώσεις Αριστερή Ανασύνθεση και Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο μαζί με ανένταχτους. Η συνδιάσκεψη αποτέλεσε την ολοκλήρωση μίας πορείας κοινής δράσης και διαλόγου δύο χρόνων των συγκεκριμένων δυνάμεων. Σε αυτήν, συζητήθηκαν και υπερψηφίστηκαν τα κείμενα Κανόνων, Οργανωτικών αρχών και Κανόνων λειτουργίας, καθώς και η πολιτική απόφαση. Τέλος, εκλέχθηκε 45μελές Πανελλαδικό Συμβούλιο. Όπως τονίζει το προεδρείο της ιδρυτικής συνδιάσκεψης, η νέα οργάνωση «έχει ενωτική - μετωπική λογική με στόχο την κοινωνική και πολιτική οργάνωση του κόσμου της εκμεταλλεμένης εργασίας, αλλά και για μία ενωτική συσπείρωση της ανατρεπτικής Αριστεράς».

Ακροβασίες | Βασίλης Παπαγεωργίου

Με ένα ...κλικ

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ «ΠΤΕΡΥΓΑ Α΄ - ΚΕΛΙ 71»

► Στο πλαίσιο της ΔΕΘ την Κυριακή 19/5 (2 μ.μ. - 3 μ.μ.) θα γίνει παρουσίαση του θεατρικού έργου του Βασίλη Τσιράκη *Πτερυγα Α΄ - Κελί 71* (Περίπερο 13, αίθουσα «Γιώργος Ιωάννου»). Ομιλητές: Αναστασία Γρηγοριάδου, Αντώνης Καραγιάννης, Γιάννης Φραγκούλης. Θα συντονίσει ο Γιάννης Τσολακίδης. Αποσπάσματα του έργου θα συζητούν οι Βαγγέλης Γκίνος και Παύλος Παυλίδης. Σκηνοθεσία: Βάνα Βουρτσάκη.

ΕΛΛΗΝΙΚΟ/ΑΡΓΥΡΟΥΠΟΛΗΣ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ

► Η *Πρωτοβουλία Αγώνα Κατοίκων Ελληνικού-Αργυρούπολης για τη δημιουργία Κέντρου Υγείας* διοργανώνει το Σάββατο 18/5 στις 6 μ.μ. στην πλατεία Βάρναλη σε συζήτηση με τίτλο «Ο αγώνας για πρωτοβάθμια περίθαλψη στα χέρια των κατοίκων». Ομιλητές: Μιχάλης Ρίζος και Αντώνης Καραβάς. Θα τοποθετηθούν εργαζόμενοι/ες στο Τοπικό Ιατρείο Αργυρούπολης.

Ο «ΦΑΥΛΟΣ ΚΥΚΛΟΣ» ΣΤΟ 2^ο ΠΑΝΟΡΑΜΑ ΕΛΛΗΝΩΝ ΣΚΗΝΟΘΕΤΩΝ

► Ο «Φαύλος κύκλος» του Βασίλη Τσιράκη επιλέχθηκε στο 2^ο Πανόραμα ταινιών μικρού μήκους της Εταιρείας Ελλήνων σκηνοθετών στη Θεσσαλονίκη. Η ταινία θα προβληθεί την Κυριακή 19/5 (7 μ.μ. - 9 μ.μ.) στο σινέ «Ολύμπιον». Είσοδος ελεύθερη.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ ΒΙΒΛΙΟΥ ΠΟΠΗΣ ΔΕΔΕ-ΔΕΣΥΛΛΑ

► Την Τετάρτη 22/5 στις 6 μ.μ. στην αίθουσα «Πλειάδες» του Πνευματικού Κέντρου Κορυδαλλού «Μελίνα Μερκούρη», (Γρηγορίου Λαμπράκη 159-161, 3^{ος} όροφος) θα γίνει η παρουσίαση του βιβλίου της Πόπης Δέδε-Δεσύλλα *Η δύναμη του πλθίνου σπιτιού* (εκδόσεις Τόπος). Για το βιβλίο θα μιλήσουν η Μαριάννα Τζιαντζή και η συγγραφέας. Αποσπάσματα θα διαβάσει η φιλόλογος Αναστασία Γαβρίλη.

ΔΙΗΜΕΡΟ ΔΡΑΣΕΩΝ ΓΙΑ ΤΑ ΑΓΡΑΦΑ

► Η *Ανοιχτή Συνέλευση ενάντια στην Πράσινη Ανάπτυξη και στα Αιολικά στα Αγραφα* διοργανώνει στις 18-19/5 διήμερο δράσεων. Αναλυτικά το πρόγραμμα στη σελίδα της *Ανοιχτής Συνέλευσης* στο facebook.

Πολιτικό μνημόσυνο για τον Φώτη Παπασπυρίδη

Την Κυριακή 19/5 στις 7 μ.μ. στην *Εργατική Λέσχη Νέας Σμύρνης* (Ελευθερίου Βενιζέλου 12 και Αιγαίου) θα πραγματοποιηθεί το πολιτικό μνημόσυνο του αγαπημένου μας συντρόφου, φίλου και μέλους της *Λέσχης Φώτη Παπασπυρίδη*. «Καλούμε όλους και όλες που περπατήσαμε στους ίδιους δρόμους με τον Φώτη να βρεθούμε παρέα, να τον θυμηθούμε, να μιλήσουμε για αυτόν και να τραγουδήσουμε αγαπημένα του τραγούδια. Ας ανταμώσουμε», σημειώνει η *Εργατική Λέσχη*.

Εξάρχεια: Αντιδράσεις για την επέκταση του εργοταξίου

Πορεία με αφορμή τη νέα «ασφυκτική» επέκταση του εργοταξίου του μετρό στην πλατεία Εξαρχείων πραγματοποιήσαν το απόγευμα της Δευτέρας (17/5) εκατοντάδες κάτοικοι και μέλη συλλογικοτήτων της περιοχής, ανταποκρινόμενοι στο κάλεσμα της *Ανοιχτής Συνέλευσης «Όχι Μετρό στην πλατεία Εξαρχείων»*. «Μίζες, μπίζνες και τρομοκρατία - κάτω τα χέρια από την πλατεία» έγραφε το πανό στην κεφαλή της πορείας, η οποία κατέληξε στην πλατεία όπου ο κόσμος παρέμεινε για αρκετή ώρα φωνάζοντας συνθήματα, παρά την ισχυρή αστυνομική παρουσία.

Συνέντευξη

ΣΤΟΝ
ΚΥΡΙΑΚΟ
ΝΑΣΟΠΟΥΛΟ

► Είσαι νέα εργαζόμενη, γιατί συμμετέχεις στο ευρωψηφοδέλτιο της ANΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία;

Μέσα σε αυτό το δυσμενές περιβάλλον για τους νέους και νέες που εργαζόμαστε σήμερα και βιώνουμε την πιο σκληρή επίθεση από πλευράς κυβέρνησης, ΕΕ, κεφαλαίου, πολλοί νέοι και νέες αγωνιστές και αγωνίστριες, όπως και εγώ, συμμετέχουμε στο ψηφοδέλτιο της ANΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία. Η μάχη των ευρωεκλογών συνδέεται άρρηκτα με κάθε μάχη που δίνουμε στους χώρους δουλειάς και μόρφωσης, τις γειτονιές και τους δρόμους του αγώνα. Επομένως, η συμμετοχή στο ψηφοδέλτιο είναι ένα μήνυμα καταδίκης αυτής της βάρβαρης πολιτικής που καταστρέφει τις ζωές μας, αλλά και της συναίνεσης όλων των καθεστωτικών κομμάτων. Είναι μήνυμα ανατροπής και πεποίθησης ότι οι κατακτήσεις δεν έρχονται με κοινοβουλευτικούς περιπάτους, αλλά με την ενίσχυση των μαχητικών αγώνων όλου του προηγούμενου διαστήματος και εκείνων που έπονται. Στις μάχες για δημόσια και δωρεάν παιδεία, ενάντια στην ιδιωτικοποίηση κάθε κοινωνικού αγαθού, τους εργατικούς αγώνες, το αντιπολεμικό κίνημα και την αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη, τις κινητοποιήσεις για το περιβάλλον, κάθε μικρό και μεγάλο αγώνα.

► Η γενιά σου μεγάλωσε κι ενηλικιώθηκε μέσα στα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων, που έχουν τη σφραγίδα της ΕΕ. Τι σημαίνει αυτό για εσάς;

Οι νέοι και οι νέες σήμερα έχουμε βιώσει κυριολεκτικά την ευρωμνημονιακή επιδρομή του κεφαλαίου. Είμαστε η γενιά που όντως μεγάλωσε και ενηλικιώθηκε μέσα στα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων, των ιμπεριαλιστικών συγκρούσεων και των πολέμων, της καταστολής και της τρομοκρατίας. Αυτή που ζει τη φτώχεια, την ανεργία, τη μετανάστευση και την ανελευθερία. Ταυτόχρονα, όμως, είναι και η γενιά που αντιλαμβάνεται πως πίσω από όλα αυτά τα δεινά κρύβεται η ΕΕ, η οποία δεν είναι ούτε μπορεί να γίνει το σπίτι των λαών. Έχουμε ζήσει στην πράξη την αποτυχία των ενδιάμεσων σχεδίων και των μισών απαντήσεων, της «ανατροπής εντός πλαισίου» χωρίς

Κωνσταντίνα Θεοχαροπούλου

υποψήφια στο ευρωψηφοδέλτιο της ANΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία

Καλύτερη ζωή έξω από το κλουβί της ΕΕ

Η συμμετοχή, ως νέα εργαζόμενη, στο ψηφοδέλτιο της ANΤΑΡΣΥΑ - Ανατρεπτική Συνεργασία είναι ένα «μήνυμα καταδίκης της βάρβαρης πολιτικής που καταστρέφει τις ζωές μας, αλλά και της συναίνεσης όλων των καθεστωτικών κομμάτων», λέει στο *Prin* η Κωνσταντίνα Θεοχαροπούλου, αντιπρόεδρος του ΣΕΦΚ - κλαδικού σωματίου στην

ιδιωτική εκπαίδευση στην Αττική. «Είμαστε η γενιά που μεγάλωσε μέσα στα χρόνια της κρίσης και των μνημονίων, των πολέμων και της καταστολής, βλέποντας ότι από πίσω είναι η ΕΕ», τονίζει.

Η αποδέσμευση από εργατική, σκοπιά και η διάλυση αυτού του μηχανισμού των πολυεθνικών είναι προϋπόθεση για μια άλλη Ευρώπη

σύγκρουση και ρήξη με τη φυλακή της ΕΕ. Και ενώ είμαστε η γενιά που έχουμε τη σφραγίδα της ΕΕ σε κάθε πτυχή της ζωής μας, έχουμε και τη δύναμη να την αφήσουμε χωρίς μελάνι.

► Η ANΤΑΡΣΥΑ μιλά για ρήξη και έξοδο από την ΕΕ, από τη σκοπιά των εργατικών συμφερόντων. Γίνονται αυτά τα πράγματα; Μήπως η χρεοκοπία του ΣΥΡΙΖΑ απέδειξε πως δεν υπάρχει εναλλακτική;

Ο πολιτικός στόχος για ρήξη και έξοδο από την ΕΕ είναι σήμερα πιο ρεαλιστικός και σύγχρονος, ακριβώς γιατί εδράζεται στην αναγκαιότητα του να πάνε τα

πράγματα αλλιώς. Να ζήσει η νεολαία και ο λαός ελεύθερα. Εμείς θέλουμε να κάνουμε ξεκάθαρο στην κοινωνία πως, όσο ζούμε μέσα στα δεσμά της ΕΕ, τόσο η νεολαία και η εργατική τάξη θα πλήττονται. Η πολιτική της απειθαρχίας - ρήξης - αποδέσμευσης από την ΕΕ δεν είναι για το μακρινό μέλλον, αλλά για το τώρα. Καθημερινή απειθαρχία γιατί στο δίλημμα, με την ανατροπή ή με την υποταγή, απαντάμε με την ανατροπή. Ρήξη, γιατί αυτή η πολιτική οδηγεί αναπόφευκτα σε αναμέτρηση με αυτόν τον ολοκληρωτικό μηχανισμό. Δεν υπάρχει συμβιβασμός που να βοηθάει τον λαό. Αποδέσμευση, γιατί η αποδέσμευση από εργατική, αντικαπιταλιστική σκοπιά και η διάλυση αυτού του μηχανισμού των πολυεθνικών είναι προϋπόθεση για μια πραγματικά άλλη Ευρώπη της ειρήνης και της συνεργασίας των λαών.

► Είναι αξιοσημείωτη η συμμετοχή νέων εργαζομένων στο ψηφοδέλτιο κι ευρύτερα στην ANΤΑΡΣΥΑ. Τι εκφράζει αυτό;

Η ANΤΑΡΣΥΑ είναι προϊόν των αγώνων της εργατικής τάξης και τις ίδιες της νεολαίας. Από την εξέγερση του '08 στις πορείες - απεργίες και τις πλατείες του '11 και μέχρι σήμερα, μπόρεσε να εκφράσει τις αγωνίες της νέας γενιάς. Συσπείρωσε νέους και νέες από το μαθητικό κίνημα, το φοιτητικό, αλλά και αγωνιστές και αγωνίστριες από την εργαζόμενη νεολαία. Αυτή η κρίσιμη μαγιά κόσμου είναι που δίνει δύναμη στην ANΤΑΡΣΥΑ να συμμετέχει σε όλες τις μάχες, να εξασφαλίζει τη στήριξη νέων ανθρώπων στα ψηφοδέλτια και τις γραμμές της και να γεμίζει ελπίδες και αισιοδοξία για τους αγώνες που έρχονται.

► Παρόλα αυτά αρκετοί νέοι δεν βλέπουν νόημα στη συμμετοχή στις ευρωεκλογές. Τι θα τους έλεγες;

Η νεολαία και σε αυτήν την εκλογική μάχη πρέπει να δηλώσει δυναμικά και ανατρεπτικά παρούσα. Μιλάμε για μια γενιά που μεγάλωσε και σπούδασε στην κρίση, για νέους και νέες που από το σχολείο είδαν το σύστημα να τους ακυρώνει τα όνειρα, να τα υποθηκεύει στο

όνομα των μνημονίων και να τα ξεπληρώνει με μισή μόρφωση, μισή δουλειά, μισή ζωή, την ώρα που υπάρχουν αντικειμενικές δυνατότητες για μια καλύτερη ζωή στο σήμερα. Οι νέοι βιώνουν ή ετοιμάζονται να βιώσουν το μαύρο εργασιακό καθεστώς. Η ΕΕ και οι κυβερνήσεις υπόσχονται ανάπτυξη, αλλά με ανεργία ή υπερεργασία, ελαστική εργασία και μισθούς πείνας. Υπόσχονται ζωή με τον φόβο της απόλυσης και της μετανάστευσης. Με τη νέα γενιά στο προσκήνιο ο φόβος μπορεί να αλλάξει στρατόπεδο. Η νεολαία δεν πρέπει να απέχει από την μάχη των ευρωεκλογών και τις μάχες τις επόμενης μέρας. Στις 9 Ιουνίου να στείλει μήνυμα ανατροπής στηρίζοντας και ψηφίζοντας την Αριστερά των ανυποχώρητων αγώνων, την αντικαπιταλιστική Αριστερά.

► Υπάρχουν αρκετά ψηφοδέλτια που μιλούν στο όνομα της Αριστεράς. Γιατί ANΤΑΡΣΥΑ-Ανατρεπτική Συνεργασία;

Είναι γεγονός ότι η πλειοψηφία των δυνάμεων με αναφορά στην αριστερά αποδέχονται στην πράξη την ΕΕ ή υποτιμούν την πάλη εναντίον της. Στην Ελλάδα, ΣΥΡΙΖΑ, Πλεύση Ελευθερίας, Νέα Αριστερά και ΜΕΡΑ25, με διάφορους αστερίσκους ο καθένας, επιμένουν να στηρίζουν μια κάποια καλύτερη Ευρωπαϊκή Ένωση. Από την άλλη, το ΚΚΕ μπορεί να τοποθετείται ενάντια στην ΕΕ, ωστόσο στην πράξη όχι μόνο δε θέτει ως άμεσο πολιτικό στόχο την έξοδο από αυτήν, αλλά κινδυνολογεί μπροστά σε μία τέτοια εξέλιξη και σε κρίσιμες καμπές δείχνει να συντάσσεται ακόμα και με την κυρίαρχη πολιτική, όπως φάνηκε στο Δημοψήφισμα του 2015. Η ANΤΑΡΣΥΑ μέσα από τη συμμετοχή της στις τωρινές εκλογές και μέσα από τη θέση για απειθαρχία-σύγκρουση-έξοδο από την ΕΕ προσπαθεί να εκφράσει το κοινωνικό και πολιτικό μπλοκ της ρήξης και να αναδείξει ότι η ΕΕ ούτε «μεταρρυθμίζεται» ούτε μετασχηματίζεται. Ότι με την πάλη για έξοδο από την ΕΕ και τη διάλυσή της, παλεύουμε ταυτόχρονα για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση, καταπίεση, διακρίσεις, πολέμους. Παλεύουμε για ριζική βελτίωση της θέσης των εργαζομένων, των φτωχών λαϊκών στρωμάτων σε βάρος του κεφαλαίου, για να περάσει τελικά ο πλούτος και η εξουσία στα χέρια των εργαζομένων. Ψήφος στην ANΤΑΡΣΥΑ, λοιπόν, κυρίως για τους αγώνες και την ελπίδα της επόμενης μέρας.

Όταν το μολύβι ήταν χρυσός

Με την ομιλία του Κώστα Σημίτη στις 6/3/1996 ξεκινά η εποχή των μαζικών αγορών πολεμικού εξοπλισμού του ελληνικού κράτους από ξένες βιομηχανίες. Μία πλευρά της είναι σαφώς η εξαγορά στήριξης για είσοδο της Ελλάδας στην ευρωζώνη με μια μεταφορά κεφαλαίων, η οποία μεταξύ 1974 και 2010 ανήλθε σε 218 δισ. ευρώ. Εγκαινιάζεται μια εποχή όπου συγκροτήματα ΜΜΕ εμπλέκονται άμεσα ως μεσάζοντες στην αγορά εξοπλισμού, αποσπώντας μέρος της ροής δημόσιου χρήματος. Όπως διαβάζουμε στο βιβλίο *Προπαγάνδα και Παραπληροφόρηση*, ο Θωμάς Λιακουνάκος, ιδιοκτήτης της εφημερίδας *Κέρδος*, δραστηριοποιούνταν εξαιρετικά έντονα στον χώρο των εξοπλισμών, εκπροσωπώντας εταιρίες όπως τη Raytheon και τα F-15 της Boeing. Μέλος του Δ.Σ. της EADS Ελλάς που προωθούσε τα Eurofighter ήταν και ο Παναγιώτης Φωτήλας, ο οποίος συμμετείχε στις εταιρίες Antenna Διαχείριση Προγραμμάτων Α.Ε., Antenna Internet Α.Ε, Audiotex S.A, Part-Time Α.Ε. συμφερόντων Μ. Κυριακού. Μέχρι και το 2017 βρισκόταν σε εξέλιξη σειρά δικών μετά από μηνύσεις του Σταύρου Ψυχάρη σε δημοσιογράφους που έγραψαν για εμπλοκή του συγκροτήματός του στην προώθηση συγκεκριμένων εταιριών του τομέα.

Η εποχή αυτή βρίσκει το τέλος της από την περίοδο 2008-2009, με τις δομικές αλλαγές στις σχέσεις του κρατικού μηχανισμού με ξένα κεφάλαια. Οι εξοπλιστικές βιομηχανίες, υπό τη συνεχή απειλή χρεοκοπίας της χώρας, δανείζονταν το ειδικό πολιτικό βάρος των κυβερνήσεών τους ώστε να συνάπτουν συμφωνίες απευθείας με το υπουργείο Άμυνας, χωρίς την ανάγκη καταβολής «πολιτικών διοδίων» στα κομμάτια της αστικής τάξης της Ελλάδας που είχαν τοποθετηθεί σε αυτόν τον τομέα. Η διαφήμιση πλέον γίνεται κυρίως κατόπιν παραγγελίας του Μαξίμου, στην κατηγορία των φιλοκυβερνητικών δημοσιευμάτων. Η υφή της συνεχούς ροής άρθρων περί των γαλλικών φρεγατών και των Rafale στα ΜΜΕ της λίστας Πέτσα δείχνει ακριβώς τη συγκριτική με πριν ανυπαρξία ελληνικού ενδοαστικού ανταγωνισμού στους εξοπλισμούς.

Έκτωρ-Ξαβιέ Δελαστίκ

Πώς να μετατρέψεις μια γενοκτονία σε τηλεμάρκετινγκ όπλων

Παρακολουθώντας τα βραδινά δελτία ειδήσεων κάνουμε μια ιδιαίτερη παρατήρηση όσον αφορά την κάλυψη της γενοκτονίας που συντελείται στη Γάζα. Με πιο πρόσφατο παράδειγμα τα δελτία που κάλυψαν την αρχή των επιθέσεων του Ισραήλ εναντίον του Ιράν, η φυσιολογική ροή του διεθνούς δελτίου σχεδόν διακόπτεται σε ρυθμό και θεματολογία. Από την κάλυψη των γεγονότων, περνούμε σε κάποιον πολεμικό αναλυτή ο οποίος κάνει παρουσίαση των βαλλιστικών πυραύλων που μπορεί να χρησιμοποιούνταν στα πλήγματα. Η ομοιότητα με εκπομπές τηλεμάρκετινγκ είναι εντυπωσιακή. Τις περισσότερες φορές μάλιστα, υπάρχουν και με την άδεια του ισραηλινού στρατού φωτογραφίες ή και πλάνα από μέρη του εξοπλισμού, πρακτική αδιανόητη υπό φυσιολογικές συνθήκες στρατιωτικών ζωνών. Ακόμα

εντυπωσιακότερο (και αναμενόμενο μόνο για όσους έχουν ασχοληθεί με πολεμικά θέματα) είναι το μοτίβο εμφάνισης τέτοιας «γκρίζας πολεμικής διαφήμισης». Στο πλαίσιο των επιχειρήσεων του Ισραήλ στη Γάζα, μπορούμε εύκολα να χαρτογραφήσουμε τους ρυθμούς αυτής της κάλυψης: κάθε φορά που τηλεγραφείται από την κυβέρνησή του πως ξεκινά μια διακριτή φάση πολεμικών επιχειρήσεων, ακολουθεί ένα σετ διαφημιστικών ενόσ ή δύο οπλικών συστημάτων.

Το ψηφιδωτό στο οποίο ταιριάζει αυτή η παρατήρηση μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο υπό το πρίσμα της σχέσης δημόσιου και ιδιωτικού τομέα στον χώρο των ισραηλινών πολεμικών εξοπλισμών. Η ίδρυση του κράτους του Ισραήλ έγινε με τα πολιτικά και στρατιωτικά στελέχη να αποτελούν μια πολύ ομογενή ομάδα, η οποία οργάνωσε την κρατική δομή σε βαθιά μιλιταρι-

στική βάση. Η κυβερνητική εξουσία, η στρατιωτική εξουσία και η πολεμική βιομηχανία βρίσκονταν από την αρχή σε πολύ σφιχτό εναγκαλισμό όσον αφορά τη χάραξη κρατικής πολιτικής ακριβώς επειδή υπήρχαν εκ κατασκευής ανοιχτές θύρες μεταξύ τους. Αυτή η σχέση αποκτά μια νέα σημασία όταν οι πρώτες γενιές στρατιωτικών στελεχών αρχίζουν να αποσύρονται ως πεπαλαιωμένες, μπορώντας να βρουν ελκυστικές θέσεις μόνο στις εταιρίες της πολεμικής βιομηχανίας, όπου οι επαφές και το κύρος που διατηρούν μπορούν να εξασφαλίσουν εξοπλιστικά συμβόλαια. Δημιουργείται έτσι ένα στρώμα επιθετικά απογοητευμένων στρατηγών υπό την πίεση τριών παραγόντων. Πρώτον, της ανάδειξης νέων τεχνολογιών, οι οποίες τους αποκλείουν από ηγετικές θέσεις χωρίς επανεκπαίδευση. Δεύτερον, της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού, ο οποίος επιβάλλει αύξηση του ιδιωτικού τομέα

Το Ισραήλ αξιοποιεί συστήματα μηχανικής μάθησης με τα οποία αυτοματοποιούνται η αναγνώριση στόχων (σύστημα «Habsora») και οι βομβαρδισμοί με μαζικούς θανάτους αμάχων («Lavender» και «Where'sDaddy»)

σεων. Η υπάρχουσα ιδιωτική τεχνογνωσία περιλαμβάνει, εκτός από παραδοσιακό εξοπλισμό, υπηρεσίες εντοπισμού προσώπων και προσωπικών δεδομένων. Εκτιμούμε πως αποτελούν τουλάχιστον αναπόσπαστο μέρος της τεχνογνωσίας πάνω στην οποία βασίζονται συστήματα μηχανικής μάθησης με τα οποία αυτοματοποιείται η αναγνώριση στόχων (σύστημα «Habsoga») και οι βομβαρδισμοί με μαζικούς θανάτους αμάχων («Lavender» και «Where'sDaddy»).

Ο διαχρονικός και εξελισσόμενος εναγκαλισμός ιδιωτικού εξοπλιστικού τομέα με την πολιτική εξουσία σημαίνει πως οι ιδιωτικές εταιρίες έχουν τη δυνατότητα να επιβάλλουν μέρος των συμφερόντων τους να ενσωματώνεται στην εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης. Ένα μέρος της εξωτερικής πολιτικής ενσωματώνεται στον όρο «Hasbara», ο οποίος στο σημερινό πολιτικό πεδίο περιγράφει την οργανωμένη προσπάθεια δημόσιας υποστήριξης των κρατικών αποφάσεων. Η ειδοποιός διαφορά με την κεντροευρωπαϊκή αντίληψη της προπαγάνδας βρίσκεται στο ότι η Hasbara επικεντρώνεται λιγότερο στη διαστρέβλωση γεγονότων και περισσότερο στο να δημιουργήσει ένα πλαίσιο γύρω από αυτά, καθιστώντας τα υπερασπίσιμα. Αποκτά λοιπόν ύψιστη σημασία η συνεχής ροή πληροφοριών και γραμμής για κάθε νέα καμπή των επιχειρήσεων, ώστε κάθε νέα φρικαλεότητα να μετατρέπεται σε μια μοναδική στιγμή με ασυνάρτητη δημόσια συζήτηση και όχι ως μέρος μιας συνολικής πολιτικής. Σε αυτό το σημείο πρέπει να αναφέρουμε την εξαιρετικά σημαντική πληροφορία της ύπαρξης (από την αρχή των επιχειρήσεων του ισραηλινού στρατού) υλικού που διοχετεύτηκε «έτοιμο προς δημοσίευση» στα ελληνικά ΜΜΕ ώστε να καθορίσει την υφή και την κατεύθυνση των δελτίων ειδήσεων.

Το πολεμικό ρεπορτάζ είναι ακριβό και επικίνδυνο. Η σημερινή ενημέρωση (ελληνική και όχι μόνο) αποτελεί σχεδόν αποκλειστικά πλέον μηχανισμό προπαγάνδας των συγκεκριμένων συμφερόντων του εκάστοτε ιδιοκτήτη, χωρίς να έχει ρόλο «ελεγκτικού μηχανισμού της αστικής τάξης προς τις ακρότητες της αστικής τάξης» που είχε υπό την πίεση της ύπαρξης του σοβιετικού μπλοκ. Η εξοικονόμηση ωρών και προσωπικού που γίνεται με την αξιοποίηση τέτοιου υλικού αποκτά πλέον πολύ μεγαλύτερη αξία από την εξαφάνιση της δημοσιογραφικής έρευνας, κάνοντας εξαιρετικά φθινό και αποτελεσματικό τον κυβερνητικό έλεγχο των ΜΜΕ.

Υπό αυτό το πρίσμα μπορεί να γίνει κατανοητή μια σειρά κινήσεων δημόσιας εικόνας, στις οποίες συμπεριλαμβάνεται η διαφήμιση όχι μόνο κρατικών υποδομών και στρατιωτικών ομάδων, αλλά και στρατιωτικού οπλισμού. Μέρος του διοχετευόμενου υλικού αφορά συστήματα ισραηλινών εταιριών που διαφημίζονται προσβλέποντας μελλοντικά εξοπλιστικά συμβόλαια, όπως και αμερικανικών και όχι μόνο κολοσσών που ορέγονται ευρωπαϊκό δημόσιο χρήμα. Το αποτέλεσμα; Μια γενοκτονία εν εξελίξει να μετατρέπεται σε διαφημιστικό σλόγκαν.

Γιγαντώνεται η διαπλοκή εξοπλιστικού τομέα και πολιτικής εξουσίας

>>>>>

σε βάρος του δημοσίου, εξέλιξη που αφορά και τον εξοπλιστικό τομέα, ο οποίος στην αρχή ήταν κρατικά ελεγχόμενος. Τρίτον, της απορρόφησης κατά τις δεκαετίες του '80 και '90 των Εβραίων μεταναστών μεσανατολικής καταγωγής, οι οποίοι απαιτώντας πολιτική εκπροσώπηση διαταράσσουν αναγκαστικά την πολιτική ομοιογένεια και την κατανομή θέσεων πάνω στην οποία δομήθηκε η προηγούμενη εποχή.

Αυτές οι δεκαετίες συμπίπτουν με τη σταδιακή ιδιωτικοποίηση του εξοπλιστικού τομέα. Δύο χρονολογίες-σταθμοί αυτής πορείας: Το 1973, μεσούντος του πολέμου, οι ΗΠΑ ξεκινούν την προμήθεια του Ισραήλ με δωρεάν οπλισμό και του επιτρέπουν την ανάπτυξη πολεμικής βιομηχανίας, οπότε και εμφανίζονται οι πρώτες πλήρως ιδιωτικές πολεμικές βιομηχανίες. Το 2018 συγχωνεύονται η πρώτη και η τέταρτη σε μέγεθος εταιρίες (Elbit Systems και I.M.I.), ώστε πλέον η μεγαλύτερη παραγωγός όπλων στο Ισραήλ είναι ιδιωτική. Σήμερα το Ισραήλ μετρά περίπου 600 ιδιωτικές εξοπλιστικές εταιρίες, κάποιες ελεγχόμενες από πρώην στρατηγούς, μερικοί εκ των οποίων υπήρξαν και πολιτικά στελέχη.

Η γενοκτονία στη Γάζα αποτελεί όμως ένα νέο σημείο καμπής για τις σχέσεις των ιδιωτικών εξοπλιστικών εταιριών με τον κρατικό μηχανισμό. Πλέον, στελέχη ιδιωτικών εταιριών προσφέρουν υπηρεσίες και τεχνογνωσία, βρίσκονται εντός στρατιωτικών συνεδριάσεων, με στρατιωτική διαβάθμιση και έχουν όχι απλώς μισθοφορική σχέση, αλλά συμμετέχουν ενεργά στον σχεδιασμό πολεμικών επιχειρή-

Απογείωση εξοπλισμών, μετοχών και κερδών σε ΗΠΑ και Ευρώπη

Η διεθνής αποσταθεροποίηση που συντελείται με άμεση ή έμμεση συμμετοχή των ΗΠΑ έχει τροφοδοτήσει μια πρωτοφανή εξοπλιστική κούρσα. Οι εξοπλιστικές δαπάνες του 2023 στην ευρωπαϊκή ήπειρο ανήλθαν στα 552 δισ. δολάρια, αυξημένες κατά 16% σε σχέση με το 2022 και κατά 62% σε σχέση με το 2014. Η Βρετανία, η Γερμανία και η Γαλλία έχουν πραγματοποιήσει το 36% των περσινών δαπανών. Στη διεθνή εικόνα των εξοπλισμών εντάσσουμε το πρόσφατο πακέτο ενισχύσεων των ΗΠΑ: 26 δισ. δολάρια για το Ισραήλ και 61 δισ. δολάρια για την Ουκρανία. Η βοήθεια στην Ουκρανία δίνεται πλέον κατά βάση με τη μορφή οπλισμού, ενώ η τακτική βοήθεια στο Ισραήλ δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιηθεί παρά μόνο για αγορές από αμερικανικές εξοπλιστικές εταιρίες.

Μπορούμε να αναγνωρίσουμε αμέσως την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία και την έναρξη των επιχειρήσεων στη Γάζα στις τιμές των μετοχών βασικών αμερικανικών εξοπλιστικών εταιριών. Lockheed Martin και Northrop Grumman εκτινάσσονται από τον Ιανουάριο του 2022 οπότε και είχε «τηλεγραφηθεί» η σύρραξη που θα ακολουθούσε στην Ουκρανία, εμφανίζοντας σαφή αλλά συγκριτικά μικρότερη αύξηση από τις πρώτες μέρες των επιχειρήσεων στη Γάζα. Raytheon και General Dynamics εμφανίζουν το αντίστροφο μοτίβο,

με τα μεγαλύτερα χρηματιστηριακά κέρδη, συναρτημένα με το Ισραήλ. Οι τελευταίες παράγουν αναλώσιμα, οπότε και έχουν άμεσα κέρδη από κάθε μέρα των βομβαρδισμών: η Raytheon πυραύλους και εξοπλισμό για το Iron Dome, ενώ η General Dynamics εξαρτήματα πυραύλων και οβίδες. Η Boeing, ο πέμπτος μεγαλύτερος κατασκευαστής όπλων παγκοσμίως, είδε στις επιχειρήσεις του Ισραήλ την πιο απότομη αύξηση της μετοχής της των τελευταίων ετών, καθώς παρέχει αεροσκάφη και πολεμικά ελικόπτερα. Σημειώνουμε πως τις ημέρες των εκθροπραξιών με το Ιράν, οι Northrop Grumman, Lockheed Martin, General Dynamics, Boeing και BAE Systems είδαν σαφή αύξηση των μετοχών τους. Ο κοινός παρονομαστής είναι πως παρέχουν συστήματα των τζετ που διαφημίζονταν ως η πιθανή «ισραηλινή απάντηση στο Ιράν» από ελληνικά και όχι μόνο ΜΜΕ.

Τα λαϊκά στρώματα ποτέ δεν είναι ο «πελάτης» των οπλοβιομηχανιών, αλλά ταυτόχρονα απαιτείται η συναίνεσή τους στις προμήθειες. Κάθε αγορά αποτελεί μεταφορά του λαϊκού εισοδήματος σε έναν από τους πιο επιθετικούς κλάδους της οικονομίας, αλλά ταυτόχρονα σημαίνει και νεκρούς από δυο πλευρές: στη μια μεριά της κάννης, νέοι άνθρωποι σε πεδία μάχης, στην άλλη μεριά της κάννης ο άμαχος πληθυσμός που χρειάζεται γιατρούς και ψωμί και τρώει Rafale.

Πίσω από τις κάμερες

Εν αρχή οι φρέσκιες ειδήσεις περί ενισχύσεων και επιδοτήσεων για Μέσα Ενημέρωσης – επειδή η επιβολή της μίας και μοναδικής κυβερνητικής ατζέντας πληρώνεται σε τακτά χρονικά διαστήματα. Συγκεκριμένα, 25 μέρες πριν τις ευρωεκλογές κι ενώ στα ΜΜΕ δεν υπάρχει κα-

Ματίνα Παπαχριστούδη

Προεκλογική περίοδος, ώρα για (νέες) επιδοτήσεις!

μία απολύτως σοβαρή συζήτηση για την ΕΕ, η προεδρία της κυβέρνησης υπογράφει πάλι την πληρωμή των ασφαλιστικών εισφορών των Μέσων –πλην των τηλεοπτικών σταθμών πανελλαδικής εμβέλειας– στον ασφαλιστικό οργανισμό των εργαζομένων στα μίντια (ΕΔΟΕΑΠ) για το 2022, με το ποσό 6.500.000 ευρώ από τον κρατικό προϋπολογισμό. Η χρηματοδότηση αυτή δικαιολογείται εξαιτίας της... «οικονομικής διαταραχής που προκλήθηκε από τη ρωσική επίθεση κατά της Ουκρανίας».

Αυτές τις μέρες αποφασίστηκε, επίσης, η ανάθεση για τη διακίνηση των περιφερειακών-τοπικών εφημερίδων για δύο έτη με κόστος 6.249.600 ευρώ. Δίγα 24ωρα νωρίτερα είχε δημοσιοποιηθεί η πληρωμή σε 19 περιφερειακούς τηλεοπτικούς σταθμούς ανά την Ελλάδα μέρους των ενοικίων που χρωστάνε στην ψηφιακή εταιρεία της Digea. Το συνολικό κόστος είναι μόλις 106.640 ευρώ, με τα κανάλια να λαμβάνουν από 2.500 έως 8.500 ευρώ, ανάλογα την εμβέλεια τους. Στο τέλος Απριλίου είχε υπογραφεί και η

επιδότηση των πρακτορείων Τύπου για τη διανομή, ύψους 1.412.435,40 ευρώ. Στο τέλος του 2023 είχαν δοθεί στις εφημερίδες ενισχύσεις συνολικού ύψους 3.470.500 ευρώ. Τέλος, σε διάστημα που θα καθορίσει η κυβέρνηση θα εγκριθεί και η επιδότηση αγοράς δημοσιογραφικού χαρτιού, όπως συνέβη και το 2022.

Τα παραπάνω ποσά είναι μικρά, φυσικά, αν συγκριθούν με τα αυτά που δίνονται για τη διαφήμιση (επικοινωνιακά προγράμματα) των κρατικών και δημόσιων φορέων και οργανισμών. Μόλις πρόσφατα, άλλωστε, προστέθηκε στη λίστα κρατική διαφήμισης το ποσό των 11 εκατ. ευρώ για την ακρίβεια και τις ταμειακές μηχανές. Όπως έχουμε γράψει στο παρελθόν, στην περίπτωση της Ελλάδας οι μεγαλοϊδιοκτήτες των μίντια δεν διαπραγματεύονται την ισχύ της επιρροής και διάδοσης της προπαγάνδας με την κυβέρνηση, όπως συμβαίνει (ακόμη) σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Παρέδωσαν τον μηχανισμό που διαθέτουν στον αντίστοιχο προπαγανδιστικό μηχανισμό του Μαξίμου, υποβαθμίζοντας τους δημοσιογράφους τους, αναμένοντας την τακτική κυβερνητική χρηματοδότηση για τα λειτουργικά έξοδα των μέσων.

ΕΠΕΚΤΕΙΝΕΤΑΙ ο πόλεμος της προπαγάνδας ενόψει των ευρωεκλογών, με πρόσχημα την «αντιμετώπιση της παραπληροφόρησης από το Κρεμλίνο». Οι «27» της ΕΕ αποφάσισαν να μπει λουκέτο (κυρώσεις όπως τις ονομάζουν) σε τέσσερα ακόμη ρωσικά ΜΜΕ. Πρόκειται για τα: *Voice of Europe*, *Rossiiskaya Gazeta*, *Ria Novosti* και *Izvestia* που προστέθηκαν σε άλλα 14 μίντια που έχουν απαγορευτεί σχεδόν σε όλο τον δυτικό κόσμο από το 2022.

Η ΕΚΠΡΟΣΩΠΟΣ του ρωσικού υπουργείου Εξωτερικών είχε δηλώσει πως η Μόσχα θα απαντήσει στην απαγόρευση με «αντίποινα» στους ανταποκριτές των δυτικών ΜΜΕ στη χώρα. Η νέα όξυνση της καταστολής στην ενημέρωση καταδεικνύει πως οι πολεμικές επιχειρήσεις της Δύσης στην Ουκρανία πρόκειται να αναβαθμιστούν. Αναγκαίο γι' αυτές είναι ο ολοκληρωτικός έλεγχος της πληροφόρησης και η πλήρης «ενσωμάτωση» ειδήσεων και δημοσιογράφων.

ΠΡΙΝ ΔΥΟ ΧΡΟΝΙΑ, στην αρχή του πολέμου στην Ουκρανία, υπήρξαν έντονες αντιδράσεις από δημοσιογραφικές ενώσεις και από ΜΜΕ στην Ευρώπη για τη λογοκρισία και τη φίμωση. Τώρα, η επίθεση του Ισραήλ στη Γάζα και η γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού δημιουργεί νέα δεδομένα. Αντιδράσεις υπάρχουν κυρίως για τις στοχευμένες δολοφονίες δημοσιογράφων, ενώ η επιβολή του αμερικανο-αυτοκράτορα κυρίαρχου αφηγήματος για «τρομοκρατία της Χαμάς» ή «πόλεμο Ισραήλ-Χαμάς» κυριαρχεί.

ΣΤΡΑΤΕΥΜΕΝΟΙ

Δίκτυο Ελεύθερων Φαντάρων «Σπάρτακος»

«Αμερικανιές» στη Θράκη

► **Επιδείξεις στα πρότυπα του στρατού των ΗΠΑ ενώ οι φαντάροι δεινοπαθούν στις μονάδες**

Τελικά ο νυν αρχηγός ΓΕΕΘΑ, στρατηγός Δημήτρης Χούπης, όχι μόνο είναι άξιος συνεχιστής του συνταξιούχου πια Κωνσταντίνου Φλώρου, αλλά δείχνει ικανός να τον ξεπεράσει.

Το δημοσιογραφικό φερέφωνο του υπουργείου Άμυνας, της εκάστοτε κυβέρνησης και των στρατηγών είχε προλάβει να μας ενημερώσει ότι στις εκδηλώσεις της Τρίτης 14/5 στην Αλεξανδρούπολη για τα 104 χρόνια από την απελευθέρωσή της, παρόντες θα ήταν ο αρχιεπίσκοπος Κύπρου Γεώργιος και ο αρχηγός ΓΕΣ, αντιστράτηγος Γεώργιος Κωστίδης. Εκδηλώσεις που θα κορυφώνονταν με τη στρατιωτική παρέλαση της 12^{ης} Μεραρχίας.

Ο αρχηγός ΓΕΕΘΑ, ο οποίος όμως λόγω του ταξιδιού του στη Σαουδική Αραβία έπρεπε να ακυρώσει τη μετάβαση στην Αλεξανδρούπολη, έστειλε μήνυμα στην παρέλαση εκτός από τα στελέχη και τους φαντάρους της 12^{ης} Μεραρχίας, ώστε να συμμετάσχει τμή-

μα του Πολεμικού Ναυτικού από τη Ναυτική Βάση Βορείου Ελλάδος. Παράλληλα ζητούσε, στο τέλος της παρέλασης, διμοιρία της Πολεμικής Αεροπορίας από τη ΣΜΥ να πραγματοποιήσει ασκήσεις επιδείξεων, κάτι που αρχικά ήταν να γίνει από τη διμοιρία επιδείξεων της ΣΜΥ.

Τότε λοιπόν η μιλιταριστική γραφικότητα έφτασε στο αποκορύφωμα της. Μια γραφικότητα που ξεπατίκωσε το αμερικανικό πρότυπο. Το άγημα της ΣΜΥΑ έσκασε μύτη με μαύρο γυαλί, ακολουθώντας το αμερικανικό πρότυπο της Φρουράς στο Κοιμητήριο των

ΗΠΑ που αποτελεί και τον Άγνωστο Στρατιώτη των Αμερικανών.

Μαύρο γυαλί λοιπόν (American Optical), για το οποίο σύμφωνα με τους πιο μέτριους υπολογισμούς, το κονδύλι θα έφτασε για τα 30 μέλη του αγήματος στα 3.000 ευρώ! Όλα για το θεαθήναι... Όλα τα λεφτά για να δώσουν μια ακόμη γραφική μιλιταριστική επίδειξη!

Μόλις πριν από λίγες μέρες, την Πέμπτη 9/5, είχε στηθεί άλλη μία κακόγουστη φαντασμαγορική, μιλιταριστική γιορτή στο Μέγαρο Μουσικής, για τον «προστάτη» του στρατού ξηράς τον άγιο Γεώργιο. Εκδήλωση που «τίμησαν»

με την παρουσία τους ο Νίκος Δένδιας, υπουργός, βουλευτές, εν ενεργεία και εν αποστρατεία στρατιωτικοί.

Και όλα αυτά συμβαίνουν ενώ οι μονάδες δεν έχουν ούτε χλωρίνη. Δεν έχουν χαρτί τουαλέτας να δώσουν στους φαντάρους, δεν έχουν νερό. Αντιθέτως είναι γεμάτες με κοριούς και με καρκινογόνο αμιάντο. Κι όμως, υπουργείο και στρατηγόι πετούν χιλιάδες ευρώ για να αγοράσουν γυαλιά ηλίου για τα αγήματα επιδείξεων για να δείξουν ότι γίνονται σαν τον αμερικανικό στρατό.

Συνάδελφοι, κόντρα στην σπάταλη χρημάτων για μιλιταριστικές φανφάρες, οφείλουμε να παλέψουμε για αξιοπρεπή θητεία. Δικαιούμαστε φανητό επαρκούς ποσότητας και ποιότητας, καλές συνθήκες υγιεινής και θέρμανσης, ιατρικής περίθαλψης και, γενικότερα, διαβίωσης. Όποτε υπάρχει πρόβλημα βγαίνουμε παραπονούμενοι, καλούμε την Επιτροπή Αλληλεγγύης Στρατευμένων.

Γιώργος Μουρμούρης

Έγκλημα στην Πύλο: Όταν οι ένοχοι κατασκευάζουν... ενόχους

Στο εδώλιο του κατηγορουμένου θα καθίσουν την Τρίτη 21 Μαΐου οι εννέα Αιγύπτιοι επιζήσαντες του ναυαγίου της Πύλου, στους οποίους οι ελληνικές αρχές επιχειρούν να φορτώσουν την ηθική και ποινική ευθύνη για την απώλεια περισσότερων από 600 ζώων στα βαθιά νερά του Ιονίου.

Η δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουργημάτων Καλαμάτας αποτελεί μια ακόμα τυπική προσπάθεια κατασκευής ενόχων, προκειμένου να καλυφθούν οι ευθύνες κυβέρνησης, κρατικών αρχών και ΕΕ για τις εκατόμβες στη Μεσόγειο: Οι κατηγορούμενοι συνελήφθησαν λιγότερο από 24 ώρες μετά το ναυάγιο, με κάποιους εξ αυτών να οδηγούνται στις λιμενικές αρχές κατευθείαν από το νοσοκομείο. Αυτό συνέβη παρά την πληθώρα στοιχείων και μαρτυριών που δείχνουν ότι το πολύνεκρο ναυάγιο οφείλεται στους χειρισμούς της Frontex και του ελληνικού λιμενικού, στελέχη του οποίου μετά από 15 περίπου ώρες που παρακολουθούσαν το υπερφορτωμένο σκάφος να κλυδωνίζεται επικίνδυνα, επιχειρήσαν να το ρυμουλκήσουν προς την ιταλική ζώνη ευθύνης έρευνας και διάσωσης.

Για «προμελετημένο, συνειδητό κρατικό έγκλημα» έκανε λόγο η δικηγόρος Βίκυ Αγγελίδου, στο πλαίσιο συνέντευξης Τύπου που παραχώρησαν οι συνήγοροι υπεράσπισης των εννέα κατηγορουμένων. Όπως τόνισε, ο τεράστιος αριθμός των νεκρών έστρεψε τα βλέμματα όλων στις πρακτικές του λιμενικού. Έτσι οι αρχές επέλεξαν «στο σωρό» εννέα ανθρώπους, οι οποίοι βρίσκονται σχεδόν έναν χρόνο προφυλακισμένοι με βαρύτερες κατηγορίες παρότι τα στοιχεία είναι μηδενικά. «Στόχος είναι να καταδικαστούν για να συνεχιστεί η θανατοπολιτική στα σύνορα», υπογράμμισε.

Με την ίδια τακτική που ακολουθήθηκε στην περίπτωση των εννέα Αιγυπτίων «βρίσκονται άλλοι 2.000 άνθρωποι στη φυλακή», κατήγγειλε ο Δημήτρης Χούλης. Είπε ότι

Ξεκινά την Τρίτη 21/5 η δίκη των εννέα διασωθέντων στους οποίους επιχειρείται να φορτωθεί η ευθύνη κυβέρνησης, κρατικών αρχών και Ευρωπαϊκής Ένωσης για τους 600 και πλέον νεκρούς, στο ναυάγιο ανοιχτά της Πύλου στις 14 Ιουνίου 2023.

κατά τις ώρες που το λιμενικό παρακολουθούσε το υπερφορτωμένο σκάφος χωρίς να επεμβαίνει δεν υπάρχουν εικόνες που να καταγράφουν τους κατηγορούμενους να κάνουν οτιδήποτε επιλήψιμο. Ενδεικτικό δε της διάθεσης των ελληνικών αρχών είναι το γεγονός ότι, όπως τόνισε, στο σημείο δεν εστάλη ναυαγοσωστικό σκάφος αλλά περιπολικό με ειδικοδυναμίτες, χωρίς σωσίβια. Κατόπιν, περιέγραψε, οι αρχές έβαλαν κάποιους διασωθέντες «να πουν ότι οι εννέα Αιγύπτιοι είχαν εμπλοκή στη διακίνηση επειδή έδωσαν

λίγο νερό ή κάποιον χουρμά». «Στόχος είναι (οι εννέα κατηγορούμενοι) να πάρουν το φταίξιμο όλης της Ευρώπης στις πλάτες τους», συνέχισε ο Δημήτρης Χούλης, ζητώντας μία δίκαιη δίκη.

Για τον τιτάνιο αγώνα της υπεράσπισης να εισφέρει στο δικαστήριο στοιχεία που κανονικά οι ίδιες οι ελληνικές αρχές θα έπρεπε να είχαν παρουσιάσει μίλησε η Έφη Δούση. Τόνισε ότι οι εννέα αντιμετωπίζουν βαρύτερες κατηγορίες (σύσταση εγκληματικής οργάνωσης, πρόκληση ναυαγίου, ανθρωποκτονία από αμέλεια, έκθεση ζωής σε

κίνδυνο, παράνομη διακίνηση αλλοδαπών και παράνομη είσοδο στη χώρα) οι οποίες δεν αποδεικνύονται, αλλά κατασκευάστηκαν για να καλυφθεί η ευθύνη των ελληνικών αρχών οι οποίες, όπως επισήμανε, επιχειρούν «να τους βάψουν τα χέρια με αίμα».

Από την πλευρά της η Χρυσάνθη Καούνη υπογράμμισε ότι οι εννέα «βρέθηκαν κατηγορούμενοι για εγκληματικές πράξεις που μέχρι τότε κανένας δεν είχε δει να λαμβάνουν χώρα». Όσο για τη διερεύνηση από την οποία θεωρητικά προέκυψε η απαγγελία κατηγοριών στους Αιγύπτιους, αυτή κράτησε λιγότερο από 24 ώρες. Η Χρ. Καούνη υπενθύμισε παράλληλα ότι οι 104 διασωθέντες «με το που πάτησαν το πόδι τους στη στεριά συνελήφθησαν», ενώ υπογράμμισε ότι η πορεία της συγκεκριμένης υπόθεσης «αφορά το πώς δεχόμαστε να δικάζει η ελληνική δικαιοσύνη».

Για μια ευκαιρία να αναδειχθεί το φαινόμενο της ποινικοποίησης διασωθέντων έκανε λόγο ο Αλέξης Γεωργούλης, καλώντας να ριχτεί φως στην ακραία ποινικοποίηση που υφίστανται οι αιτούντες άσυλο και να λάμψει η αλήθεια για τις πρακτικές που ακολουθούνται από το λιμενικό. Για το «χρονικό ενός προαναγγελθέντος εγκλήματος» μίλησε η Ευγενία Κουινιάκη, τονίζοντας ότι στην Καλαμάτα θα διεξαχθεί μια καθαρά πολιτική δίκη καθώς αφορά τη συνοριακή πολιτική της ΕΕ. Τέλος, ο Σπύρος Πανατζής κατήγγειλε το «δικαστικό τείχος» που στήθηκε κατά τη προδικασία, καθώς όλα τα αιτήματα των συνηγόρων απορρίφθηκαν, ενώ η Νατάσα Νταϊλιάνη κάλεσε να διασφαλίσουμε ότι οι εννέα δεν θα δικαστούν με πολιτική σκοπιμότητα.

Σημειώνεται ότι τη Δευτέρα 20/5 στις 6 μ.μ. στο Σύνταγμα διοργανώνεται συγκέντρωση διαμαρτυρίας για την επιχείρηση συγκάλυψης του εγκλήματος στην Πύλο. Σωματεία και αντιρατσιστικές συλλογότητες καλούν σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στους διωκόμενους την Τρίτη 21/5 στις 9 π.μ. στα δικαστήρια Καλαμάτας.

Συγκεντρώσεις σε Αθήνα και Καλαμάτα, κατά της συγκάλυψης του εγκλήματος

Έκτη γυναικοκτονία μέσα στο 2024

Μια ακόμη γυναικοκτονία, η έκτη μέσα στο 2024, «συγκλονίζει» την ελληνική κοινωνία. Τα ξημερώματα της Πέμπτης 16/5, μία 40χρονη γυναίκα και μητέρα δύο ανήλικων παιδιών δολοφονήθηκε από τον 50χρονο εν διαστάσει σύζυγό της στο Μενίδι. Ο γυναικοκτόνος συνελήφθη λίγες ώρες αργότερα και εμφανίστηκε αμετανόητος για την πράξη, κατηγορώντας την ότι διατηρούσε εξωσυζυγική σχέση. Όπως αποδείχθηκε, η 40χρονη τον είχε καταγγείλει τρεις φορές για ενδοοικογενειακή βία. Η τελευταία ήταν μόλις πριν από λίγες ημέρες, στις 7/5 στο ΑΤ Περι-

στερίου. Ο 50χρονος παραπέμφθηκε στο αυτόφωρο αλλά η δίκη αναβλήθηκε για 10 ημέρες και αφέθηκε ελεύθερος. Η ΕΛΑΣ «ενημέρωσε» ότι στην 40χρονη είχε εγκατασταθεί... panic button, ενώ δεν δίστασε να την κατηγορήσει εμμέσως ότι αρνήθηκε τα μέτρα προστασίας που της προτάθηκαν. Όμως κανένα panic button και κανένα αστυνομικό μέτρο δεν μπορεί να αποτελέσει λύση, ούτε η αστυνομία μπορεί να αποτελεί τη πρώτη γραμμή απεύθυνσης της κάθε επιζώσας, εντός του καπιταλισμού ο οποίος δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς έμφυλη βία και καταπίεση.

Ανακοινώσεις αποχαιρέτισμού

Τον αγαπημένο σύντροφο Σπύρο αποχαιρέτουν με ανακοινώσεις τους πολιτικές οργανώσεις, εργατικά σωματεία και σχήματα.

«Η μακρόχρονη εμπειρία του στο εργατικό κίνημα και η σκέψη του ήταν πάντα σημαντική για το σωματείο, τροφοδοτούσε την σκέψη μας και προσέφερε γόνιμα στον διάλογο του σωματείου. Η δράση του, η σκέψη του και η παρουσία του θα μας λείψει, καθώς θα συνεχίζουμε αυτόν τον δρόμο που ξεκινήσαμε μαζί. Καλό ταξίδι Σπύρο...», επισημαίνει το Πανελλαδικό Σωματείο Εργαζομένων στην Έρευνα και την Τριτοβάθμια Εκπαίδευση (ΣΕΡΕΤΕ) εκφράζοντας την οδύνη του για τον χαμό του.

«Μας λείπει ήδη το χαμόγελό του και η αισιοδοξία του. Θα μας λείπει η ψύχραιμη ματιά του. Πιστός στους συλλογικούς αγώνες, πάντα παρών για όλους και όλες μας, να μοιραστεί το βάρος της λύπης, να πολλαπλασιάσει τις νίκες και τις χαρές», σημειώνει η LABour - Αγωνιστική Παρέμβαση στην Έρευνα, της οποίας - όπως και του ΣΕΡΕΤΕ - ο σύντροφος Σπύρος υπήρξε ιδρυτικό μέλος.

«Ήταν ένας σπάνιος σύντροφος που ξεχώριζε για τη λαϊκότητα, την οξυδέρκεια και την ανεξαρτησία στη σκέψη και τη σεμνότητά του. Η απώλεια του βαραίνει τους ώμους μας. Αυτές τις δύσκολες ώρες οι σκέψεις μας είναι στους δικούς του ανθρώπους, στην οικογένεια, στους φίλους και στους αγαπημένους συντρόφους και συντρόφισσές μας, στους οποίους εκφράζουμε τα πιο θερμά συλλυπητήρια. Δεν θα τον ξεχάσουμε ποτέ. Θα κρατήσουμε την μνήμη του σαν στήριγμα στον αγώνα μας», σημειώνει η ANΤΑΡΣΥΑ.

«Ο Σπύρος πίστευε ακράδαντα ότι δεν είμαστε κομμουνιστές και κομμουνίστριες αφηρημένα, για τη "σωτηρία της ψυχής μας" αλλά επειδή η επανάσταση και η κοινωνική αλλαγή βρίσκεται μες τον ορίζοντα της ζωής μας - με αυτή την πεποίθηση στρατεύτηκε μέχρι τέλους στην υπόθεση μιας άλλης κοινωνίας. Θερμά συλλυπητήρια στην οικογένεια, τη σύντροφο και τους οικείους του. Θερμά συλλυπητήρια συντρόφισσες και σύντροφοι του NAP και της νΚΑ», τονίζει η Αναμέτρηση.

«Για όσους είχαμε την τύχη να τον ζήσουμε από κοντά θυμόμαστε την απλότητά του, την αγάπη του για το νησί του, για τη θάλασσα, το πάθος του για κάθε όμορφο συναίσθημα. Θα είναι πάντα στο μυαλό μας το χαμόγελο και το σπινθηροβόλο βλέμμα του που αντανάκλασε την ζωντάνια του νέου κόσμου για τον οποίο πάλευε. Η σκέψη μας και τα θερμά μας συλλυπητήρια στην οικογένειά του και τους συντρόφους του», αναφέρει από την πλευρά του το ΚΚΕ(μ-λ).

ΣΠΥΡΟΣ ΧΑΪΚΑΛΗΣ

Ανακοίνωση NAP-νΚΑ

Έφυγε ένας σπάνιος σύντροφος

► Γνήσιος κομμουνιστής, ξεχώριζε για τη λαϊκότητα, το πάθος και τον λυρισμό που τον διακατείχε

Οι λέξεις δυσκολεύονται για να περιγράψουν την απώλεια του αγαπημένου μας Σπύρου Χαϊκάλη που έφυγε σήμερα άδικα και πρόωρα από την ζωή, σε ηλικία μόλις 37 ετών σε τροχαίο δυστύχημα.

Γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Ζάκυνθο «στη νήσο του πολιτισμού» όπως έλεγε ο ίδιος χαριτολογώντας. Ανήσυχος και κριτικό πνεύμα, από μικρός ασφουκτιούσε από την ασχήμια αυτού του κόσμου και στρατεύτηκε στην υπόθεση της αλλαγής του. Το 2005 πέρασε στο Πολυτεχνείο,

Ο Άνθρωπός μας

Ο Άνθρωπος, με Α κεφάλαιο. Θα έλεγες ότι υπερβάλλω. Ταπεινός με έναν τρόπο τόσο αξιοθαύμαστο αλλά και εκνευριστικό που ντράπηκες να μας πεις για το βραβείο που πήρες για την έρευνά σου. Πάντα όμως ενθουσιώδης να μας διηγείσαι τα θαλασσινά ταξίδια, τα καλλιτεχνικά και αθλητικά σου πάθη, τα φοβερά γλέντια και τα σχέδιά σου.

Ξεκινήσαμε μαζί από την Πάτρα να «πηδάμε τα κύματα» και φτάσαμε στη μεγάλη Αθήνα να πλοηγηθούμε στις μέρες της άμπωτης των μεγάλων κινήματων και της επισφάλειάς μας. Πάντα να μας θυμίζεις πως ό,τι έχουμε είμαστε εμείς, συνδέσες όλες και όλους που βρεθήκαμε στη ζωή σου.

Bigger than life -θα με κοροΐδευες ότι στα λέω στα αγγλικά- δεν παραδόθηκες στη ζωή, αλλά την καβαλούσες σαν μεγάλο κύμα. Στήριγμα, και έμπνευση να μας διευρύνεις τις γραμμές των οριζόντων προς το συλλογικό μας όνειρο να αλλάξουμε αυτόν τον άσχημο κόσμο. Στην πλευρά

και συγκεκριμένα στους Πολιτικούς Μηχανικούς Πάτρας. Εκεί οργανώθηκε στη νΚΑ και στην ΕΑΑΚ και μέσα από τις γραμμές τους πολιτικοποιήθηκε μέσα στη φωτιά του κινήματος του '06-07, του Δεκέμβρη του '08 και αργότερα του '10-12. Γνήσιο τέκνο της γενιάς του και της τάξης του, έζησε την άμπωτη και την πλημμυρίδα τους, και όλη του η διαδρομή ήταν συνυφασμένη με τα προβλήματα και τα ερωτήματα τους, που τα αντιμετώπιζε πάντα με πείσμα, όνειρο και πάλη, ελπίζοντας πως κάποια μέρα οι άνθρωποι θα χορεύουν στο φτερό του καρχαρία.

Ο Σπύρος εκλέχθηκε για πρώτη φορά στο κεντρικό συμβούλιο της νΚΑ μετά το 3^ο συνέδριο της νΚΑ το 2010. Νωρίτερα διετέλεσε γραμματέας της οργάνωσης Πάτρας. Μετά τον στρατό, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα και στον Κολωνό, γειτονιά που τον αγκάλιασε και την αγάπησε. Εκλέχθηκε στο γραφείο του Κ.Σ. και ανέλαβε συντονιστής του το φθινόπωρο του 2014 έως και το 4^ο συνέδριο τον Γενάρη του 2017, σε μια πολύ κρίσιμη καμπή για την οργάνωση. Ήταν ένας σπάνιος σύντροφος που ξεχώριζε για τη λαϊκότητα, το πάθος και τον λυρισμό που τον διακατείχε. Ήταν νέος

Ειρήνη θάνου

της ιστορίας των ανθρώπων που βαδίζουν κόντρα στην κανονικότητα της αδικίας. Όμως, πέρα από τα οράματα, να ζούμε στο εδώ και το τώρα με όλο το είναι μας. Κατάφερνες να ακτινοβολείς τη γοητεία των νέων χρόνων και εποχών που παρέα αναζητούσαμε.

Σπουδαίος γιατί ήσουν ο πιο ανθρώπινος. Με βαθιά ενσυναίσθηση και ευαισθησία. Στα πράσινα αγαπησιάρικα μάτια σου, τη ζεστή σου αγκαλιά, τη φωνή σου ακουμπήσαμε τις αγωνίες για να ελαφρύνουν με το μοίρασμα. Μα και με τον Κολωνιώτικο κυνισμό, που όλο σε μάλωνα ότι δεν ταιριάζει με την επτανησιακή σου ιδιοσυγκρασία. Ξέρω όμως ότι ήσουν ατόφιος εσύ. Με τις μεταβολές, τις αντιφάσεις, τις αναζητήσεις σου. Τέλειος ατελής.

Η ύπαρξη σου ένας βιωμένος λυρισμός.

Απέραντη αγάπη.

Δεν παίχτηκε η παρτίδα μας ακόμα Σπυρέτο μας.

όχι μόνο ηλικιακά, αλλά κυρίως στην σκέψη και στη στάση ζωής του. Γνήσιος κομμουνιστής, μαχητής και παιδί του μόχθου, ήταν τμήμα αυτής της νέας γενιάς «εργατών του πνεύματος» που τα πτυχία και τα προσόντα αφθονούσαν χωρίς όμως την αντίστοιχη υλική αφθονία. Ας είναι... εμείς θα ζήσουμε και ας είμαστε φτωχοί έλεγε με χαμόγελο... Από αυτή την σκοπιά υπηρέτησε την οργάνωση της τάξης του ως ιδρυτικό μέλος του σωματείου στην έρευνα (ΣΕΡΕΤΕ) και μέλος του πρώτου του ΔΣ.

Έφυγε στον δρόμο για την θάλασσα, την θάλασσα με την οποία μεγάλωσε, αγάπησε και εν τέλει μέσα από την οποία βιοποριζόταν δουλεύοντας στο ΕΛ.ΚΕ.Θ.Ε. Αυτές τις δύσκολες ώρες οι σκέψεις μας είναι στους δικούς του ανθρώπους, στην οικογένεια, στους φίλους και στους αγαπημένους συντρόφους και συντρόφισσές μας, στους οποίους εκφράζουμε τα πιο θερμά συλλυπητήρια. Η απώλεια του Σπύρου για την οικογένεια του NAP και της νΚΑ έρχεται σε μια περίοδο αλληπαλλήλων απωλειών αγαπημένων συντρόφων. Δεν θα κάνουμε την απώλεια συνήθεια όπως λείει ένα τραγούδι που του άρεσε, αλλά αντίθετα θα κρατήσουμε τη μνήμη, και την παρακαταθήκη τους ως όπλα στον αγώνα για την κοινωνική απελευθέρωση.

Αντίο...

«Σας εύχομαι υγεία και ευτυχία αλλά δεν μπορώ να κάνω το ταξίδι σας
Είμαι επισκέπτης
Το κάθε τι που αγγίζω με πονάει πραγματικά
κι έπειτα δεν μου ανήκει
Όλο και κάποιος βρίσκεται να πει "δικό μου είναι"
Εγώ δεν έχω τίποτε δικό μου είχα πει κάποτε με υπερηψία
Τώρα καταλαβαίνω πως το τίποτε είναι τίποτε
Ότι δεν έχω καν όνομα
Και πρέπει να γυρεύω ένα κάθε τόσο
Δώστε μου ένα μέρος να κοιτάω
Ξεχάστε με στη θάλασσα
Σας εύχομαι υγεία και ευτυχία.»

Θόδωρος Αγγελόπουλος. Ανέκδοτο ποίημα, γραμμένο το 1982, την εποχή που ετοιμάζε το σενάριο της ταινίας Ταξίδι στα Κύθηρα.

Υ.Γ.: Γράφω γιατί αυτό θα έκανες κι εσύ για μένα. Ασύλληπτη η απουσία σου.

Στο Θέατρο Βράχων θα ανανεώσει το ετήσιο ραντεβού του το Φεστιβάλ Αναιρέσεις, υποσχόμενο δυναμική επιστροφή κόντρα σε κυβέρνηση, κεφάλαιο, κράτος και πρυτανικές αρχές που έχουν βαλθεί να εξαφανίσουν τα πολιτικά - πολιτιστικά φεστιβάλ. Στις 31 Μαΐου, 1 και 2 Ιουνίου με κεντρικό σύνθημα «Στις μέρες της οργής, χτίζουμε τον κόσμο της ανατροπής!», αφήνοντας το στίγμα ότι η οργή της νεολαίας και του λαού που αποτυπώνεται απ' άκρη σε άκρη της γης θα καταφέρει να βρει τους δρόμους να χτίσει τον κόσμο που θα χωράει τις ανάγκες και τα δικαιώματά τους, ανατρέποντας αυτή την μαύρη καθημερινότητα που υποσχονται.

Το καλοκαίρι ανοίγει με ενδιαφέρουσες πολιτικές και πολιτιστικές εκδηλώσεις, αναζητήσεις, συζητήσεις, δυνατή μουσική και χειραφετητικό πολιτισμό. Πολιτισμό που δεν χωρά στους τοίχους των πολιτιστικών ιδρυμάτων και στεγών αλλά είναι ανατρεπτικός και προτάσσει τη διεκδίκηση και τον συλλογικό αγώνα ως τα μέσα με τα οποία θα κάνουμε τα αδύνατα δυνατά για να δώσουμε πνοή στην καθημερινότητά μας και στο δρόμο για την απελευθέρωση.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 31 ΜΑΪΟΥ • Το μουσικό πρόγραμμα των Αναιρέσεων απλώνεται σε ένα τριήμερο με δύο ταυτόχρονες σκηνές και μια προσπάθεια να πιάσουν διαφορετικά είδη μουσικής. Το φεστιβάλ ανοίγει τις πόρτες του την Παρασκευή 31/5 με την καθιερωμένη πλέον χιπ χοπ σκηνή σε νέες περιπέτειες. Ο Βέβηλος θα φέρει στην σκηνή των Αναιρέσεων τις ιστορίες των ηρώων του δρόμου, των καταπιεσμένων και της ίδιας «της κοινωνίας που νοσει», αφού θα έχει προηγηθεί η πρώτη κυρία του ελληνικού χιπ χοπ. Η Sadahzinia συνεχίζει να υπηρετεί πιστά το ποιοτικό εγχώριο είδος, κρατώντας το μικρόφωνο για 30 χρόνια ρυθμικά στη καρδιά της. Ραπάρει και τραγουδά το χτες, το αύριο και το σήμερα με όσους αγαπά και ξεχωρίζει, με όσους αγαπούν και ξεχωρίζουν. Η 0-100 σειρένε, μια ράπερ της νέας γενιάς, που έρχεται να συνομιλήσει με τα άγχη, τους προβληματισμούς μας αλλά και να εγγυηθεί ότι στο τέλος του live θα έχουμε «έγνοια καμία όπως ο Τιμόν και ο Πούμπα».

Στην άλλη σκηνή στο Θέατρο Βράχων, η βραδιά ανοίγει με εκπληκτικούς παραδοσιακούς ήχους ο Γιάννης Χαλκιαδάκης, φέρνοντας ρεθυμνιώτικο αέρα και μουσικές που μας ταξιδεύουν. Στη συνέχεια, η βραδιά θα ντυθεί από φωνητικά τραγούδια, που κουβαλούν αλήθειες, πάθη, αγωνίες, έρωτες, νοσταλγίες ενός ολόκληρου λαού. Για τη μέθεξη αυτή υπαίτιοι θα είναι η Ανατολή Μαργιόλα στο τραγούδι, ο Μιχάλης Δήμας και ο Θωδωρής Στούγιος στο τραγούδι και το μπουζούκι, ο Γιώργος Χρονόπουλος στην κιθάρα και ο Άγης Παπαπαναγιώτου στο κόντρα μπάσο, κλείνοντας την πρώτη βραδιά κάτω από τους βράχους.

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΝΑΙΡΕΣΕΙΣ | Φωτεινή Θανάσουλα

Επιστρέφει δυναμικά στο Θέατρο Βράχων

► Πλούσιο πολιτιστικό πρόγραμμα 31 Μαΐου και 1-2 Ιουνίου

Θέατρο Βράχων, Βύρωνα
31 Μαΐου - 1 & 2 Ιουνίου
Φεστιβάλ Αναιρέσεις 2024
 πολιτικές-πολιτιστικές εκδηλώσεις

Έναρξη συναυλιών 21:00
 Είσοδος Ενίσχυσης 5 ευρώ
 Είσοδος Τριήμερού 12 ευρώ

Σάββατο	Κυριακή
1 Ιουνίου	2 Ιουνίου
Σε λαϊκά μονοπάτια με τους ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΚΟΥΡΟΜΙΧΟ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗ ΛΕΟΝΤΟΠΟΥΛΟ ΜΑΤΙΝΑ ΧΟΥΛΙΑΡΑ	ΝΕΦΕΛΗ ΦΑΣΟΥΛΗ
ΡΙΤΑ ΑΝΤΩΝΟΠΟΥΛΟΥ & ΡΕΒΑΝΣ	ECHO TIDES
Λαϊκό Γλέντι με τον ΒΑΓΓΕΛΗ ΚΟΡΑΚΑΚΗ	BUS the unknown secretary
TURBOFLOW3000	ΜΗΤΣΟΣ ΠΟΥΛΙΚΑΚΟΣ & "Γεια σου Τάκη"
ΜΙΚΡΟ DJ Set by JOHNNY CAROUTSOS CLEOPATRA FYNTANIDOU	

ΣΚΗΝΗ 1
31 Μαΐου
0-100 ΣΕΙΡΕΝΕ
SADAHZINIA
ΒΕΒΗΛΟΣ
ΓΙΑΝΝΗΣ ΧΑΛΚΙΑΔΑΚΗΣ
 Γλέντι με τους
ΑΝΑΤΟΛΗ ΜΑΡΓΙΟΛΑ
ΜΙΧΑΛΗ ΔΗΜΑ
ΑΓΗ ΠΑΠΑΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ
ΘΩΔΩΡΗ ΣΤΟΥΓΙΟ
ΓΙΩΡΓΟ ΧΡΟΝΟΠΟΥΛΟ

ΣΚΗΝΗ 2

QR CODE:

SPONSORS: **VKA**, **NEOLIA KOMMUNISTIKH APEΛEYΘEPΩΣH nka.gr**, **NAP** (for the KOMMUNISTIKH APEΛEYΘEPΩΣH), **namet.gr**, **οργανώσεις της ANΤΑΡΣΙΑ.Α.** (antarsya.gr)

ΣΑΒΒΑΤΟ 1 ΙΟΥΝΙΟΥ • Το Σάββατο 1/6, δεύτερη μέρα στο Θέατρο Βράχων, ετοιμαζόμαστε να χορέψουμε με κάθε τόνο και τρόπο. Στο ένα θεατράκι η λαϊκή παράδοση της χώρας και της γειτονιάς μας και από την άλλη σύγχρονοι ηλεκτρονικοί ήχοι συμπληρώνουν ένα εκρηκτικό παζλ. Επιστροφή στην πόλη που χορεύουν όλοι και οι Μίκρο είναι έτοιμοι να κατακτήσουν τους βράχους στο Βύρωνα. Με 26 χρόνια συνεχούς παρουσίας, με τις βαλίτσες τους γεμάτες hits και με ένα νέο single οι Μπιτζένης και Λευκαδίτης, με την Chloe Ann (φωνή, synths) και τον Χρήστο Ασλανίδη (drums και pads) στη σύνθεσή τους, σκοπεύουν να γεμίσουν ενέργεια το Θέατρο Βράχων σε μια βραδιά γεμάτη τη σπουδαία ηλεκτρονική ποπ. «Σε όλα να» θα μας πουν οι Turboflow3000 που θα ανοίξουν την ηλεκτρονική σκη-

νή και με σύγχρονες ρίμες μας παρουσιάζουν την ψυχοσύνθεση κάθε νέου και νέας. Ο Johnny Caroutsos και η Κλεοπάτρα Φυντανίδου κλείνουν τη βραδιά σε πιο electronic dance και techno ήχους.

Ταυτόχρονα η λαϊκή μουσική έχει την τιμητική της στην άλλη πλευρά του θεάτρου. Αρχικά, σε λαϊκά μονοπάτια μας πάνε ο Δημήτρης Γκουρομίχος, ο Παναγιώτης Λεοντόπουλος και η Ματίνα Χουλιάρη, προθερμαίνοντας μας για την εκρηκτική συνεργασία της Ρίτας Αντωνοπούλου και των Ρεβάνς. Ενώνουν τις φωνές τους για να παρουσιάσουν μια παράσταση που θα είναι σημείο αναφοράς για το φετινό φεστιβάλ. Πέντε χρόνια μετά το θάνατο του συνθέτη Θάνου Μικρούτσικου, η σκηνή θα γεμίσει με αναφορές στο πολιτικό τραγούδι, που

και ο ίδιος υπηρέτησε. Αφιερωμένη, λοιπόν, στις μουσικές που μας συγκινούν, μας εμπνέουν και γίνονται η βάση για τις νέες πολιτικές μουσικές. Έτσι η Ρίτα Αντωνοπούλου και οι Ρεβάνς θα μας οδηγήσουν σε μια μουσική βραδιά που αφυπνίζει, ξεσηκώνει, γιατρεύει και εμψυχώνει. Ακολουθεί λαϊκό γλέντι με τον Βαγγέλη Κορακάκη που θα μας φέρει λίγο πιο κοντά, κόντρα στην αποξένωση και την απομόνωση, η μουσική των κοινών βιωμάτων είναι αυτή που εν τέλει θα μας ενώσει. Ο Βαγγέλης Κορακάκης στα 11 του αποκτά το πρώτο του μπουζούκι και έκτοτε γράφει, παίζει και τραγουδά, τις μουσικές του λαού. Με το λαϊκό γλέντι κλείνει όμορφα η δεύτερη βραδιά του φεστιβάλ και μας δίνει πάσα για την τρίτη και τελευταία μέρα.

ΚΥΡΙΑΚΗ 2 ΙΟΥΝΙΟΥ • Κυριακή κάτω από τους βράχους στη σκηνή θα βρεθούν τα Echo Tides, μια παρέα μουσικών και κυρίως ανθρώπων που, αν και τα χωρίζουν πολλά χιλιόμετρα, δεν νιώθουν μόνα όταν είναι μακριά. Ο Παναγιώτης Πανταζής, γνωστός ως Pan Pan (synthesizers, φωνή), αναλαμβάνει την παραγωγή και τους στίχους, και γράφει τη μουσική μαζί με τον Years Of Youth (μπάσο, synthesizers). Την ομάδα συμπληρώνουν η Καλλιόπη Μητροπούλου (φωνή) και ο Γιώργος Λυγουριώτης (drums). Η synth-pop, dream pop και new wave αισθητική τους έλαμψε στο τελευταίο τους άλμπουμ *Andromeda Fm*. Θα έχει προηγηθεί η Νεφέλη Φασούλη φέρνοντας μια τζαζ διάθεση στο Θέατρο Βράχων. Εφοδιασμένη από μικρή με μουσικές γνώσεις και εμπειρίες, θα ανέβει στη σκηνή για να σημάνει την έναρξη για άλλο ένα καλοκαίρι...

Στην άλλη πλευρά, ο πάντα δικός σας, yours truly, Γέρων Παλούκιος, ο Λάκων, μουσικής... ή αλλιώς Μήτσος Πουλικάκος με τους «Γεια σου Τάκη», έρχονται να σαλπίσουν την έναρξη του καλοκαιριού αλλά και το φινάλε του Φεστιβάλ Αναιρέσεις 2024 στην Αθήνα. Πιο ταιριαστός τρόπος άλλωστε δε θα υπήρχε! Τη σκηνή πριν θα έχουν ανοίξει οι Bus The Unknown Secretary, γνωστό και ως BUS, που θα έρθουν να μας δώσουν μια γεύση από το παρελθόν και το μέλλον της μουσική τους βάζοντας φωτιά στις Αναιρέσεις.

Σύντομα θα γίνει γνωστό και το πρόγραμμα των πολιτικών εκδηλώσεων και των υπόλοιπων δράσεων! Δίνουμε λοιπόν ραντεβού στο Θέατρο Βράχων στις 31 Μαΐου, 1 - 2 Ιουνίου με πλούσιο πρόγραμμα, σημείο συνάντησης ποικίλων καλλιτεχνικών ειδών.

Ιάσωνας Μαρκάτος*

Φοιτητικές εκλογές: Attack στην υποταγή και τον εκφυλισμό

► Για μια Αριστερά ανατρεπτική, χρήσιμη στη νεολαία και το κίνημα

Βρισκόμαστε μόλις μια «ανάσα» πριν τις πανελλαδικές φοιτητικές εκλογές της Τετάρτης 22 Μάη, σε ένα κλίμα που επισφραγίζεται αδιαμφισβήτητα από την εκρηκτική συγκυρία που επικρατεί τόσο στην Ελλάδα όσο και διεθνώς. Η παγκόσμια φοιτητική Ιντιφάντα έρχεται να συνδεθεί με τις νωπές, ακόμα, μνήμες αλλά και παρακαταθήκες του μεγαλειώδους φοιτητικού κινήματος ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων και να συνθέσει έναν καμβά όπου η νεολαία (και) στη χώρα μας σηκώνει ανάστημα και αντιδρά. Οι εκλογές αυτές, λοιπόν, αποκτούν χαρακτήρα δημοψηφίσματος της σπουδάζουσας νεολαίας για το εάν απορρίπτει ή όχι τις πολιτικές της κυβέρνησης, της ΕΕ, του ΝΑΤΟ και του κεφαλαίου που σπέρνουν πολέμους και γενοκτονίες, γεννούν φτώχεια και εξαθλίωση κ.λπ.

Σε αυτές τις συνθήκες και με αυτό τον τόνο χρωματίζεται και το πρώτο κατέβασμα της Attack στα ΑΕΙ, της νεοσύστατης κίνησης που γεννήθηκε μέσα στη φλόγα του φοιτητικού κινήματος με τη συνείδηση της αναγκαιότητας της υπέρβασης των τελμάτων της πάλαι τότε ιστορικής ΕΑΑΚ και του πολιτικού στόχου της ενδυνάμωσης και της ανασυγκρότησης της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς μέσα στα πανεπιστήμια. Δεκάδες σχήματα που αποχώρησαν από την ΕΑΑΚ και κυρίως δεκάδες νεοσύστατα σχήματα συναντιούνται με την υπόσχεση πως θα γράψουν μια νέα σελίδα στο φοιτητικό κίνημα και στους αγώνες του.

«Η σύγκρουση ξεκίνησε και θα κρατήσει καιρό». Με αυτό το σύνθημα και με αυτή την υπόσχεση εκατοντάδες αγωνιστές και αγωνίστριες εφορμούν στους φοιτητικούς συλλόγους με στόχο την ενίσχυση της φωνής εκείνης που είναι ικανή να πάει την σύγκρουση μέχρι τέλους. Ήδη με τα πρώτα βήματα συγκρότησής της η Attack καταφέρνει να συμμετέχει σε σχεδόν 100 ανοιχτά αγωνιστικά ψηφοδέλτια σε συλλόγους πανελλαδικά, γεγονός που αποδεικνύει πως αν μη τι άλλο τα πρώτα δείγματα είναι ιδιαίτερα ελπιδοφόρα.

Στις 22 Μάη σε όλες τις σχολές θα χτυπάει δυνατά η «καρδιά» του ανυποχώρητου φοιτητικού κινήματος. Κόντρα σε όλες εκείνες τις φωνές που θα ήθελαν οι αγώνες των φοιτητών να έχουν νεκρώσει και τους συλλόγους ανύπαρκτους. Κόντρα στην κυβερνη-

τική νεολαία της ΔΑΠ-ΝΔΦΚ, εκφραστή της κυβέρνησης μέσα στις σχολές. Το «χαστούκι» που θα φάει για άλλη μια χρονιά η ΔΑΠ, όντας ήδη καταβαρθρωμένη από την πρώτη θέση, θα έρθει σαν συνέχεια της συντριπτικής απόρριψής της από τους φοιτητές και τις φοιτήτριες πανελλαδικά όπου σε πάνω από 200 σχολές και για πάνω από δύο μήνες καταψήφισαν τα πλαίσιά της και απομόνωναν τις προσπάθειές της να χτυπήσει τις καταλήψεις. Θα δοθεί, λοιπόν, ένα ξεκάθαρο μήνυμα πως όσο και αν μοστράρει την παντοδυναμία του 41% αυτή είναι εύθραυστη και ευάλωτη στη νεολαία, με την ίδια να έχει αποδείξει ήδη πως δεν θα δώσει το πράσινο φως στην επέλαση των ιδιωτικοποιήσεων, την περαιτέρω επιχειρηματοποίηση του πανεπιστημίου και το τσάκισμα των ζώων της. Το ίδιο φυσικά ισχύει και για τους υπόλοιπους καλοθελητές των καθεστωτικών παρατάξεων, ΠΑΣΠ και Bloco, όπου μέσα στο κίνημα έδειξαν το αληθινό τους πρόσωπο με τα κόμματά τους να συμφωνούν στην ουσία της ιδιωτικοποίησης των πανεπιστημίων και τις ίδιες να προσπαθούν να βάλουν φρένο στον αγώνα. Μάταια όμως...

Οι εκλογές αυτές, όμως, θα δώσουν την ευκαιρία να φανεί και η τάση αλλαγής των συσχετισμών μέσα στην πολύπαθη φοιτητική αριστερά

και να ηττηθεί η λογική της απλής διαμαρτυρίας, των αγώνων που μένουν στα μισά του δρόμου, του εκφυλισμού και της ενσωμάτωσης, του «μεγάλου κόλπου» των διαχειριστικών λύσεων.

Από τη μία πλευρά, η ΠΚΣ δεν χάνει την ευκαιρία να μας υπενθυμίσει πως είναι πρόθυμη να περιορίσει τους φοιτητικούς αγώνες, όπως απέδειξε με το κλείσιμο των καταλήψεων αμέσως μετά την ψήφιση του νόμου και την αποδοχή των τηλεξεταστικών. Γι' αυτήν, το φοιτητικό κίνημα μπορεί να διεκδικεί, αλλά μόνο εντός των ορίων που μπορεί να ελέγξει, καθώς μετά έρχεται η ώρα «των συμπερασμάτων» και φυσικά...οι εκλογές. Ακόμα, το ΚΚΕ υιοθετεί προβληματικές και

αντιδραστικές θέσεις σε μια σειρά από ζητήματα, όπως χαρακτηριστικά είναι η ψήφιση του επιδόματος για τα σώματα ασφαλείας, η στάση του στον γάμο ομόφυλων ζευγαριών και οι θέσεις για τον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, ενισχύοντας το πολεμοκάπηλο αφήγημα και καλώντας τον λαό σε «επαγρύπνηση» για τα κυριαρχικά δικαιώματα, σε μια περίοδο μάλιστα που οι σειρήνες του πολέμου βοούν ακόμα πιο εκκωφαντικά.

Από την άλλη, οι δυνάμεις του ΕΑ-ΑΚ-ΑΡΕΝ στο όνομα μιας (κάλπικης εν τέλει) ενότητας οδηγούν τον κόσμο στην ενσωμάτωση. Γίνονται βορά σε πολιτικά σχέδια διαχείρισης (τύπου ΜΕΡΑ25) και καλλιεργούν αυταπάτες. Η πάλη ενάντια στην πολιτική του κεφαλαίου που εξυπηρετούν τα αστικά κόμματα, μετατρέπεται σε συμμαχία με μερίδες εξ αυτών στη λογική του «μικρότερου κακού». Οι μαχητικές μορφές διεκδίκησης και σύγκρουσης μέσα από την αμεσοδημοκρατική οργάνωση του φοιτητικού κινήματος δίνουν τη θέση τους σε συνεχή και όλο και πιο εντεινόμενα περιστατικά εκφυλισμού. Η ουσιαστική ενότητα γύρω από τους στόχους πάλης και μιας ανατρεπτικής γραμμής για το φοιτητικό κίνημα μετατρέπεται σε τεχνητές εκλογικές συγκολλήσεις έτοιμες να διαρραγούν (όπως φαίνεται ήδη) στην πρώτη ευκαιρία.

Η αριστερά για να μπορέσει να νικήσει πρέπει πρώτα από όλα να είναι χρήσιμη. Χρήσιμη για τους λαϊκούς και νεολαιίστικους αγώνες και επικίνδυνη για το σύστημα, και όχι το αντίθετο. Με σαφή πρόταση οργανικής σύνδεσης του φοιτητικού με το εκπαιδευτικό και εργατικό κίνημα. Με στόχο την ανασυγκρότηση των φοιτητικών συλλόγων και για την οργάνωσή τους μέσα από τις γενικές συνελεύσεις και τα συντονιστικά τους. Που να μπορεί να «διαβάξει» τη σύγχρονη βάρβαρη πραγματικότητα του επιχειρηματικού πανεπιστημίου και την ολότητα της επίθεσης του κεφαλαίου προκειμένου να μπορέσει το κίνημα να χτυπήσει το πρόβλημα στην καρδιά του. Μόνο έτσι αποκτούν οι αγώνες συνέχεια και μπορούν να είναι νικηφόροι. Αυτό αποτελεί και το πραγματικό επίδικο των εκλογών και στη συγκεκριμένη υπόθεση η αντικαπιταλιστική αριστερά και η Attack έχουν σηκώσει τα «μανίκια».

Η παγκόσμια φοιτητική Ιντιφάντα δείχνει πως η νεολαία σηκώνει ανάστημα και αντιδρά. Στις εκλογές οι φοιτητές/τριες έχουν την ευκαιρία να μαυρίσουν τις πολιτικές κυβέρνησης, ΕΕ, ΝΑΤΟ

*Μέλος του Κεντρικού Συμβουλίου της ΝΚΑ

Χρίστος Κρανάκης

Παρεμβάσεις αλληλεγγύης στις σχολές

Ο αέρας της παγκόσμιας φοιτητικής Ιντιφάντα έχει αρχίσει να «φυσάει» προς τη χώρα μας. Μέσα στην εβδομάδα κλιμακώθηκαν οι δράσεις αλληλεγγύης και οι ακτιβισμοί προς τον αγωνιζόμενο λαό της Παλαιστίνης, από πλευράς φοιτητικού κινήματος.

Οι σχολές άνοιξαν μετά τη διακοπή λόγω Πάσχα και «ντύθηκαν» στα χρώματα της Παλαιστίνης. Αντιπολεμικά γιγαντοπανό, γκράφιτι, συνθήματα και κρεμασμένες σημαίες, θύμισαν κάτι από τις εικόνες των πανεπιστημίων του εξωτερικού. Ψηλά στην ατζέντα των αιτημάτων μπήκε η λήξη της ερευνητικής συνεργασίας των ελληνικών ΑΕΙ με εταιρείες ή πανεπιστήμια του Ισραήλ.

Στο ΕΚΠΑ, κεντρικό πανό στην πύλη του ιδρύματος έγραφε «Να λήξει τώρα η συνεργασία ΕΚΠΑ – Lockheed Martin». Όπως καταγγέλλουν φοιτητές, η Lockheed Martin, δηλαδή η μεγαλύτερη παραγωγός όπλων παγκοσμίως που συνεργάζεται άμεσα με την αμερικάνικη πολεμική αεροπορία και δίνει F-35 και όπλα στο Ισραήλ από το 1970, εκτέλεσε χρέη «Χρυσού Χορηγού» στην «Ημέρα Σταδιοδρομίας στις Διαστημικές Τεχνολογίες, Εφαρμογές και Υπηρεσίες Made in Greece». Κατά την εκδήλωση αυτή, μάλιστα, στέλεχος της Lockheed Martin δήλωσε: «Είμαστε ενθουσιασμένοι που στηρίζουμε τα μελλοντικά, επιστημονικά μυαλά της Ελλάδας. Η εκπαίδευση STEM (Επιστήμη, Τεχνολογία, Μηχανική και Μαθηματικά) διαδραματίζει βασικό ρόλο στη διασφάλιση της εθνικής ασφάλειας της Ελλάδας για τις επρόχρονες δεκαετίες, μέσω καινοτόμων μυαλών που εξελίσσουν καθημερινά την επιστήμη και την τεχνολογία». Ενώ, τόσο

το Πανεπιστήμιο όσο και η Lockheed Martin συμφώνησαν στο να «συνεργασθούν οι δύο οργανισμοί στενότερα σε θέματα έρευνας και εκπαίδευσης στην Αεροδιαστημική και σε θέματα STEM». Στη Θεσσαλονίκη, ένα τεράστιο γιγαντοπανό ανέγραφε μεταξύ άλλων:

«Όχι στα Μνημόνια Συνεργασίας του ΑΠΘ με τον ελληνικό στρατό και το πανεπιστήμιο του Τελ-Αβίβ». Αξίζει να σημειωθεί, πως το ΑΠΘ έχει υπογράψει ήδη 16 μνημόνια συνεργασίας με τον ελληνικό στρατό, συνεργάζεται με τον ελληνικό στρατό, συνεργάζεται με τον ΝΑΤΟ στο θέμα των πρακτικών εργασιών και των ερευνητικών προγραμμάτων και έχει ιδρύσει την εταιρεία «DefenceEduNet», που έχει ως μοναδικό σκοπό τη σύνδεση των πανεπιστημίων με τον Σύνδεσμο Ελλήνων Κατασκευαστών Αμυντικού Υλικού (ΣΕΚΠΥ). Μάλιστα, πλέον προχωρά σε μνημόνια συνεργασίας με Ισραηλινά πανεπιστήμια, μέσω ευρωπαϊκών προγραμμάτων έρευνας και καινοτομίας. Χαρακτηριστικά παραδείγματα, η συνεργασία με το πανεπιστήμιο του Τελ Αβίβ, που περφηφανεύεται για τη δημιουργία του στρατιωτικού δόγματος Dahiya που χρησιμοποιεί ακόμα και σήμερα ο ισραηλινός στρατός για να καταστρέφει γενικευμένα πυκνοκατοικημένες περιοχές, με χρήση δυσανάλογης στρατιωτικής ισχύος. Όπως και συνεργασία με το Μπεν Γκουριόν, που φιλοξενεί τη Διοίκηση Πληροφορικών Συστημάτων του IDF και αναπτύσσει drone και ρομπότ που σκοτώνουν Παλαιστίνιους.

Οι αντιπολεμικές ενέργειες στις σχολές, κλιμακώθηκαν στη μεγάλη συναυλία/αγρυπνία αλληλεγγύης που διοργάνωσαν φοιτητικοί σύλλογοι της Αθήνας τη Δευτέρα 13/5. Την αμέσως επόμενη ημέρα, σε μία επίδειξη ακραίας καταστολής, αστυνομικές δυνάμεις έσπασαν την κατάληψη στη Νομική Αθηνών και συνέλαβαν 28 άτομα.

Υπέρμετρη αστυνομική καταστολή και χυδαία πολιτική στοχοποίηση απέναντι σε όσους αντιδρούν

Ανάμεσα στους συλληφθέντες βρίσκονται άτομα ξένης υπηκοότητας οι οποίοι κινδυνεύουν με... απέλαση! Τα αστικά ΜΜΕ, με τρομολαγνικές μεθόδους, προσπάθησαν να στοχοποιήσουν πολιτικά και νομικά τους συλληφθέντες. Τη σκυτάλη, πάντως, δεν άργησε να παραλάβει και ο πρωθυπουργός, ο οποίος τόνισε από την περιοδεία του: «αν νομίζουν κάποιος ότι μπορούν [...] να επαναλάβουν αυτά τα οποία μπορεί να είδαν σε άλλες χώρες και να καταλαμβάνουν πανεπιστήμια, να στήνουν αντίσκηνα και να τα κάνουν γης μαδιάμ, είναι βαθιά γελασμένοι». Τόσο ο χρόνος όσο και η ποιότητα της δήλωσης Μητσοτάκη αναδεικνύουν τη σημασία που έχει για το αστικό πολιτικό σύστημα το να καταπινεί κάθε υποψία αντιπολεμικού ξεσηκωμού στην Ελλάδα, ανάλογα με αυτό άλλων χωρών.

Όπως, όμως, έδειξαν οι μαζικές διαδηλώσεις ανά την Ελλάδα την Τετάρτη 15/6, για την 76^η επέτειο της Νάκμπα, οι δυνατότητες για μία ανώτερη και πιο δυναμική παρέμβαση του αντιπολεμικού κινήματος υπάρχουν. Αυτό που απαιτείται είναι η πολιτική βούληση των δυνάμεων του κινήματος να στοιχειοθετήσουν ατζέντα, αιτηματολογία και τρόπους πίεσης. Οι κινητοποιήσεις των φοιτητών του εξωτερικού ανοίγουν δρόμους... Καταλαμβάνουν μαζικά πανεπιστήμια, μπλοκάρουν τη λειτουργία τους και αγωνίζονται να σταματήσουν οι σχέσεις συνεργασίας με εταιρείες ή πανεπιστήμια που συνδέονται με το Ισραήλ.

Δυστυχώς, προς το παρόν, η πρόταση της Attack για γύρο γενικών συνελεύσεων στις σχολές και αύξηση της πίεσης για μπλοκάρισμα της διαπλοκής των ελληνικών ΑΕΙ με ισραηλινά συμφέροντα, δεν βρήκε σύμφωνες τις υπόλοιπες δυνάμεις της Αριστεράς.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΠΑΤΡΩΝ

Αγώνας απέναντι στον δεσποτισμό της διοίκησης

Χαρακτήρα ανώτερης ιδεολογικής αντιπαράθεσης παίρνει η δίωξη τεσσάρων φοιτητών/τριων στη σχολή Πολιτικών Μηχανικών της Πάτρας. Παρότι, το κείμενο συλλογής υπογραφών που διακινείται πλατιά σε όλα τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας και καταδικάζει τις διώξεις, έχει ήδη ξεπεράσει τις 1.000 υπογραφές, η διοίκηση του πανεπιστημίου παραμένει αμετανόητη.

Μάλιστα, σε δημόσιο άρθρο του, ο πρόεδρος του τμήματος Αθ. Τριανταφύλλου, αποκαλύπτει το σκληρό πολιτικό χαρακτήρα των πειθαρχικών και επιχειρεί να στήσει κλίμα εναντίον όχι μόνο των τεσσάρων φοιτητών/τριων, αλλά ευρύτερα του φοιτητικού κινήματος και της ισχυρής παρουσίας της Αριστεράς στις σχολές. Ενδεικτικά είναι τα παρακάτω σημεία: «Οι καταλήψεις αποτελούν συνηθισμένη πρακτική στη χώρα μας, υποκινούμενη από κομματικά γραφεία σε όλες δυστυχώς τις βαθμίδες της εκπαίδευσης και όχι μόνο», «ο λεγόμενος “φοιτητικός σύλλογος” του Τμήματος Πολιτικών Μηχανικών (όπως το σύνολο σχεδόν των “φοιτητικών συλλόγων” της χώρας) αποφασίζει (με καμία πενηνταριά –άντε 100– ψήφους επί συνόλου 1.500 φοιτητών του τμήματος, αλλά οι αριθμοί δεν έχουν καμία σημασία)», «βολικά αποκηρύχεται της νοσηρής φαντασίας που τρέφει τον παλαίκομματισμό και –δυστυχώς– δηλητηριάζει το ελληνικό πανεπιστήμιο».

Η γραμμή επιχειρηματολογίας του Αθ. Τριανταφύλλου, όλως τυχαίως παραπλήσια με εκείνη των Γεωργιάδη και Βορίδη, δείχνει πως απώτερος στόχος της συγκεκριμένης δίωξης είναι να ξεκινήσει το «γαϊτανάκι» διώξεων απέναντι σε όσους/όσες πρωτοστατούν κόντρα στους νόμους που έρχονται να ιδιωτικοποιήσουν-εμπορευματοποιήσουν την παιδεία, καθώς το μεταρρυθμιστικό έργο της κυβέρνησης, όσον αφορά την τριτοβάθμια, επιλογή βαθιά από το πρόσφατο κίνημα.

Όπως αναφέρεται στο κείμενο συλλογής υπογραφών πάντως: «Η ενόχληση του προέδρου του τμήματος [...] δεν πηγάζει από κάποιο ακαδημαϊκό άγχος ή για την καλύτερη λειτουργία του τμήματος, αλλά από τα εμπόδια που συναντά η προσπάθειά τους να εφαρμόσουν στο τμήμα τις διατάξεις αυτών των αντι-εκπαιδευτικών νομοσχεδίων. Τους κάνουμε ξεκάθαρο ότι το φοιτητικό κίνημα δεν τρομοκρατείται, δεν καταστέλλεται! Όσο σπέρνουν ανέμους, θα θερίσουν θύελλες!».

Βασίλης
Μηνακιάκης

Τεχνοφεουδαρχία και νεφοπρόσοδος ή καπιταλισμός και υπεραξία;

Το τελευταίο βιβλίο του Γ. Βαρουφάκη παρουσιάζει την αντίληψή του, σύμφωνα με την οποία το κεφάλαιο του διαδικτύου και των «πλατφορμών» («νεφοκεφάλαιο») εκμεταλλεύεται το σύνολο της κοινωνίας στη σύγχρονη «τεχνοφεουδαρχία». Χωρίς όμως την εργατική τάξη, χειρωνακτική και διανοητική, και την απόσπαση υπεραξίας δεν υπάρχει κέρδος.

Το βιβλίο του Γιάννη Βαρουφάκη, *Μιλώντας στον πατέρα μου - Μια εισαγωγή στην τεχνοφεουδαρχία* (Πατάκης, 2024) έχει μερικά προτερήματα: είναι καλογραμμένο, παρουσιάζει -αδρά, βέβαια- κάποιες από τις ριζοσπαστικές απόψεις που αφορούν το διαδίκτυο, την πληροφορική και την τεχνητή νοημοσύνη, και επιχειρεί να συνθέσει αυτές τις απόψεις και τις προσεγγίσεις του συγγραφέα σε ένα δικό του συνεκτικό ερμηνευτικό σχήμα.

Τα προβλήματα αρχίζουν από εδώ και πέρα και δεν μπορούν να κρυφτούν από το πλήθος των νεολογισμών, οι οποίοι αφθονούν στο βιβλίο. Είναι, μάλιστα, πολλά και αφορούν τόσο το ερμηνευτικό του σχήμα όσο και -πολύ περισσότερο- την πολιτική πρόταση που το συνοδεύει (κεφάλαιο 7). Σε κάθε περίπτωση, το *Μιλώντας στον πατέρα μου* πρέπει να αντιμετωπιστεί από τους μαρξιστές όχι με εύκολη αποκήρυξη ή με προσφυγή σε τσιτάτα των κλασικών, αλλά ως πεδίο δοκιμής της επάρκειας των δικών τους ερμηνευτικών εργαλείων.

Κεντρική θέση του είναι ότι δύο σημαντικές εξελίξεις -η ιδιωτικοποίηση του Διαδικτύου από τις πολυεθνικές και ο τρόπος που οι δυτικές κυβερνήσεις και οι κεντρικές τράπεζες «απάντησαν» στην κρίση του 2008-οδήγησαν στον θάνατο του καπιταλισμού, στην «κατεδάφιση» των βασικών του χαρακτηριστικών (αγορά, κέρδος) και στην ανάδυση ενός νέου κοινωνικοοικονομικού καθεστώτος, το οποίο ονομάζει τεχνοφεουδαρχία. Σε αυτό το καθεστώς κυριαρχεί το νε-

φοκεφάλαιο -το τμήμα του κεφαλαίου που σχετίζεται με το Διαδίκτυο και «πρωταγωνιστικό» ρόλο δεν έχει το κέρδος αλλά η νεφοπρόσοδος, την οποία αντλεί το νεφοκεφάλαιο από τους υποτελείς του (απλοί πολίτες και άλλοι καπιταλιστές).

Το σχήμα αυτό είναι προβληματικό από την αφετηρία του. Το νεφοκεφάλαιο, κατά τη γνώμη του Γιάννη Βαρουφάκη, αναπτύσσεται εκμεταλλευόμενο την αποκαλούμενη «βιοματιική» (δημιουργική) εργασία «που είναι αδύνατον να πουληθεί», την εργασία των νεφοκολίγων (τα κλικαρίσματα καθενός από τους χρήστες του διαδικτύου, των smartphone, των social media), τις χρηματοδοτήσεις των τραπεζών που μετά το 2008 είδαν εδώ «πεδίο δόξης λαμπρόν» και την πρόσοδο που αντλεί από τους «υποτελείς καπιταλιστές», οι οποίοι χρησιμοποιούν τις πλατφόρμες.

Η εργατική δύναμη, όμως, δεν τεμαχίζεται-διαχωρίζεται. Περιλαμβάνει ως ενιαίο όλον ένα σύνολο ικανοτήτων χειρωνακτικών και διανοητικών, ατομικών και συλλογικών, τυποποιημένων και δημιουργικών, ενσωματωσίμων σε μηχανές και μη, ποσοτικοποιούμενων-μετρήσιμων και μη. Αν κάτι χαρακτηρίζει τον σύγχρονο καπιταλισμό και ιδιαίτερα τις Big Tech είναι ακριβώς ότι εντάσσουν στο δυναμικό τους εργαζόμενους όλων αυτών των κατηγοριών· ότι μισθώνουν την εργατική δύναμη και του κλασικού προλεταριάτου και του λεγόμενου κογκνιταριάτου, των εργατών που προσφέρουν στο οκτώωρό τους -κι όχι μόνο- και τη φαντασία και τη δημι-

θεν γίνεται μόνο του: γίνεται με τη μίσθωση της εργατικής δύναμης τόσο προλεταρίων που ξεσκαρτάρουν κι επεξεργάζονται τα δεδομένα όσο και προλεταρίων που δημιουργούν προγράμματα μηχανικής μάθησης, εργάζονται στα data center κ.λπ. Μόνο με τη συνδυασμένη δουλειά και αυτών των δύο (άρα την άντληση υπεραξίας από αυτούς) προκύπτουν τα στοιχεία που στη συνέχεια μπορούν να πουληθούν -έναντι τιμήματος και με όρους αγοράς- σε μια ασφαλιστική ή βιομηχανική εταιρεία, σε έναν κρατικό φορέα, για τη στοχευμένη εμπορική ή πολιτική διαφήμιση ή για κάθε άλλη χρήση.

Η εργασία του συνόλου του προσωπικού των εταιριών αυτών -ή/και των υπεργολάβων τους- δημιουργεί συνεπώς υποδομές, πλατφόρμες, υπηρεσίες ή προϊόντα (εμπράγματα ή μη) -δηλαδή, αξίες χρήσης- που αγοράζονται από κάθε λογής πελάτες. Οι πελάτες αυτοί, προκειμένου να τις αγοράσουν, καταβάλλουν με κλασικά αγοραίους όρους ένα τίμημα - δηλαδή ένα μέρος της υπεραξίας που παράγεται από τους εργάτες τους. Μόνο που αυτό δεν είναι νεφοπρόσοδος, αλλά μεταφορά τμήματος της υπεραξίας που άντλησε ένας καπιταλιστής σε έναν άλλον, προκειμένου ο πρώτος να χρησιμοποιήσει τα κάθε λογής ψηφιακά εμπορεύματα του δεύτερου.

Σε ό,τι αφορά το προαναφερθέν κεφάλαιο 7, μπορεί ο συγγραφέας να μιλά για «νέα επανάσταση που θα κοινωνικοποιήσει το νεφοκεφάλαιο» και να υπογραμμίζει το ανέφικτο των σοσιαλδημοκρατικών λύσεων και τα όρια της «πολιτικής των ταυτοτήτων» και του «κινήματος της κρυπτογράφησης» σήμερα, ωστόσο η λύση που σκιαγραφεί (*Το Άλλο Τώρα*) κάθε άλλο παρά συγκροτεί ριζοσπαστική πρόταση. Και γιατί υποκείμενό της είναι από κοινού εργαζόμενοι, χρήστες και «υποτελείς καπιταλιστές». Και γιατί δεν υπάρχει η παραμικρή αναφορά στο πώς, με ποια διαδικασία και μέσο θα επιβληθεί το «εναλλακτικό οικονομικό και πολιτικό σύστημα» που προτείνει. Και γιατί δεν υπάρχει καμιά θέση για το πώς από τις καπιταλιστικές επιχειρήσεις -πολύ περισσότερο τα «τεχνοφέουδα»- του σήμερα θα μεταβούμε στις «εκδημοκρατισμένες εταιρίες», των οποίων μέτοχοι θα είναι μόνο οι εργαζόμενοι -με μία μετοχή έκαστος-, οι οποίες μάλιστα, κατά τον Γ.Β., θα είναι «πιο συμβατές με καλά λειτουργούσες, ανταγωνιστικές αγορές». Να την πάλι η «δημιουργική ασάφεια», για να θυμηθούμε μια έκφραση που χρησιμοποίησε ο συγγραφέας την περίοδο που ήταν υπουργός της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ.

Υποκείμενο της «νέας επανάστασης» είναι από κοινού εργαζόμενοι, χρήστες και... «υποτελείς καπιταλιστές»

ουργικότητά τους. Μόνο με αυτή τη σύμπλεξη μπορεί σήμερα να εξασφαλίσει υπεραξία και κέρδη το κεφάλαιο - και δη το «νεφοκεφάλαιο».

Μία ακόμη πλευρά. Για να λειτουργήσει μια εταιρεία τύπου Amazon, Google, Facebook, Microsoft, Apple κ.λπ. χρειάζεται πληθώρα-πολυμορφία υποδομών κι εργαζομένων: τμήματα R&D (έρευνας και ανάπτυξης) και μάρκετινγκ, data center, συσκευές (π.χ. smartphone, υπολογιστές), προγράμματα, apps, οπτικές ίνες, αισθητήρες και ταυτόχρονα εργάτες σε αλυσίδες συναρμολόγησης και αποθήκες, προγραμματιστές και εργαζόμενους που επεξεργάζονται τα αδόμετα δεδομένα κ.ά. Καθένας από αυτούς τους κολοσσούς αντλεί κέρδη εκμεταλλευόμενος -άμεσα ή μέσω υπεργολάβων στην Κίνα ή αλλού, αλλά πάντως με κλασικά καπιταλιστικό τρόπο και με οργανική δι-απλοκή- τους ως άνω εργαζόμενους. Τα κλικαρίσματά μας προσφέρουν πληροφορίες αλλά όχι κέρδος. Μετατρέπονται σε κέρδος όταν από αυτά τα αδόμετα δεδομένα γίνει «εξόρυξη» χρήσιμων για κάποιους -άρα εμπορεύσιμων- πληροφοριών. Και αυτό

ΤΑΣΕΙΣ

Ηλίας Ιωακείμογλου

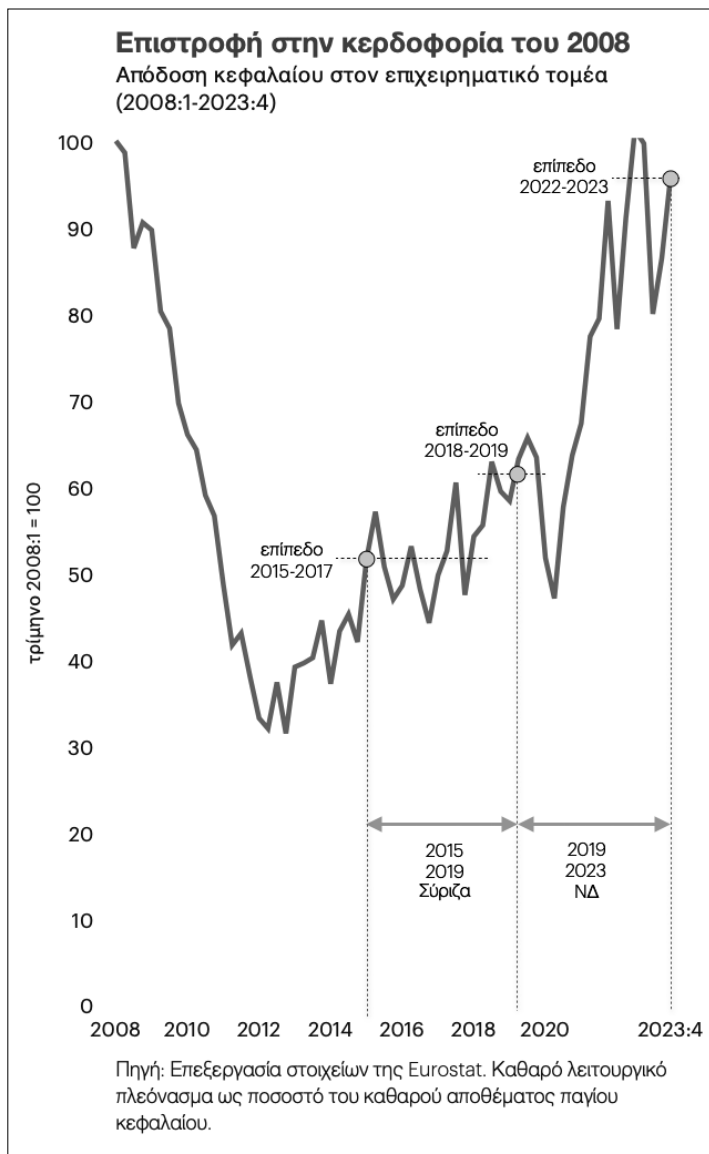
Επιστροφή στην κερδοφορία του 2008

► Η διανομή κερδών έχει προτεραιότητα έναντι των παραγωγικών επενδύσεων

Το 2008 ήταν μια πολύ καλή χρονιά για την ελληνική οικονομία. Ο όγκος της παραγωγής (ΑΕΠ) ήταν κατά 23% υψηλότερος από ό,τι το 2023, βρισκόταν δηλαδή στο πρωτόγνωρο για την Ελλάδα ύψος των 240 δισ. ευρώ έναντι των 195 δισ. του 2023 (σε τιμές 2015), ο μέσος μισθός είχε φτάσει στο 75% του μέσου όρου της ευρωζώνης έναντι 46% το 2023, το παραγωγικό κεφάλαιο ήταν κατά 11% μεγαλύτερο, και υπήρχαν 26% λιγότεροι άνεργοι σε σχέση με το 2023.

Κάθε τίμιος παρατηρητής θα παραδεχόταν ότι αυτή είναι η εικόνα μιας χώρας η οποία έχει υποστεί καταστροφή που διαρκεί επί δεκαέξι συναπτά χρόνια — μέχρι στιγμής. Ωστόσο, στο παράλληλο σύμπαν που συντηρούν με ζήλο η αστική τάξη και το υπηρετικό της προσωπικό από τη μικροαστική τάξη, η οικονομία βαδίζει σε πολύ καλό δρόμο επειδή το κυριότερο, αν όχι το μοναδικό, μέγεθος που έχει σημασία για αυτές τις τάξεις είναι η κερδοφορία, η ικανότητα δηλαδή του κεφαλαίου να παράγει κέρδη, είναι η απόδοση του κεφαλαίου (που είναι το κέρδος ως ποσοστό του επενδυμένου κεφαλαίου, όπως για έναν τραπεζικό λογαριασμό η αντίστοιχη απόδοση είναι το επιτόκιο).

Πράγματι, η απόδοση κεφαλαίου εμφανίζει σαφή και αδιάλειπτη βελτίωση από το 2013 και μετά (βλ. στο διάγραμμα). Η μείωση της από την έναρξη της κρίσης έως το 2013, με την εφαρμογή των δύο μνημονίων, ήταν δραματική (-70% έναντι του 2008). Την ίδια χρονιά, όμως, εκκίνησε η αντίστροφη πορεία, και μέχρι το τέλος του 2014, η μείωση της κερδοφορίας είχε περιοριστεί στο 50% έναντι του 2008. Στο επίπεδο αυτό διατηρήθηκε μέχρι το 2017, αλλά μπορούμε να αναγνωρίσουμε στον ΣΥΡΙΖΑ ότι πέτυχε, κατά το 2018-2019, την περαιτέρω

αύξηση της κερδοφορίας με αντίτιμο την αντίστοιχη μείωση της αγοραστικής δύναμης των μισθών. Η τρίτη και τελευταία πράξη της ανοδικής πορείας της κερδοφορίας παίχτηκε όταν επέστρεψε ο αυθεντικός εκπρόσωπος του κεφαλαίου στην κυβέρνηση. Αμέσως μετά την πανδημία, ο από μηχανής θεός του πληθωρισμού, σε συνέργεια με την πολύ ιδιαίτερη μετα-μνημονιακή συγκυρία αύξησης της τουριστικής κίνησης, προσέφερε τη μεγάλη ευκαιρία στις επιχειρήσεις να ανακτήσουν τα απωλεσθέντα κέρδη αυξάνοντας την παραγωγή τους και ταυτοχρόνως απαξιώνοντας την εργασία εν ριπή οφθαλμού και χωρίς ικανές κοινωνικές αντιστάσεις. Πιο συγκεκριμένα, ενώ η απόδοση κεφαλαίου βρισκόταν

το 2021 ακόμη στο 60% της αντίστοιχης απόδοσης του 2008, έκλεισε σε μόλις τρία χρόνια, μέχρι το τέλος του 2023, σχεδόν ολόκληρη την απόσταση από την κερδοφορία του 2008. Έξι μήνες μετά, μπορούμε βέβαια να υποθέσουμε ότι η απόδοση κεφαλαίου βρίσκεται σήμερα σε επίπεδο ανώτερο από το αντίστοιχο επίπεδο του 2008. Σε αυτό το σημείο, όμως, χρειάζεται μια διευκρίνιση: Το γεγονός ότι η απόδοση κεφαλαίου, όπως αυτή εμφανίζεται στο διάγραμμα, είχε παραμείνει επί 16 έτη σε επίπεδα χαμηλότερα από το 2008, δεν πρέπει να μας οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι αντίστοιχη ήταν η μείωση των κερδών που διανεμήθηκαν στους μετόχους, στους ιδιοκτήτες μεσαίων και μικρών

επιχειρήσεων, στις τράπεζες κ.λπ. Από την ανάλυση των στατιστικών στοιχείων προκύπτει ότι η μείωση της κερδοφορίας οδήγησε κυρίως σε μείωση των επενδύσεων σε παραγωγικές επενδύσεις. Πιο συγκεκριμένα, η ανάλυση των στατιστικών στοιχείων δείχνει ότι η διανομή των κερδών είχε προτεραιότητα έναντι των παραγωγικών επενδύσεων σε όλη τη διάρκεια των τελευταίων 16 ετών. Πρώτα, λοιπόν, γίνεται η διανομή κερδών, και ό,τι περισσέψει χρηματοδοτεί παραγωγικές επενδύσεις. Αυτό πάλι, δεν πρέπει να μας οδηγήσει στο συμπέρασμα ότι ο ελληνικός καπιταλισμός είναι διαφορετικός από τους άλλους, παρασιτικός, υποδεέστερος, τριτοκοσμικός κ.λπ. Η προτεραιότητα της διανομής των κερδών έναντι των παραγωγικών επενδύσεων δεν είναι χαρακτηριστικό υπανάπτυξης, είναι χαρακτηριστικό του νεοφιλελευθερισμού, ισχύει ακόμη και για τη ναυαρχίδα του καπιταλισμού, τις ΗΠΑ, όπου σχεδόν το σύνολο των κερδών των ανώνυμων εταιρειών διανέμεται, οι δε παραγωγικές επενδύσεις πραγματοποιούνται με δανεισμό. Με δυο λόγια, στην εποχή του νεοφιλελευθερισμού, οι παραγωγικές επενδύσεις αντιμετωπίζονται από τις επιχειρήσεις ως ένα κατάλοιπο που προκύπτει μετά από τη διανομή των κερδών (βλ. στο βιβλίο των Ζεράρ Ντυμενίλ και Ντομινίκ Λεβί *Η κρίση του νεοφιλελευθερισμού*, σε μετάφραση του Χρήστου Βαλλιάνου, εκδόσεις Angelus Novus, 2017, και πιο αναλυτικά σε άλλες δημοσιεύσεις τους). Αυτή είναι η άνοδος της κερδοφορίας που μεταφράζεται σε μεγάλο βαθμό σε αύξηση των εισοδημάτων της αστικής τάξης μέσω της διανομής ενός μεγάλου μέρους των κερδών και προκαλεί την βαθιά ευφορία και τις παραισθήσεις της ικανοποιημένης απληστίας τους.

ΠΛΗΘΩΡΙΣΜΟΣ

Συνεχίζονται οι ανατιμήσεις, με κάπως μικρότερο ρυθμό

Ο πληθωρισμός υποχώρησε στο 3,1% τον Απρίλιο (από 3,2% τον Μάρτιο), σύμφωνα με την ΕΛΣΤΑΤ, χωρίς όμως αυτό να σημαίνει ότι οι τιμές μειώνονται, απλώς υποχωρεί ο ρυθμός αύξησής τους.

Συγκεκριμένα, οι τιμές των τροφίμων αυξήθηκαν, με τον δείκτη τιμών διατροφής και μη αλκοολούχων ποτών να αυξάνεται στο 5,4% σε ετήσια βάση από 5,3% τον Μάρτιο. Οι μεγαλύτερες αυξήσεις σημειώθηκαν στα τρόφιμα και πιο συγκεκριμένα, σε ελαιόλαδο (63,7%), φρούτα (11,6%), ψάρια (10,6%) και ρύζι (8,5%), ενώ κατά 12,5% αυξήθηκαν οι τιμές των μεταλλικών νερών, αναψυκτικών και χυμών. Αυξήσεις όμως σημειώθηκαν και σε κατηγορίες όπως ένδυση και υπόδηση (4%), υγεία (3,6%) – φάρμακα, ιατρικές-οδοντιατρικές και παραϊατρικές υπηρεσίες-, μεταφορές (3,2%) – καύσιμα, λιπαντικά, εισιτήρια επιβατών-, αναψυχή-πολιτιστικές δραστηριότητες (2,1%) – κινηματογράφος, θέατρο, χαρτικά, πακέτα διακοπών κ.ά., εκπαίδευση (2,3%) – δίδακτρα όλων των βαθμίδων εκπαίδευσης- και καφέ-εστιατορία-ξενοδοχεία (5,2%).

Σκανδαλώδης είναι η εικόνα στην αγορά καυσίμων όπου η τιμή της αμόλυβδης ακόμα και μετά το Πάσχα ξεπέρασε τα 2 ευρώ το λίτρο στα περισσότερα νησιά ενώ και στην ηπειρωτική Ελλάδα κινήθηκε πάνω από 1,90 ευρώ/λίτρο, όταν οι διεθνείς τιμές Brent είναι γενικά σε χαμηλά επίπεδα, γεγονός που μαρτυρά τόσο την συνεχιζόμενη φοροκλοπή όσο και την κερδοσκοπία των εταιρειών ενέργειας. Η χώρα μας έχει την ακριβότερη αμόλυβδη βενζίνη στην Ευρωζώνη και από τις υψηλότερες τιμές ντίζελ κίνησης, ενώ βρίσκεται στις κορυφαίες θέσεις της ακρίβειας στα υγρά καύσιμα σε όλη την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Δημήτρης Σταμούλης

Δημήτρης Τζιαντζής

Ενα από τα μακροβιότερα σλόγκαν στην ιστορία της ελληνικής διαφήμισης είναι το «29 κατασκευαστές πλυντηρίων συνιστούν Skip». Στην περίπτωση της φετινής Eurovision 37 είναι οι χώρες που φέτος επιχειρήσαν να νομιμοποιήσουν-κανονικοποιήσουν στα μάτια της κοινής γνώμης το αιματοκύλισμα στη Γάζα επιτρέποντας στο κράτος του Ισραήλ να συμμετάσχει στον φετινό διαγωνισμό την ώρα που δεκάδες χιλιάδες άμαχοι Παλαιστίνιοι, παιδιά και γυναίκες έχουν χάσει τη ζωή τους από τις στρατιωτικές επιχειρήσεις τους τελευταίους έξι μήνες.

Ο εναγκαλισμός των διοργανωτών με το Ισραήλ ήταν ιδιαίτερα προκλητικός ειδικά σε σύγκριση με την ταχύτητα με την οποία έσπευσε η διοργανώτρια EBU, (European Broadcasting Union), να αποκλείσει τη Ρωσία το 2022, αμέσως μετά την εισβολή στην Ουκρανία.

Η φετινή Eurovision σίγουρα δεν ήταν σαν τις άλλες. Πρώτον ο διαγωνισμός τραγουδιού είναι πιο δημοφιλής από ποτέ και έχει μετατραπεί σε παγκόσμιο φαινόμενο. Ακόμα και η πλατεία Times Square της Νέας Υόρκης είχε γεμίσει φέτος με τεράστιες διαφημιστικές πινακίδες που προέτρεπαν τους Αμερικανούς πολίτες να ψηφίσουν το τραγούδι του Ισραήλ. Δεύτερον ο διαγωνισμός της Eurovision ήταν κάτι παραπάνω από ένα μουσικό κιτς «πανηγυράκι», ήταν ο πιο πολιτικοποιημένος στην ιστορία του θεσμού, με δεκάδες χιλιάδες κόσμου να διαδηλώνουν στο Μάλμε της Σουηδίας την αντίθεσή τους με τη συμμετοχή του Ισραήλ. Φέτος πάντως, ήταν η πρώτη φορά που μεγάλο μέρος του κοινού εντός της αίθουσας αποδοκίμασε τόσο έντονα συμμετοχή χώρας, την ώρα που τραγουδούσε η εκπρόσωπος του Ισραήλ. Σε ένα βαθμό αυτό φαίνεται ότι λειτούργησε υπέρ της, με τη νεαρή τραγουδίστρια Εντέν Γκολάν να εμφανίζεται σε μερίδα των τηλεθεατών και από τα συστημικά ΜΜΕ ως θύμα εχθρότητας ή ακόμα και «αντισημιτισμού». Ωστόσο οι αποδοκιμασίες δεν ήταν στην πραγματικότητα για την ίδια και φυσικά σε καμία περίπτωση για την καταγωγή της, αλλά γι' αυτό που εκπροσωπούσε, την επιθετική πολιτική της χώρας της. Δεν κρύβεται άλλωστε πως ο διαγωνισμός είναι «κρατο-κεντρικός», διαγωνίζονται πάνω από όλα κράτη και όχι καλλιτέχνες.

Η ίδια η αποστολή του Ισραήλ όχι μόνο δεν φρόντισε στο ελάχιστο

Σε арένα μάχης μετατράπηκε ο φετινός διαγωνισμός-ξέπλυμα της Eurovision, ο πιο πολιτικοποιημένος στην ιστορία του θεσμού σε μια προσπάθεια να σπάσει η σιωπή για τη γενοκτονία.

37... «κατασκευαστές πλυντηρίων» στην Eurovision

να αποστασιοποιηθεί από τις δολοφονικές επιχειρήσεις, αλλά από την αρχή στόχος της ήταν να προκαλέσει συμπάθεια για το κράτος-απαρτχάιντ και να ταυτιστεί-στηρίζει σε απόλυτο βαθμό την επίσημη προπαγάνδα της κυβέρνησης Νετανιάχου.

Η αυθεντική ανοιχτά φιλοπολεμική εκδοχή του τραγουδιού άλλωστε που λεγόταν «October Rain» (τα δάκρυα του Οκτώβρη) αναφερόταν άμεσα στην επίθεση της Χαμάς της 7^{ης} Οκτώβρη και στις πληγές που αυτή άφησε στο Ισραήλ σε μια προσπάθεια να δικαιολογήσει την πρωτοφανούς βαναυσότητας πολεμική επιδρομή που ακολούθησε.

Την Εντέν Γκολάν υποδέχτηκαν στο Ισραήλ σαν... «ηρώίδα πολέμου» ενώ η ίδια τόνιζε στην κρατική τηλεόραση «περήφανη για τη χώρα της» και πως ανυπομονεί μετά τη Eurovision να καταταγεί στον Ισραηλινό στρατό και να πολεμήσει. Ο ίδιος ο Νετανιάχου αλλά και όλο το φιλο-ισραηλινό λόμπι δεν έχασαν την ευκαιρία να εμφανίσουν τη δεύτερη θέση που απέσπασε το τραγούδι στο televoting ως τάχα αποδοχή και στήριξη της «σιωπηλής πλειοψηφίας» της κοινωνίας στη γενοκτονία που συντελείται. Δεν έχει ξαναγίνει άλλωστε υπουργός της ελληνικής κυβέρνησης όπως ο Άδωνις Γεωργιάδης, να πανηγυρίζει σε

Ευγο-μακαρθισμός εντός και εκτός της αίθουσας με συλλήψεις, διώξεις και αποκλεισμούς

“

συνέντευξη τύπου ότι με τη θέση του Ισραήλ και της Ουκρανίας στη Eurovision «οι Ευρωπαίοι στείλαμε ένα μήνυμα»! Στη συνέχεια ο Γεωργιάδης για να υποβαθμίσει τις πολύ μεγάλες διαδηλώσεις και την ευρεία αλληλεγγύη στο ξενοφοβικό παραλήρημά του έφτασε στο σημείο να υποστηρίξει πως στο Μάλμε της Σουηδίας «είναι σχεδόν όλοι μουσουλμάνοι»!

Η μεγάλη εκστρατεία μποϊκοτάζ που πραγματοποιήθηκε για να ακυρωθεί η συμμετοχή του Ισραήλ και να αποσύρουν οι υπόλοιπες χώρες τη δική τους συμμετοχή, μπορεί να μην πέτυχε τους πρωταρχικούς της στόχους αλλά σίγουρα δημιούργησε ρωγμές και άφησε το προπαγανδιστικό αφήγημα λαβωμένο. Δεν έχουμε ξαναδεί άλλωστε τόσους εκπροσώπους χωρών να εκφράζουν ανοιχτά ή συγκαλυμμένα την αλληλεγγύη τους στον Παλαιστινιακό λαό και την αντίθεση τους με το Ισραήλ. Όλο αυτό το διάστημα τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μετατράπηκαν σε «πεδίο μάχης» με δεκάδες χιλιάδες χρήστες να αναδεικνύουν -με αφορμή το διαγωνισμό- τις θηριωδίες του Ισραήλ και την ανθρωπιστική τραγωδία στη Γάζα. Σίγουρα οι συνειδήσεις γεννιούνται στο δρόμο και όχι στη Eurovision ή στα social media, ωστόσο δεν είναι άνευ σημασίας ότι το κυρίαρχο αφήγημα δεν έμεινε αναπάντητο.

77^ο ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΚΑΝΝΩΝ

«Κάτω από τις οθόνες φτώχεια»

► Κινητοποιήσεις με άρωμα Μάη '68

ΕΚΡΗΚΤΙΚΟ το κλίμα στη Γαλλία στη σκιά της «φοιτητικής ιντιφάντα». Στο κενό πέφτει η προσπάθεια της κυβέρνησης Μακρόν να κρατήσει «νο πολιτικά» και αποστειρωμένο το φετινό φεστιβάλ κινηματογράφου των Καννών που ξεκίνησε την Τρίτη. Ο κυβερνητικός σχεδιασμός ήταν το φεστιβάλ να αποτελέσει πρόβα τζενεράλε των επικείμενων Ολυμπιακών Αγώνων στο Παρίσι και «στρατιωτικής προθέρμανσης» για αναβαθμισμένα μέτρα ασφαλείας, με παρουσία χιλιάδων αστυνομικών, απαγόρευση διαδηλώσεων και κινητοποιήσεων και κάθε πολιτικής παρέμβασης. Σε αυτό το πλαίσιο το φεστιβάλ απαγόρευσε κάθε πολιτική δραστηριότητα κατά τη διάρκεια του δεκαήμερου των εκδηλώσεων και σε μια προσπάθεια να μείνει μακριά από την αντιπαράθεση στη Γάζα δεν επιτρέπει σε κανένα να φοράει διακριτικά ή καρφίτσες που να παραπέμπουν στην Παλαιστίνη ή το Ισραήλ. Όπως χαρακτηριστικά δήλωσε ο διευθυντής του φεστιβάλ: «Φέτος στις Κάννες η μόνη πολιτική θα είναι στην οθόνη».

Οι εργαζόμενοι και οι φοιτητές πάντως κάνουν σαφές ότι δεν πρόκειται να δεχτούν να μπουν στον «γύψο»! Περισσότεροι από 200 εργαζόμενοι σε φεστιβάλ της χώρας και ελεύθεροι επαγγελματίες, πραγματοποιούν απεργία τις μέρες του φεστιβάλ με σύνθημα «Κάτω από τις οθόνες, φτώχεια», καταγγέλλοντας την επισφάλεια που επικρατεί στο εργασιακό και το ασφαλιστικό, διαμαρτυρόμενοι για τις παροχές και τις συνθήκες εργασίας στον καλλιτεχνικό χώρο. Στη Γαλλία ξορκίζουν το «φάντασμα» της εξέγερσης του Μάη του 1968 όταν το φεστιβάλ διακόπηκε και δεν συνεχίστηκε ποτέ μετά από παρέμβαση και κατάληψη του χώρου από φοιτητές και καλλιτέχνες.

Ολλανδία

Δημήτρης Παυλόπουλος

Αλληλεγγύη στην Παλαιστίνη,
κύμα κρατικής καταστολής

► Προς σχηματισμό κυβέρνησης υπό τον ακροδεξιό Βίλντερς

Μορφή χιονοστιβάδας έχουν πάρει στην Ολλανδία οι κινητοποιήσεις φοιτητών και πανεπιστημιακών ενάντια στη γενοκτονία του παλαιστινιακού λαού. Κατασκηνώσεις διαμαρτυρίας στήθηκαν μπροστά στα κτήρια των πανεπιστημίων του Άμστερνταμ, της Ουτρέχτης, του Χρόνινγκεν, του Νάιμεχεν και του Μάαστριχτ, ενώ μαζικές διαδηλώσεις γίνονται τακτικά σε πολλές πόλεις. Οι κινητοποιήσεις είναι εξαιρετικά μαζικές και επίμονες για τα ολλανδικά δεδομένα. Είναι χαρακτηριστικό ότι η βίαιη καταστολή στο Άμστερνταμ και στην Ουτρέχτη δεν πτόησε τους φοιτητές, που επανέρχονται συνεχώς. Οι φοιτητές και εργαζόμενοι στα πανεπιστήμια συμπαραστέκονται στον παλαιστινιακό λαό αλλά και απαιτούν από τις διοικήσεις τους να διακόψουν τη συνεργασία με τα αντίστοιχα ισραηλινά ιδρύματα. Η πίεση εντείνεται, καθώς αποκαλύπτονται τα προγράμματα συνεργασίας των ολλανδικών και ισραηλινών πανεπιστημίων, που πολλές φορές σχετίζονται άμεσα ή έμμεσα με την πολεμική μηχανή και τις δυνάμεις καταστολής του ισραηλινού κράτους.

Αν και οι κινητοποιήσεις στα ολλανδικά πανεπιστήμια δεν έχουν αποκτήσει τη μαζικότητα εκείνων στα αντίστοιχα αμερικανικά, έχουν αρχίσει να προκαλούν ρήγματα στο εσωτερικό των ιδρυμάτων. Η γενοκτονία στη Γάζα αλλά και η βίαιη καταστολή αποτελούν θέμα συζήτησης σε κάθε αίθουσα διδασκαλίας ή συνάντηση εργαζομένων. Οι περισσότερες διοικήσεις αντιμετωπίζουν συνεχείς πιέσεις από αυθόρμητες πρωτοβουλίες φοιτητών και πανεπιστημιακών. Νέες συλλογικότητες συγκροτούνται γύρω από το θέμα και ανα-

λαμβάνουν συνεχώς καινούριες πρωτοβουλίες διαμαρτυρίας και ενημέρωσης.

Προς το παρόν, βεβαίως, τα αποτελέσματα των δράσεων είναι περιορισμένα, καθώς οι διοικήσεις ευθυγραμμίζονται με κάθε κόστος με την κυβερνητική πολιτική της -φιλικής προς το Ισραήλ- «ουδετερότητας». Η συνέχιση των κινητοποιήσεων όμως, έχει τη δυνατότητα να μεταβάλλει την κατάσταση. Η Βασιλική Ακαδημία των Τεχνών είναι το πρώτο ίδρυμα ανώτατης εκπαίδευσης στην Ολλανδία που αποφάσισε επίσημα να διακόψει τη συνεργασία της με ισραηλινά ιδρύματα.

Η στάση του ολλανδικού κράτους, των μηχανισμών του αλλά και του πολιτικού συστήματος είναι εξαιρετικά εχθρική προς το κίνημα. Από την πρώτη στιγμή των κινητοποιήσεων, οι πανεπιστημιακές διοικήσεις και οι δήμοι έστειλαν την αστυνομία να τις καταστείλει βίαια. Με το πρόσχημα της διατήρησης της τάξης και της προστασίας της περιουσίας των πανεπιστημίων, οι ειδικές δυνάμεις εισέβαλαν στο πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ δύο φορές μέσα σε μία εβδομάδα. Η βία που χρησιμοποιήθηκε ενάντια σε φοιτητές και πανεπιστημιακούς που συμμετείχαν σε απόλυτα ειρηνικές κινητοποιήσεις είναι πρωτόγνωρη για τη χώρα.

Οι διοικήσεις προσπαθούν να εδραιώσουν την καταστολή επιβάλλοντας ένα μόνιμο πλαίσιο περιορισμού της ελεύθερης δράσης στην ανώτατη εκπαίδευση. Χρησιμοποιώντας ως δικαιολογία τις καταστροφές που προκλήθηκαν στο πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ από ομάδα αγνώστων η οποία εισήλθε στο κτίριο μετά τη λήξη της τελευταίας συγκέντρωσης, επέβαλαν ταχύτατα περιορισμούς στις εκδηλώσεις διαμαρτυρίας στα κτίρια των πανεπιστημίων. Ακόμα

και οι ακαδημαϊκού χαρακτήρα εκδηλώσεις για την Παλαιστίνη αντιμετωπίζονται πλέον με εχθρότητα από τις διοικήσεις, που προσπαθούν με κάθε τρόπο να τις υπονομεύσουν και να τις ακυρώσουν. Το πολιτικό σύστημα στέκεται επίσης εχθρικά απέναντι σε κάθε εκδήλωση συμπαράστασης στον παλαιστινιακό λαό.

Αξίζει να σημειωθεί ότι κινητοποιήσεις έλαβαν χώρα τις μέρες που οριστικοποιούνταν η συγκρότηση (ακρο)δεξιός κυβέρνησης με σκληρό αντιμεταναστευτικό πρόσωπο. Μια ενδεχόμενη φοιτητική «άνοιξη» δεν χωρά σε αυτό το πολιτικό σκηνικό. Ο νικητής των εκλογών, ο ακροδεξιός και φιλοισραηλινός Γκερτ Βίλντερς, δήλωσε μετά την πρώτη επέμβαση των ΜΑΤ στο πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ ότι η αστυνομία πρέπει να επεμβαίνει ακόμα πιο άμεσα και πιο σκληρά. Ο δε απερχόμενος «φιλελεύθερος» πρωθυπουργός Ρούτε κατηγόρησε τους φοιτητές για αντισημιτισμό και ξεκίνησε πολιτική πρωτοβουλία για την αντιμετώπισή του.

Η συναίνεση του πολιτικού κόσμου ενάντια στο κίνημα συμπαράστασης στον παλαιστινιακό λαό δεν περιορίζεται στη Δεξιά και στην Ακροδεξιά. Η Αριστερά του Εργατικού Κόμματος και των Πράσινων-Αριστερών ουσιαστικά δεν αποκλίνει από την επίσημη θέση του ολλανδικού κράτους. Δεν είναι τυχαίο ότι η δήμαρχος του Άμστερνταμ και πρώην ηγέτης του κόμματος των τελευταίων, Φέμκε Χάλσεμα, είναι στο στόχαστρο των φοιτητών, καθώς η βίαιη καταστολή των συγκεντρώσεων στο πανεπιστήμιο του Άμστερνταμ δεν θα γινόταν χωρίς τη συγκατάθεσή της.

Τέλος, οι διοικήσεις των εργατικών συ-

ΗΠΑ

Μια
διαφορετική
Πρωτομαγιά

Στις ΗΠΑ, η Πρωτομαγιά στις περισσότερες πόλεις δεν είναι παρά μια ακόμα εργάσιμη μέρα. Ωστόσο, φέτος τα πράγματα ήταν αρκετά διαφορετικά στη Νέα Υόρκη. Η τεράστια δυναμική που συγκέντρωσαν οι φοιτητικές καταλήψεις, διαδηλώσεις και διαμαρτυρίες αλληλεγγύης στον παλαιστινιακό λαό, καθώς και η βάρβαρη διαχείριση της κατάστασης από τις πανεπιστημιακές διοικήσεις και τις δυνάμεις καταστολής δημιούργησαν ένα εκρηκτικό κλίμα σε όλη την πόλη.

Εργαζόμενοι, μετανάστες και φοιτητές συγκεντρώθηκαν σε μια σπουδαία διαδήλωση - γύρω στις 20.000 σύμφωνα με το People's Forum. Η πλατεία Φόλεϊ ήταν γεμάτη παλαιστινιακές σημαίες, ενώ δεν έλειπαν τα σφυροδρέπανα και η αναφορά στον κομμουνισμό σε σημαίες και αφίσες. Να σημειωθεί πως έλειπε οποιοδήποτε ίχνος αντισημιτισμού, ενώ όταν δύο προβοκάτορες σήκωσαν μια ισραηλινή σημαία και προσπάθησαν να προκαλέσουν, αγνοήθηκαν πλήρως.

Θοδωρής Παναζόπουλος

Ρουμανία • του Κώστα Παπουτσιά

Γιατί επελαύνει (και εδώ) η Ακροδεξιά

Τα ΜΜΕ μιλάνε συνεχώς για «ανάπτυξη» και «οικονομικό θαύμα», λίγο πριν από τετραπλές εκλογές, καθώς ταυτόχρονα με τις ευρωεκλογές του Ιουνίου, θα διεξαχθούν και οι αυτοδιοικητικές, ενώ αρχές φθινοπώρου έπονται οι προεδρικές, για να κλείσει το έτος με τις βουλευτικές. Παρ' όλο που τίποτα το αναπάντεχο δεν προμηνύεται, οι πρώτες δημοσκοπήσεις αναδεικνύουν μία πραγματικότητα πολύ διαφορετική: Τη δεύτερη θέση στην πρόθεση ψήφου (με 17%) καταλαμβάνει ένα ακροδεξιό κόμμα, το οποίο ιδρύθηκε μόλις το φθινόπωρο του 2019, με

την πρώτη είσοδό του στο κοινοβούλιο το 2020 να παίρνει 5%. Έκτοτε η πορεία του είναι ανοδική, βρίσκοντας ισχυρή στήριξη στις ηλικίες 18-35 ετών.

Το ακραίο εθνικιστικό AUR (Συμμαχία για την Ένωση των Ρουμάνων) αυτοπροσδιορίζεται ως «υπερασπιστής» της ορθόδοξης εκκλησίας και της «παραδοσιακής» οικογένειας, δραστηριοποιείται και στη γειτονική Μολδαβία, στοχεύοντας μάλιστα στην ένωση των δύο χωρών, με επιχείρημα και την ενίσχυση της ανατολικής πλευράς του ΝΑΤΟ. Παρά την κατά διαστήματα αντισημιτική ρητορική του, τον Νοέμβριο του 2022 έριξε γέφυρες επικοινωνίας με το κράτος του Ισραήλ, υποστηρίζοντας τους εποικισμούς στη

Δυτική Όχθη. Αναφορικά με τον πόλεμο στην Ουκρανία κρατάει επαμφοτερίζουσα στάση, ενώ εκφράζει τον θαυμασμό προς το κυβερνών κόμμα της Ουγγαρίας, παρά τις προστριβές στο ζήτημα της συγγρικής μειονότητας στη Ρουμανία.

Για το «φαινόμενο» AUR, η επιφανειακή ανάλυση από μεγάλη μερίδα των ΜΜΕ δεν μπορεί να κρύψει τα κοινωνικοοικονομικά αίτια που οδηγούν σημαντικό μέρος του πληθυσμού στην απογοήτευση, καθώς κατά την πανδημία και μετά από αυτήν βρέθηκε σε ακόμα δυσμενέστερη θέση. Η εικόνα συμπληρώνεται από τα απανωτά σκάνδαλα στα οποία εμπλέκονται τα δύο ισχυρότερα κόμματα (PSD και PNL).

ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ

► Ο Ιορδανός βασιλιάς εταίρος του Νετανιάχου

Εκατομμύρια είναι αυτοί – και πρώτοι όσοι δίνουν το αίμα τους για να αντισταθούν στο κράτος-δολοφόνο του Ισραήλ – που δεν πρόκειται να ξεχάσουν ποτέ την προδοτική στάση της Παλαιστινιακής Αρχής και αρκετών αραβικών καθεστώτων. Ανάμεσά τους και της Ιορδανίας, ο πληθυσμός της οποίας αποτελείται σε μεγάλο ποσοστό από Παλαιστίνιους πρόσφυγες. Ο βασιλιάς Αμπντάλα, όμως, δεν δίστασε πρόσφατα να σηκώσει τα αεροπλάνα του για να υπερασπίσουν το Ισραήλ απέναντι στα drones και τους πυραύλους που είχε εκτοξεύσει εναντίον του το Ιράν. Σε αυτό το φόντο, δεν αποκλείεται και να αληθεύει η είδηση που διέρρευσε δύο πηγές από το Αμάν, για εξάρθρωση ενός δικτύου που, με τη βοήθεια της Τεχεράνης (η οποία προφανώς παίζει τα δικά της παιχνίδια), σχεδίαζε να εξοπλίσει αντικαθεστωτικές ομάδες εντός της Ιορδανίας με σκοπό να ανατρέψουν τον Αμπντάλα.

Την 43^η τους σύνοδο τα τελευταία 11 χρόνια πραγματοποίησαν ο Σι Τζινπίνγκ και ο Βλαντιμίρ Πούτιν. Η επίσκεψη του δεύτερου στο Πεκίνο έγινε σε μια διόλου τυχαία συγκυρία. Είχε προηγηθεί η επιβολή από τον Μπάιντεν νέων δασμών σε κινεζικές εισαγωγές και ο συναγερμός στο μέτωπο της Ουκρανίας, όπου οι εξελίξεις έχουν στριμώξει τη Δύση και τη μαριονέτα της, τον Ζελένσκι.

► Τι θα ακολουθήσει την απόπειρα δολοφονίας;

Εξαιρετικά επικίνδυνους δρόμους ανοίγει η δολοφονική απόπειρα σε βάρος του πρωθυπουργού της Σλοβακίας, Ρόμπερτ Φίτσο, την περασμένη Τετάρτη. Η αλήθεια είναι ότι τα χαρακτηριστικά του –οργανικές σχέσεις με το κεφάλαιο και τη μαφία, μπλεγμένος στην υπόθεση της δολοφονίας (το 2018) του δημοσιογράφου Γιαν Κούτσιακ και της συντρόφου του και με φιλωρωσική στάση, αντίστοιχη του Ορμπάν της Ουγγαρίας– θα μπο-

ρούσαν να τον καταστήσουν στόχο πολλών, από επαγγελματίες εκτελεστές μέχρι ξένες μυστικές υπηρεσίες ή ακόμη και «μοναχικούς λύκους». Σε όποια κατηγορία και αν ανήκει πάντως ο δράστης (ο οποίος ήταν πρώην σεκιουριτάς και δηλώνει συγγραφέας ποιητικών συλλογών), ένα είναι το γεγονός: Αν στην Ευρώπη των κρίσεων, των πολέμων και της απαξίωσης της αστικής πολιτικής προστεθεί και ο παράγοντας του βίαιου ξεκαθαρίσματος λογαριασμών στις «κορυφές», τότε η επόμενη μέρα είναι απρόβλεπτη.

► Ο Τραμπ έτοιμος για τη δεύτερη «έκπληξη»

Περίπου 170 μέρες απομένουν μέχρι τις προεδρικές εκλογές της 5^{ης} Νοεμβρίου στις ΗΠΑ και, για μια ακόμη φορά μετά το 2016, ο Ντόναλντ Τραμπ μοιάζει ικανός να κάνει εκείνο που οι περισσότεροι θεωρούσαν απίθανο μετά την ήττα του το 2020 και τις αλλεπάλληλες δικαστικές διώξεις σε βάρος του: Να πάρει τη ρεβάνς και να επιστρέψει στον Λευκό Οίκο. Φυσικά, ο πολιτικός χρόνος είναι πολύς και

τίποτα δεν αποκλείεται. Ο Τραμπ, όμως, φέρεται να συντηρεί σημαντικό προβάδισμα στη συντριπτική πλειοψηφία από τις αποκαλούμενες «πολιτείες-κλειδιά», που αλλάζουν συχνά χρώμα και δίνουν τη νίκη στις εκλογές. Ο δε Τζο Μπάιντεν – ο οποίος δείχνει ικανός ακόμη και να θυσιάσει πολιτικά για να συνεχίσει να στηρίζει το Ισραήλ – ποντάρει τα ρέστα του σε κάποιο «λάθος» και τις τηλεμαχίες, με πρώτη αυτή της 27^{ης} Ιουνίου.

Κόσμος γνάποδα

του Γιώργου Μιχαηλίδη

Η Αντίσταση επιστρέφει και «ξεκλειδώνει» την Αλληλεγγύη

Τιμώντας την επέτειο της Νάκμπα δηλαδή της έναρξης του ξεριζωμού των Παλαιστίνιων από τη γη τους το 1948, το Λαϊκό Μέτωπο Απελευθέρωσης της Παλαιστίνης – ίσως η μεγαλύτερη μαρξιστική οργάνωση των Παλαιστίνιων – εξέδωσε μια ανακοίνωση στην οποία μας δίνει έναν τρόπο να στεκόμαστε απέναντι στον αγώνα τους. Αξίζει να παρατεθεί μία ολόκληρη παράγραφος: «Η θέση του Παλαιστίνιου σε αυτό τον κόσμο σήμερα δεν είναι η θέση του θύματος που παραπονιέται για την αδικία του δολοφόνου-εκτελεστή, αλλά η θέση του νόμιμου ιδιοκτήτη μιας δίκαιης υπόθεσης ο οποίος καταδιώκει τους εγκληματίες της εποχής, τους σιωνιστές, με όπλα, λόγια, διαδηλώσεις και όλες τις μορφές των πράξεων αντίστασης ενάντια στους σιωνιστές εγκληματίες πολέμου. Είναι η θέση του ακλόνητου μαχητή στην παλαιστινιακή γη που ανατινάξει τα τανκς του σιωνιστικού στρατιωτικού

δολοφονικού συστήματος και επιφέρει χτυπήματα στους δολοφόνους στρατιώτες και αξιωματικούς, (η θέση) του ακλόνητου υπερασπιστή του δικαιώματός του και της γης του στην αλ-Κουντς (Ιερουσαλήμ), τη Ναμπλούς, την Τζενίν και την Τουλκαρέμ και του αγωνιστή που κρατάει την παλαιστινιακή του ταυτότητα στα κατεχόμενα εδάφη μας το 1948 απορρίπτοντας τις πολιτικές της “ισραηλοποίησης” και όλες τις μορφές της αποικιακής διαίρεσης του λαού της Παλαιστίνης».

Η ανακοίνωση αυτή, που επαναλάμβανε γνωστές θέσεις της συγκεκριμένης οργάνωσης, συνοδευόταν από μία επετειακή αφίσα για να τιμήσει αγωνιστικά τη Νάκμπα, όπου δεσπόζει ένα μεγάλο κλειδί δεμένο πάνω σε μια παλαιστινιακή σημαία και κεντρικό σύνθημα: «Η προσκόλληση στην αντίσταση είναι το κλειδί για την επιστροφή». Φυσικά και η επίλυση του Παλαι-

στινιακού, η ήττα του σιωνισμού και των διεθνών συμμάχων του και η δικαίωση των Παλαιστίνιων δεν είναι απλά και μόνο θέμα θέλησης, αλλιώς το ζήτημα θα είχε ήδη λυθεί. Ίσως όμως, η αλλαγή στην αυτοεικόνα των Παλαιστίνιων και στην αντιμετώπισή τους από τον υπόλοιπο κόσμο να είναι επίσης κλειδί. Η εμπειρία της αντίστασης «ξεκλειδώνει» για τους λαούς πολύ περισσότερες δυνατότητες απ’ ό τι ενδεχομένως φανταζόμαστε.

Οι Παλαιστίνιοι που μέσα απ’ τα χαλάσματα, με τις σαγιονάρες και τις φόρμες τους, επιμένουν να κοιτάνε στα μάτια έναν πανάκριβα εξοπλισμένο στρατό, οι Παλαιστίνιοι που δεν δέχονται να τους αντιμετωπίσουμε ως κυνηγημένους αλλά ως κυνηγούς των καταπιεστών, μας θυμίζουν τι σημαίνει αντίσταση κι αγώνας μέχρι τη νίκη. Ίσως γι’ αυτό να επιχειρούν να φιμώσουν κάθε σκίτημα υπέρ τους οι ισχυροί της γης.